

VIEW

မြတ်ဗွေ

BURMESE
CLASSIC
.com

ဗျူး
စီဒီ

အသစ်ဝက်ဝက်

ရုံးချင်းဝတ္ထု

ကျွန်

အရောင်ကွဲပုံရိပ်

၀ ၆ ၂ ၆ ၀ ၆ ၀ ၆

ဒို့တာဝန်အရ(၃)ပါး

မြင်ထောင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
တိုင်ရင်သာဆွဲလုံညီညွတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
အချစ်အခြာအာလာ အညွတ်ခိုင်ပြေရာ

မြည်သူ့သဘာဝအား

မြည်အားကိုးပုသိန်ရိုး အဆိုမြင်မိမိပျာအား ဆန်ကွန်ကြီး
နိုင်ငံတော်တည်မြင်အချစ်အရမည် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဆုတ်ခါးသူများ
အားဆန်ကွန်ကြီး
နိုင်ငံတော်၏ မြည်တွင်းရေကို စင်ရောက်ရွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော မြည်ပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များဆန်ကွန်ကြီး
မြည်တွင်းမြည်ပ အမျက်သဟာရများ အုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြီး
နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်
နိုင်ငံတော်တည်မြင်ရာ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အချို့သောပြန်လည်စီမံခန့်ခွဲမှုတို့များ
နိုင်ဟာသည့် မြဲတည်မှုအဖြစ် ဥပဒေသစ် မြင်ပေါ်လာရေး
မြင်ပေါ်လာသည့် မြဲတည်မှုအဖြစ် ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဝေဖန်ပုံနှိပ်ဆိုတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
တည်ဆောက်ရေး

မီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

နိုက်ဒိုရေးရာကိုအခြေခံ၍ အခြေစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပုံနှိပ်ဆိုတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ရေးကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပိုပြင်ပွား မြင်ပေါ်လာရေး
မြည်တွင်းမြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်အနီးအဖွဲ့တစ်ဖက်၍ စီးပွားရေးဦးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်
ရေး
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မပြုစီမံနိုင်ပေမယ့်အားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်သောမြည်သူတို့၏
လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်ဦးချင်းသားလုံး၏ စိတ်တတ်နှင့်အကူ အရှိက္ခန်ပြင်ပေးရေး
အချို့ခုနစ် ဓာတ်ထုတ်ပြန်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အချို့သောရေးလက္ခဏာများ မပျောက်
ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
ရိုးချစ်စိတ်တတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်ဦးချင်းသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

အရောင်ကွဲပုံရိပ်

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

တပုတ်ပြိုင်ရက်အမှတ် - ၅၀၁၇၅၅၁၂၁၉

ပျက်မှာပုံနှိပ်ရက် - ၅၀၁၈၇၅၁၂၁၉

ထုတ်ဝေသူ

ဆေးပြင်ပြင်ရုံ (ယ-၁၃၅၈)

(ရူးစာပေ)

အမှတ် (၅၃) အခန်း (၃၀၁)

ဆရာမလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်

အတွင်းပျက်မှာပုံနှိပ်

ဦးကျော်လင် (၂၅-၀၅၅၀) (ပြေငြိမ်းပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅) ၃၂-လမ်း (အထက်)

ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့

ပျက်မှာပုံနှိပ်

သိန်းသွယ်ကြည့်

ပုံနှိပ်ခြင်း

မထမအကြိမ်

၂၀၁၁ ခုနှစ် မေလ

တန်ခိုး - ၁၀၀ ကျပ် အုပ်စု - ၅၀၀

ပြိုင်ပွဲ

စိုးစိုးစာပေ

မုန်း - ၀၁- ၂၃၀၉၉၅

အခန်း (၁)

“ဖွေးလူနာ ရှင်းမထီခင် ရဲ့ လူနာရှင် ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန် ကျွန်မပါရှင်”

အစိမ်းဝတ် နှု(စ်)တစ်ယောက် အရေးပေါ်ခန်းထဲက ထွက်လာပြီး မေးလိုက်ချိန်မှာတော့ အခန်းအပြင်မှာ ဂနာမငြိမ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဘုရားစာကို ကပေါက်ချီ ကပေါက်ချာ ကပြောင်းကပြန် ဆိုနေမိတဲ့ ရှင်းမထီခင် အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်မိသည်။

မမအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ကတုန်ကယင်နှင့် ပျက်မှာလေးက ဖီးဂျက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။

“လူနာက သမီး မိန်းကလေး ဖွေးပါတယ်၊ ခုနကကလေး”

မျိုးစာပေ

လုံမ
အရောင်ကွဲပုံနှိပ် / လုံမ - ရန်ကင်း
မျိုးစာပေ ၊ ၂၀၁၀
၂၈၀ - ၀၁ ၊ ၁၈x ၁၂ စင်တီ
(၁) အရောင်ကွဲပုံနှိပ်

ခွဲပွေးဖို့အတွက် ရှင်ပဲ လက်မှတ်ထိုးပေးတယ်။ အခုတော့ ဒီကလေးကို ဆေးရုံက ပွေးစာရင်း ထုတ်ပေးဖို့အတွက် ဖအေနာမည် ပြောရပါမယ် ရှင်”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီကလေးအတွက် အဖေနာမည်က အရမ်း အရေးကြီးပါတယ်။ လူနာကို မခွဲစိတ်ခင်က ပေးတော့လည်း ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လူနာရဲ့ ဝေဒနာကို ငဲ့ညှာပြီး ဆက်ပေး ခဲ့ပေမယ့် လင်ကောင် မပေါ်ဘဲ ပွေးတဲ့ကလေးတွေဆိုတာ အရမ်းဖျက်နာ ငယ်ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ လူနာရှင်အနေနဲ့ ရအောင် ပေးပယ်ဆိုရင် ကလေး နောင်ရေး ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ရှင် ရှင် ဆရာမ ဘာ ဘာ ပြောလိုက်တာပါလဲ”

“လူနာ အခြေအနေ မကောင်းဘူး ညီမလေး။ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ပါ။ သူ့ကို သွားတွေပြီး ပေးလိုက်ပါဦး ညီမလေး။ ကလေးလေးက အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းပါ တယ်။ သူ့နောင်ရေးအတွက်ပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုတဲ့ အသံက ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်သွားပါရဲ့လား မသိ။ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့လျက် ရင်ဘတ်တွင်းမှာ တင်းကျပ်

နေသည်။ ထိုပေးခွန်းကို မေးခဲ့တဲ့ အချိန်တိုင်း မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် မမ မဖြေခဲ့။

“မမကို ချစ်ရင် မမေးပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ မမ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုလမ်းစတော့ကို မမ ပမိတ်ချင်ဘူး။ မမကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားလွန်းတဲ့ သူတို့ မိသားစုလေး အရှက်မရ စေချင်ဘူး။ သူ့အလိုလို တစ်နေ့နေ့တော့ မမဆီ သူ့ရောက်လာမှာပါ။ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ မမဝမ်းနဲ့ လွယ်ထားရတဲ့ ရင်သွေးလေးကို သူ အသိအမှတ်ပြုရင် မမ ကျေနပ်ပါပြီကွယ်”

ထိုသို့သော စကားတွေနှင့် မမ မျက်ရည်တွေကို မြင်ရတိုင်း တာဝန်မယူ မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်ရက်တဲ့ လူယုတ်မာ အကြောင်းကို ဆက်ပေးခွင့် မသာခဲ့။

အခုတော့ မမ ပွေးလိုက်တဲ့ သမီးလေး သွင်ရဲ့တူမလေး ဝေတွက် အဖေနာမည်က အရေးကြီးသည်တဲ့။

လင်ယောက်ျား လက်ညှိုးထိုးပြစ်ရာ မရှိဘဲ မမ ဇိုက်ကြီးခဲ့၍ သူ့ကို ပွေးကာတည်းက နေခဲ့ကြတဲ့ ရင်ကွက်ငယ်လေးကလည်း အရှက်ရ ဝေပိုင်ပါပြီ ပြောင်းပြေးခဲ့ရသည်။

သူ့ပရဲ ပညာရေးလည်း ဆုံးခန်းမတိုင်ဘဲ ကိုယ်ဝန်မပေါ့မပါး နဲ့ မဝေတွက် ဂွန်းကန်ခဲ့ရသည်။

ဆေးဝါးမပြည့်စုံမှု အစာအဟာရ ချို့တဲ့မှုတို့ကြောင့် မမကျန်းမာရေး မကောင်းတာကိုလည်း ကိုယ်မိခင်မိ ဂရုစိုက်ပြီး ပြုစုချိန် မရလိုက်။

“မမကြောင့် ညီမလေး ပင်ပန်းနေပါပြီကွယ်၊ မမကလေး ညီမလေးကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် မမ မရုတ်မကြောက် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကြီးက မမနဲ့ ညီမလေးအပေါ် မျက်နှာသာ မပေးခဲ့ဘူး။ မမ တောင်းပန်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး ပင်ပန်း ဆင်းရဲနေတာကို မြင်ပြီး မမ စိတ်မကောင်းဘူး ညီမလေးရယ်”

“မမရယ်”

ထိုအချိန်က စိုက်ကြီးပူပူနှင့် ပိန်လိုခြောက်ကပ်နေသော မမကို ဖက်၍ သွင် အားရပါးရ ရှိုက်ငိုပစ်ခဲ့သည်။ မမက အားနည်းလွန်း၍ အသံထွက်ပြီးတောင် အော်ဟစ် မငိုနိုင်။

သွင့်ကို ဘုရင့်နောင် ပွဲရုံကြီးမှာ အလုပ်သွင်းပေးတဲ့ မမနွယ်လည်း ဝမ်းနည်းလွန်း၍ဆိုပြီး ကူငိုပေးခဲ့သေး၏။

“သွင် သွင် မမဆီ သွားလိုက်လောကွယ်”

မမနွယ် ဖက်တွယ် သတိပေးမှ မမရိုတဲ့ အရေးပေါ် အခန်းလေးထဲကို ရောက်လာခဲ့သည်။ အရိုးပေါ် အရေကပ်နေတဲ့ မမ ရုပ်ပုံလွှာက မြင်ရက်စရာ မရှိ။ အသက်ကို မြင်းမြင်းရှိုက်ရှူပြီး သွင့်ကို

မျိုးစာပေ

စောင့်နေဟန် ရှိသည်။

“မမရယ်”

မချီတင်က ရေရွတ်လျက် မမ လက်ဖဝါးလေးကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ မမက သွင်ရောက်နေတာ သိပုံမျိုးဖြင့် သွင်လက်ကလေးတွေပေါ် သူမ လက်မလေးနှင့် မြန်မိပြီး အသိအမှတ်ပြု၏။

မခံစားနိုင်တော့တဲ့ ဝေဒနာတွေကို အသက်နဲ့လဲဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မမကို သွင် ဒီအတိုင်း နှုတ်ဆက်သင့်ပါရဲ့လား။ မျက်နှာ ငယ်ငယ် ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် သမီးလေး အတွက် မမ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့။

သွင် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး မမ မျက်နှာနားကို တိုးကပ်လိုက်၏။

“မ မမ သမီးလေး မွေးတာ သိတယ် မဟုတ်လား ဟင်”

မမ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မျက်ရည်တွေ လိပ်ဆင်းကူးလာလျက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သမီးလေး အဖေနာမည် ဘယ် ဘယ်သူလဲဟင် မမ”

ငိုရှိုက်သံ မပါအောင် ထိန်းပြောနေရတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးက စူးစူးကောင့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို မိကိုက်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်တဲ့ မမ ပါးဖြင့်လေးကို သွင့် ပါးလေးနှင့် မိကပ်ထားလိုက်၏။

“မ မမ သမီးလေးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးဖို့ မမ မမ”

မျိုးစာပေ

စားတော့ဘူးလား။ အဖေနာမည် ခေါ်စရာမရှိတဲ့ သမီးလေး ဘယ်လို ရှင်သန်မလဲ မမရယ်။ သမီးလေးအတွက် ဒီတစ်ခုတော့ မမ လုပ်ပေးခဲ့ပါ။ သွင် သွင်တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်။ သမီး သမီးလေး အတွက်ပါ။”

မမ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာပြီး ခေါင်းအုံး ဖြူဖြူလေးမှာ ရွဲနစ်သွားသည်။ မချိုမဆံ့ ဝေဒနာကြောင့်လား မသိ။ မျက်နှာလေးလည်း ရှုံ့ခဲ့နေသည်။

ဟင့်အင့် မမ သေလို့ မဖြစ်သေးဘူးနော်။ သမီးလေးအတွက် မမ သေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။

“မမ မမ သွင်ခေါ်နေတယ်နော် ကြားရဲ့လား မမ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါနဲ့ဦးနော်။ သွင်ကို စကားတွေ ပြောပါဦး။ သမီးလေးအတွက် ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှုတွေ့ ရင်မသွားပါနဲ့ဦး။”

“သွင် အား အ ညီ ညီမလေး။”

“မမ မမ သွင် ရှိတယ်။ သွင် မမ စကားကို ချားထောင် နေပါတယ်။”

“သ သမီးလေးကို တ တသက်လုံး စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်။”

“စိတ် စိတ်ချပါ မမရယ်။ သွင်ဘဝက မမ သမီးလေး အတွက်ပါပဲ။ မမ သမီးလေးကို ချစ်ရင် သမီးလေးကို ဘယ်သူနဲ့ ရခဲ့တယ်။ သမီးလေး အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြပါနော် မမ

သမီးလေးအတွက် အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ။”

သွင် လက်ကို တင်းခနဲ အားပြု ဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ အရိုး ပြိုင်းပြိုင်း မမ လက်ကလေးမှ တစ်ဆင့် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ တရားတို့ သွင် နွေးထွေးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

တိုးယဲ့ယဲ့ အသံလေးကို ချားနားမှာ ကပ်၍ အာရုံစိုက် နားစွင့် ထားစိမ်း။

“သူ့အဖေဆီကို ဘယ် ဘယ်တော့မှ မ ပို့ပါနဲ့။”

“မပို့ပါဘူး မမရယ် သမီးလေးကို သွင် ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ပွေးမှာပါ သမီးလေး။ သူ့အဖေဆီ ဘယ်တော့မှ မရောက်စေရဘူး မမ စိတ်ချပါ။”

သမီးလေး အဖေ ဆိုသူကို သွင် ဘယ်လောက် မုန်းတီး နှာကြည်းနေတယ် ဆိုတာတော့ မမ သိအောင် သွင် မပြောချင်တော့ချေ။ မမက ခုချိန်ထိ အဲဒီလူကို ချစ်နေဆဲ မဟုတ်ပါလား။

“သမီး သ သမီးလေးကို ချစ်တယ်။ သ သမီးလေး အဖေ

ကိုလည်း ချစ် ချစ်တယ်။”

“မမရယ် ဒီအခြေအနေထိတောင် ချစ်နေတုန်းပဲလား။ သူ့

“မမက ဘယ်သူလဲ သမီးလေး အဖေနာမည် ဘယ်သူလဲ။”

“ဟဲ့ ကို အ ကိုနေ မင်း အ အား။”

“မ မမ မမ”

သွင် အကျယ်ကြီး အသံတွေ အက်ကွဲသွားအောင် အော်ပစ် လိုက်မိသော်လည်း မမက ဘာမှ အသိအမှတ် မပြုတော့ဘဲ ငြိမ်သက် စွာ ခေါင်းကလေး ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။

မချီသော ရင်က မမ ကို ဆွဲဖက် အော်ဟစ်နေမိဆဲ။

“မမ သွင်နဲ့ သမီးလေးကို စိတ်ချသွားခဲ့ပြီလား။ သွင် အတွက် သမီးလေးကို အဖော်အဖြစ် မွေးပေးခဲ့တာလား။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ နောက် ကို ဘာလို့ အစောကြီး လိုက်သွားရတာလဲ မမရဲ့၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ မတရားဘူး။ ဘာလို့ မမကို ခေါ်ပြီး သွင် ကို မခေါ်ရတာလဲ။ သွင်လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ချစ်တာပဲလေ။ သွင်ကိုပါ ခေါ်သင့်တာပေါ့။ သွင်လည်း လိုက်ချင်တာပေါ့။ သွင်နဲ့ သမီးလေးက လောကအလယ်မှာ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ မျက်နှာငယ်ငယ် ကျန်ခဲ့ရမှာလား။ နေခဲ့ရမှာလား။ သွင်တို့ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှာလဲ။ သွင်တို့ ဘယ်သူ့ကို မှီခိုရမှာလဲ မမရယ် မမရယ်”

အသံကုန် အော်ဟစ် ငိုနိုက်ပြီးချိန်မှာ သွင် ဘာမှ မသိတော့။ ဆရာ ဆရာမတွေ ဝိုင်းအုံလာပြီး သွင်ကို ပြုစုကြသလား။ မမ အလောင်း ကို သယ်ထုတ်သွားကြသလား။ ဘာတွေမေးပြီး ဘာတွေ ပြောကြသလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲ။

မျိုးစာပေ

သွင် ခဏတော့ အားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားခဲ့ သည်။ သွင် အကြာကြီး မေ့မြောလို့ သေဆုံးလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး လေ။

သမီးလေး အတွက် သွင် ရှင်သန်ရဦးမယ်။
ရုန်းကန် ရဦးမယ်။ ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်။
ပြီးတော့...။

“ငါတူမကြီးက ဒီစေ့စပ်ပွဲကို လာတာလားကွဲ့၊ မိန်းကလေးရှင်
ဘက်ကလား။ ဒီဘက်က သတို့သားလောင်းနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိလို့လား။”

“ရှင်”

ယောင်တောင်တောင်နှင့် နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကာ အံ့သြသွားတဲ့
သွင် ကိုကြည့်၍ ဦးလေးကြီးက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန် ခေါင်း
တညိုတညို လုပ်နေသည်။

“အင်း ဦးလေး ထင်ပါတယ်၊ ကလေးမလည်း လူလေး
နေမင်းခန့်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မိတာ အခု အံ့သြပြီး နောင်တရနေပြီ မဟုတ်
လား။ အခုတလော ဖုန်းတစ်လုံးပဲ ဆက်တဲ့သူနဲ့ လူကိုယ်တိုင် ရောက်လာ
ကြပြီး မျက်စည်လည်၍ တိုင်တည်ကြတဲ့သူနဲ့ မိဘတွေ အတော် စိတ်ညစ်
ရတာပဲကွဲ့။”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးကြီး”

“ဪ သားတော်မောင် ရှုပ်တာ ပွေတာ ထိန်းသိမ်းနေရလို့
လေး၊ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်တို့ပြီး အတည်တကျ
ပေးလို့မရပါ။ မိသားစုက နည်းတော့ သားတွေကို တုန့်နေအောင် ချစ်တာ၊
ပုတော့ ခိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေးနဲ့ ခြေငြိမ်
မိသင် ဒီနေ့ပဲ စေ့စပ်ပွဲ လုပ်နေတယ်လေ။ ကောင်မလေး ဘက်က
မိဘတွေလည်း ခုလေးပဲ ရောက်တယ်၊ အင်း လူလေးလည်း မိန်းမလေး

အခန်း (၂)

ထည်ဝါ ခန့်ညား ဖိတ်ဖိတ်လက်နေတဲ့ ညဉ့်ခန်းဆောင်ကြီး
အပြင်ဘက်မှာ ခြေခုံရပ်နေမိတဲ့ ရှင်းမဏိသွင် ရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီး တစ်ခုလုံး
ညဉ့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက စကားပြောသံတွေ ရယ်သံတွေကြောင့် မြန်း
မြန်းခါအောင် လှုပ်ရှားလျက် နာကျင် စူးရှအောင့်မျက် နေခဲ့သည်။

ခြံအဝင်ဝကို လှမ်းဝင်လာကတည်းက ခြံတံခါးကြီး ဟင်းလင်း
ပွင့်လျက် ခြံဝင်းထဲမှာ တန်ဖိုးကြီး ကားအကောင်းစားတွေ ခန့်ထည်
စွာ နေရာယူထားတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ခြံစောင့် ဖြစ်ဟန်တူသူ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက် သွင့်ကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်၍

အပိုးကဏ္ဍိယမှာ ဟင်း ဟင်း ကောင်းပါတယ်၊ မိဘတွေ စိတ်အေးရတာမျိုး”

“တောက်”

တက်ခေါက်သံက အပြင်ထွက်မလာအောင် ထိန်းသိမ်းထားရ
၍ ပါးစိုးနှစ်ဖက်လုံး ကျဉ်တက်သွားစေသည်။

ဦးလေးကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်

“ကလေးမလည်း စိတ်လျှော့လိုက်ပါကွယ်၊ ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲပြီး
လို့ နှစ်ပတ်လောက်ရှိရင် သူတို့ လက်ထပ်ကြတော့မှာကွဲ့၊ ရည်စား
ဘဝနဲ့ အိပ်ထောင်သည်ဘဝ ဆိုတာ စည်းခြားသွားပါပြီ၊ အဆင့်အတန်း
ဆိုလည်း သူတို့ မိဘတွေက အရမ်းခွဲခြားကြတာ၊ သူတို့သားတွေနဲ့
တန်တဲ့ မိန်းမ မရှိဘူးလို့တောင် ထင်ထားကြတာလေ၊ ဒီထက် ပတ်သက်
လာရင်လည်း ကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ၊ ကလေးမ ပြန်ပါတော့ကွယ်”

ခြံစောင့် ဦးလေးကြီးက နေမင်းဆိုတဲ့ လူနှင့် သွင့်ကို တခြား
မိန်းမတွေလို ပတ်သက်မှုမျိုး ထင်နေ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဟန်
တူသည်။

ထိုထက် ဆိုးဝါးတဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုမျိုးပါလို့ သိရင် တိုင်ပျား ငိုသွား
မလား မသိ။

ရှမ်းကြွလာသော ခဲပြင်းနာကြည်းမှုတို့ကို မျှိုသိပ်ကာ ဟန်
ဆောင်ပြီးရယ် မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရသည်။

“ဟို ဦးလေးကြီးက သွင့်ကို ဘာသို့ သတိပေးသား နာမည်
ခုနက ဦးလေးကြီး ပြောလိုက်တာ မေ့နေလို့”

“ဪ အခု စေ့စပ်တဲ့ လူလေးကို ပြောတာလား၊ နေမင်း
ခန့် လေ ကလေးမနဲ့”

“ဟင်အင်း အဲ အဲဒီလူနဲ့ ပတ်သက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ
သ သတိပေးသမီးလောင်းနဲ့ ရင်းနှီးတာ သူ သူက ဖိတ်ထားလို့ လာတာပါ”

“ဪ”

ဆိုပြီး ဦးလေးကြီးက သွင့် ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ပြန်၏။ ညဉ့်ခံပွဲတွေမှာ ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးလည်း
မဟုတ်။ ဘာပိတ်ကပ်မှ လိမ်းခြယ်ထားခြင်းလည်း မရှိ။ သာမန် လူနှင့်
ပိုင်းယှဉ်ရင်တောင် သွင့် စတိုင်က သစ်လွင်တောက်ပမှု မရှိဘူးလေ။

အပူရှက်ကလည်း ပျောက်ပြယ်ခြင်း မရှိသေးတော့ သေချာ
ပြုလုပ်လျှင် အရမ်းကို ခွမ်းဖတ်ချိနဲ့ နေမှာ အမှန်ပင်။

ဒါပေမဲ့ မီးဝင်းဝင်းတောက် စူးရှ ပြင်းထန်နေသော မျက်လုံး
မျှော့တော့ ဘယ်လိုမှ ပျော့ပျောင်းနေမှာ မဟုတ်ချေ။

“အဲ ဦး ဦးလေးကြီး စေ့စပ်ပွဲပြီးမှ ရောက်သွားရင် သွင့် ကို
အားပေးပေးပါ။ သွင့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

မကားပြန် မစောင့်တော့ဘဲ သွင့် ထိုမြဲစောင့် ဦးလေးကြီး

ရှေ့ကနေ ဒီနေရာရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်လာခဲ့ရသည်။
 ခုတော့ ဒီနေရာကနေ စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပနေတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီး ထဲကို ဝင်ဖို့ ရယ်သံတွေ ရပ်သွားတဲ့အထိ စောင့်နေသင့်ပါသေး သလား။
 “ဟား ဟား ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် သမီးလေးကို မြန်မာပြည်မှာ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်ချသွားပြီဗျာ၊ ဒီမှာ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးကို လက်ဖွဲ့ခဲ့မှာပါ။ နိုင်ငံခြားမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ လင်ပယား တစ်သက်စားမကုန်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ရှိနေတာ ပဲလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရှင်မိ သမီးလေး ရှယ်မိကို စိတ်ချ လက်ချ ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကလည်း သားနဲ့ သမီးအတွက် အင်းလျားလမ်းမှာ တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီးနဲ့ လိုအပ်တာ အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ။ ကျွန်တာကတော့ သူတို့ ကြီးစားမှုပေါ့။ မြေးအ မြန်ချီဖို့လည်း အရေးကြီးတာပဲဗျ နော်၊ ကျွန်တော်သားလည်း ဒါမှ ခြေငြိမ်မှာ ဟား ဟား”

“အို ကိုသော်နော် ကလေးတွေ ရှက်နေပြီ ရှင်ကလေး ဧည့်သည် တွေရှေ့မှာ အရမ်းကို စတာပဲ”

“အား ပေးမကလည်း ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ မရှက်ပါဘူး ဒါ သဘာဝပဲဟာ နော် ရှယ်မိရာ”

“သွား ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး လူကြီးတွေရှေ့မှာ”

“ဟင်း ဟင်း”

“ခလွမ်း ချွမ် ခွမ်”

ကြည့်နူးပျော်ရွှင်နေကြသော ရယ်သံတွေကို နားမခံသာစွာ ဧည့်သည်တွေအတွက် စားသောက် ဖွယ်ရာတွေ ထည့်ယူလာသော လူတစ်ယောက် လက်ထဲက ငွေလင်ပန်းကြိုးကို သွင် အားကုန် မှောက် တွန်းပစ်လိုက်သည်။

အားလုံးသော လူများက

“ဟင်”

“ဟာ”

“အိုး ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာလဲ”

အာမေဒိုတ်သံ မျိုးစုံစွာနှင့် ထိုနေရာကို အကြည့်တွေ စုပြုံ ရောက်လာကြသည်။ ဘာကိုမှ ကရုမိုက်ဘဲ နေမင်းခန့် ရှေ့ကို မြေလှမ်း ကြဲကြီးနှင့် သွင် ရောက်သွား၏။

နေမင်းခန့်က မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်လျက် အံ့ဩတကြီး ပျောင်းကို ကြည့်နေသည်။

“မြန်း”

အားနှင့်လွှဲရိုက် ပစ်လိုက်တာမို့ နေမင်းခန့် ယိုင်ခဲ့သွားကာ သွင့်ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူ့အဖေ ဖြစ်ဟန်တူသူက သားလက်ကို ဆွဲပြီး ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ် ဝင်ရပ်၍ သွင့် ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာ၏။

“နင် တော်တော် ပျော်နေသလား နေမင်းခန့်၊ သူများ သားသမီးကို ဖော်ကာ။ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ပစ်ထားပြီး နင်က ဒီမှာ တော်တော် ပျော်နေပာယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင် နင်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ နင်ဘယ်သူလဲ နင့်ကို ငါမသိဘူး”

“နင် သိစရာလည်း မလိုပါဘူး။ နင်သိအောင်လည်း ငါက နင့်တို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်တို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ ငါ့အစ်မကသာ နင်ခြေတော်တင်တာပဲ။ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ရတာ။ အခု အဲဒီကလေး လူ့လောကထဲရောက်ဖို့ ငါ့အစ်မ အသက်ပေးလိုက်ရတယ်။ နင် ငါ့အစ်မရဲ့ အသက်ကို ဘာနဲ့ ပြန်လျော်ပေးမလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ခွေးကောင် ပြောစမ်း”

သူ့အဖေကို ကျော်လွန်၍ နေမင်းခန့် အကျိုးရင်ဘတ်စကို မရမက သွင် ဆောင့်ဆွဲ ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ အားလုံး ရုတ်ရှုတ်သဲသဲနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားလျက် နေမင်းခန့်ကို ရွံ့ရှာ ရွတ်ချလိုသော

အကြည့်တွေနှင့် ဝိုင်းကြည့်ကြမ်း။

နေမင်းခန့် ပျက်စွာ ထူပူဖိုပြန်းလျက် ဒေါသတကြီး ဆွေဆွေ ခုန်နေ၏။ နေမင်းခန့် အပေက သွင်ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းကာ သွင်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး မင်း ငါတို့မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ချဖို့ ဘယ်လို အငြိုးနဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သားတွေ ဒီလိုအကျင့်မျိုး မရှိဘူးဆိုတာ ငါယုံတယ်။ ပေါက်လွတ်ပဲစား အောက်တန်းစား အိမ်ဖော်တွေနဲ့ စပ်ယှက်မယ့် အဆင့်အတန်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မင်းနားလည်ရင် ဒီနေရာက ထွက်သွားလိုက်ပါ။ ဒီလို ပွဲမျိုးမှ မင်အတိအကျ ရောက်လာတာဟာ မင်းရဲ့ မရိုးသားမှုဘဲ။ မင်း မသွားရင် ရဲခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်း ဖမ်းချုပ်ခိုင်းမယ်”

နို့ရဲနေသော ပျက်လုံးအိမ်ထဲမှ နာကြည်းခြင်း ပျက်ရည်စက်တွေ လွင့်စင် ခါထွက်သွားအောင် သွင် ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ပုဒ်မထက်ကြီးတဲ့ သက်သေကို ခိုင်လုံအောင် မပြနိုင်ရင် ရှင်းပထီသွင် ဒီနေရာကို ရောက်မလာဘူး မှတ်ထားလိုက်ပါ။ အဆင့်တန်းတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ သွင် ရှေ့မှာလာပြီး လေလံမတင်နဲ့ ငွေရိုက်ခဲ့သူတွေ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ် အောက်တန်းကျတာကို ဂုဏ်သိက္ခာရန်

ဖုံးဖို့ ကြိုးစားနေတာ သွင်တို့လို မိန်းမမျိုးက အထင်ကြီးမယ် မှတ်နေလား။ ဒီမှာ ဂုဏ်ကျွန်သရေရှိတဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေ သိအောင် ပြောလိုက်မယ်။ ရှင်တို့ သားကြောင့် သွင့် အစ်မ သေဆုံးခဲ့ရတာ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မကြေဘူး။ သံသရာ အဆက်ဆက် ရှင်တို့လို ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေနဲ့ မဆုံဆည်းရပါစေခဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းတယ်။ သူများအပေါ် ခိုင်ချစ်စော်ကားချင်တဲ့ ရှင်တို့လည်း ဘယ် နှုတ်စိတ်ချမ်းသာမလဲ စောင့်ကြည့်ပါဦးမယ် ဟင်း ဟင်း။"

အနိုင်နှင့်ပိုင်၍ ရင်ကျောကာ သွင် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲဆိုတာ သွင် မစဉ်းစားချင်။

သူမရဲ့ ရည်ရွယ်မှုက လူအများရှေ့မှာ အရှက်ကွဲစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတို့တွေ ရှိနေခဲ့သော်လည်း တိုက်ဆိုင်မှုက သွင်ရဲ့ အကြိုးတွေကို ပြောင်ပြောက်အောင် ထောက်ခံ အားပေးခဲ့သလိုပင်။

ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းက ကိုယ့်ဘက်ကနေ မျက်နှာသာ ပေးတဲ့အခါလည်း ရှိဦးမှာပေါ့။

စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါ့လောက်တော့ နှင်တို့ကြာရှည် နှာကျင်နေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး နေမင်းခန့်။

နှင်က တစ်ယောက်နဲ့ မကွဲခင် နောက်တစ်ယောက်တွဲဖို့

အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်တဲ့ လူစားပျိုးပဲလေ။

ကြယ်ကြွေရင် ခြေပေါ်ကျတယ်လို့ နှင်သေချာ မသိဘူး မဟုတ်လား။ ငါလည်း သေချာမသိပါဘူး။ ငါတို့လို လူတန်းစားအတွက် အရေးလည်း မကြီးဘူးလေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

အခန်း (၃)

“တောက် ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ငြင်းမနေနဲ့တော့ မင်းခန့်၊ ငါ့မှာတော့ သားနှစ်ယောက် ဖွေးထားတယ်ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူမိတယ် အားကိုးမိတယ်၊ တကယ့် ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာတယ်ဆိုပြီး ဖာန်တက်မိတယ်၊ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ နေတတ်တဲ့ မင်းကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် သွန်သင် ဆုံးမပြီး တစ်နေ့ မင်းတည်တည်တံ့တံ့ ဖြစ်လာမှာပါ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တာကွ၊ ခုတော့ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော်မနဲ့ပု ဒီပြဿနာ တက်ရတယ်တဲ့၊ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွ၊ ကိုရှင်မိ နဲ့ သူ့သမီး ရှယ်မိက နိုင်ငံခြားမှာ အနေများတဲ့ သူတွေဖို့ ဒီကိစ္စကို နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောပေမယ့် ငါဘယ်လို ပျက်စားပြုရမလဲ၊ ငါဘယ်လို ပျက်စားချင်းဆိုင် တောင်းပန်ရမလဲ”

ဗျူးစာပေ

“ဖေဖေရယ် သား မဟုတ်ပါဘူး၊ သား တကယ် မသိပါဘူး၊ သား ရည်စားများပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စမျိုး သား တစ်ခါမှ မကျူးလွန်ဖူး ပါဘူး၊ သားကို ဖေဖေတို့ ဘာလို့ မယုံကြည်ကြတာလဲ”

“ယုံကြည်ရအောင်ရော သားဘက်က အနေမှန်ခဲ့လို့လား၊ သား နေ့ရောညရော သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းအတွက် ကောင်းမလေး တွေ အတွက်ပဲ သား အချိန်ကုန်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သား အစ်ကိုလို နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင် လွှတ်တာရော သား သွားခဲ့လို့လား၊ အတည် တကျဖြစ်အောင် အဆင့်အတန်းတူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ယူပါ ဆိုတော့လည်း အပြဲတန်း ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်၊ အခု ရှယ်မိလေးကို လက်ထပ် ပါဆိုတာတောင် မင်းမှာ ဒီကိစ္စကြီး ရှိနေလို့ လက်ခံလိုက်တာ မဟုတ် လား၊ မင်း အဲဒီအိမ်မှာဖော်မနဲ့ ဘယ်ချိန်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ မင်းခန့် ရဲ့၊ မင်း ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အရှက်ကွဲ စေတာလဲ”

“ကျွတ်”

ဘယ်စကား ပြောပြော ညှည်သည်တွေ ပြန်သွားကတည်းက ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်နေသည်။

သူပြောသမျှ စကားတိုင်းကို ဆင်ခြေဟုသာ ပေပေတို့ သတ် ပုတ်နေကြ၏။

အဲဒီကလေး လူ့လောကထဲရောက်ဖို့ ငါ့အစ်မအသက်ပေး

ဗျူးစာပေ

လိုက်ရတယ်လို့ ပြောသွားတဲ့ ဟိုကောင်မလေးရဲ့ စကားများကလည်း လိမ်လော်လော်ဟာပြီး နေတာ မဟုတ်မှန်း သူ့သိသည်။

ဒါဆိုလျှင် ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ မှားယွင်းခဲ့သလဲ။ ဟိုကောင်မလေးရဲ့ အစ်မ သူတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရုံက သူ့ငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဒင်နာ့ပွဲတွေရှိလျှင် သူ့ ညအချိန်မတော် သောက်စားပြီးမှ ပြန်လာတဲ့ အချိန်များလည်း ရှိသည်။ အပြစ်တမ်း တံခါးစောင့်ဖွင့် ပေးရတဲ့ ရှင်းမဏိခင် အပေါ်မှာ သူ့...။

“အာ တောက်”

“ဟေ့ကောင် မင်းက ငါတို့ကို မကျေနပ်ဘူးလား။ မိဘတွေကို များ ပြန်သတ်ချင်နေတာလား။ ကွ၊ ဟင် မင်း သတ်ချင်လည်း သတ်ပါ။ ငါတို့က ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ခဲ့တာ၊ မင်းနဲ့ကျွန်ကွာ တောက် ဟင်း”

“အိုး ဖေ ဖေကြီး အဲလောက် ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ဖေကြီးရယ်။ ဖေကြီးမှာ နှလုံးရောဂါနဲ့ သွေးတိုးရှိတယ်လေ။ စိတ်ကိုလျှော့ပါ ဖေကြီး ရယ် ဖေကြီး”

မင်းခန့် ဒီနေရာမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့။ သူ့ကိုမြင်လျှင် ဖေဖေပိုပြီး ရောဂါရလိမ့်မည်။

သူ့ရဲ့အနီးဖွင့် ကျစ်ကားလေးကို ရှောခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့ရင်း

ဘယ်တော့မှ မရပ်တန့်ဘဲ စကြာဝဠာ အပြင်ဘက်ထိ ရောက်စေချင်လှ၏။

သူ နားမလည်သော မသိသော စဉ်းစားပရသော အကြောင်း၊ ဝရာတွေက ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး၊ နောက်ကျီ အပြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးနေစေသည်။

အရက်က အမှားကို ကျူးလွန်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်။ ညီအစ်ကို မှန်ယောက်ပဲရှိတာ ဘာကြောင့် စရိုက်ပထူရတာလဲ။

ကိုကိုက ပညာကို ကြီးကြီးကုတ်ကုတ် သင်ယူသလို ဖေဖေရဲ့ ကျွေးကြီးများလည်း လေ့လာ လိုက်စား အတုယူတတ်၏။ နေတာ မိုင်းတာလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိဘဲ အနေတည်သည်။

သူကတော့ လောင်းကစား အရက်နှင့် မဲရိုက်တာကိုလည်း မိုင်းတုရစပ်စပ် ဒီနေရာစပ်စပ် လုပ်တတ်အောင် လုပ်သည်။ မိန်းကလေး မိုင်းလဲတဲ့ရတာကို အဝတ်အစား ထည်လဲဝတ်ရတာထက် ပိုပြီး ခုံမင်

ကိုကိုလို ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးနှင့် မနေဘဲ ပဋိသန္ဓာရ စကား ပြောပြီးလျှင် လူတိုင်းအပေါ်လည်း ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ မိန်းကလေးတွေ လိုက်လျောတာတွေနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကို ဇယားချပြီး မိန်းကလေးကလေးတွေကလေးတောင် ရှိတတ်၏။

အခုတော့ သူများနေတယ် သူ့ကြောင့်တဲ့။

သူ့ကြောင့် ဖေဖေနှင့်မေမေ အရှက်ရသည်။ သူ့ကြောင့် မိန်းမ တစ်ယောက် သေရသည်။ သူ့ကြောင့် လူမမယ် ကလေးလေး နံချာစွာ မွေးဖွား ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။

သူ့ကြောင့် ။

“ဒုန်း”

“ဂုန်း”

အင်အားပြင်းတဲ့ လှိုင်းလုံးတစ်ခု သူ့ပျက်နှာကို အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်ဆောင့်သည်။

ဒါပေမဲ့ အေးစက် လန်းဆန်းစေတဲ့ ရေရဲ့ အထိအတွေ့ ပဟုတ်ဘဲ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အက်ဆစ်ရည်တွေ ဖြန်းပက် ခံလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်၏။

ပူလောင်တာလား တိုက်စားသွားတာလား။ ဘာမှန်းမသိဘဲ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူ ။

အခန်း (၄)

“ဟင့်အင်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး သားလေး အဲဒီလို မဖြစ်ရဘူး သားလေး အဲလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဖြိုင် ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖုန်းခွက်လေးကို ကိုင်ထားရင်း ကြောင်တောင်တောင် ကတုန် ကတင်ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်သခင်မြိုင် အနားကို ဦးသက်မင်း အိပ်ရာထဲက ပေါက်တလန့် ထလာပြီး မေးသည်။

ဖုန်းခွက်လေးကို ကြောက်လန့်တကြား လွှတ်ချလိုက်ကာ ဦးသက်မင်းကို ဒေါ်သခင်မြိုင် အားကိုးတကြီး ပြေးဖော်လိုက်၏။

“သား သားလေး ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်တဲ့နေရာမှာတင် ပွဲ ပျံ့ပျံ့ ဆုံးသွားတယ်တဲ့”

“ဘာ ဘာ ဖြစ်တယ်”

“အဟဋ္ဌ် ဟဋ္ဌ် သားလေး မရှိတော့ဘူးတဲ့ ဖြေကြားရယ်၊ ခြင်္သေ့တို့ သားလေး ခြင်္သေ့တို့ဆီကို ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ခြင်္သေ့တို့ ဆူလို့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတာ ဘယ်တော့မှ သား ပြန်မလာတော့ဘူး”

“ဟာ ဟာကွာ သား သားလေး၊ ငါ့သားလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သား သားလေးရယ် သား”

ဦးသက်မင်း ယူကြားမရ တာသသ ရေခွတ်လျက် နေရာမှာတင် ပုံကျသွားသည်။

“အမယ်လေး ဖေ ဖေကြီး လုပ်ကြပါဦး၊ အိမ်ကလူတွေ လာ ကြပါဦး၊ ဆရာဝန် ခေါ်ကြပါဦး ဖေ ဖေကြီး”

ဒေါ်သခင်မြိုင် အရှူးမီးခိုင်း ပျာယာခတ်လျက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။ အိမ်ရှိ လူကုန် အော်ဟစ်ခေါ်၍ ဦးသက်မင်း အတွက် အရေးပေါ် ဆေးရုံဆေးခန်းတင်ဖို့ စီစဉ်ရ၏။

ဦးသက်မင်း က သူမထက် သားတွေအပေါ် ယုံကြည်အားကိုး သည်။ မျှော်လင့်ချက် အကြီးကြီး ထားသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်း ကိုလည်း သူ့အသက်ထက် တန်ဖိုးထား၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း၊ ဖခင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသလို သားနှစ်ယောက် ကိုလည်း

သူ့လိုဖြစ်အောင် အမြဲ စည်းကမ်းတကျနှင့် သွန်သင် ဆုံးမတတ်၏။

ဒါပေမဲ့ သားကြီး နေမင်းခ ကသာ သူ့အဖေ ပုံစံခွက်ထဲ ဝင်ပေမယ့် သားငယ် နေမင်းခန့်က တစ်မီးပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ဆိုသလို ပြန်မပြော နားမထောင် ဇွတ်တရွတ် ညာဉ့်ဆိုးလေးနှင့် သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်သည်။

ဒါကိုလည်း မိဘနှစ်ပါးလုံးက မဖြစ်မနေ နားထောင်ရမယ်၊ နာခံရမယ်လို့ အမိန့်တစ်ခုလို့ မသတ်မှတ်ဘဲ သား နားဝင်အောင် ပြောဆို စည်းရုံး၍ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူ့ရဲ့ မဟာအရှင်တော်ပုံကြီးက စေ့စပ်တဲ့နေ့မှ အကောင်အထည် ပေါ်ခဲ့ရသည်တဲ့။ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ငန်းရှင်တွေ လုပ်ငန်းတွေ စိတ်ဆွေတွေ၊ ဂုဏ်သရေရှိ တိုင်းတရားသူကြီး ရှေ့နေနှင့် ချေးမလောင်းလေးရဲ့ မိဘတွေရှေ့မှာမှ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ခဲ့ရသည်။

ဒါကို မိဘတွေ မချင်မရဲ့ မခံမရနိုင်အောင် ပြောဆိုမိလို့ မျှောက်ကြီးပြီး ထွက်သွားခဲ့တာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ မိဘတွေရဲ့ အမှား လား။ သူ့ရဲ့ အမှားလား။ လာပြီး အထုတ်ပြေချတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မှားလား။

ဒေါ်သခင်မြိုင် ဘာမှ မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်လျက် အပူလုံကြီး မှုတ်တောက်လာသည်။ သား အပူအတွက် မျက်ရည် အကုန်အကျ

ရသေးဘဲ လင်သားအပူက အသက်မှ ရှင်နိုင်ပါဦးမလား စိတ်ပူ ဦးရိပ်နေ
ရသည်။

သားကြီးလည်း အနားမှာ မရှိသေးပါဘူး။ မြိုင်ကို တစ်ယောက်
တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ ဦးဖေကြီးရယ်။

အမှားများစွာကို အစဖော်ပေးခဲ့တာ ဘယ်လို အကြောင်း
တရားများပါလဲ။

အခန်း (၅)

“နင် သိမ်မှားတယ် သွင် သူပါလို့ ဘာကြောင့် တစ်အပ်
လျှိုး သွားပြောရတာလဲ”

“မေ အိမ်နာမည်လေးကို ပြောလိုက်တာတည်းက သွင် တန်းခနဲ
မိလိုက်တယ် မမနွယ် မေ တစ်လ တစ်ခါ သွင် ဆီကို ပိုက်ဆံ
မထပ်ပေးရင် အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ခြံတံခါးပေါက်ရှေ့မှာ သွားယူရတာပဲ
မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထဲကနေ သူ့ဂျွန်ကားလေးနဲ့ မောင်းထွက်လာ
တာပဲ။ အဲဒါ အိမ်ရှင်ရဲ့သား အငယ် နေမင်းခန့် ရည်စားအရမ်းများတာ
လို့ မေ ပြောဖူးတယ်။ ဒီလောက်ရှုပ်တဲ့ ဖွေတဲ့ကောင်က မမကို ခိုက်
တတ်လို့လား ကန်ထုတ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့။ သွင် ဒီလောက်လေး အရှက်

ခွဲခွင့် ရတာကောင် မကျေနပ်နိုင်ဘူး မမနွယ်၊ မမ အသက်နဲ့ ညီမျှတဲ့ အသက်တစ်ချောင်းဘဲ ပြန်ရသင့်တာ”

မမနွယ်က သမီးလေး ပါးစပ်က နို့ဘူးလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ချွတ်ယူကာ အနီးဝတ်ကလေး ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ပေးပြီးမှ သွင့် ဘက်ကို တည့်တည့်ပြန်လှည့်သည်။ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေဟန်လေးတွေလည်း ပေါ်နေ၏။

“မမနွယ်ပြောနေတာ သွင့် အဲဒီလို သွားပေါက်ကွဲတာကို အပြစ်ပြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူဆိုတာ ခံစားမှု ပြင်းထန်ရင် အမှားအမှန် ခွဲခြားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အသိတရားတွေ ပျောက်သွားတတ်တယ် ဆိုတာ မမနွယ် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်သွေးလေး ကျန်နေတာကို သွားအသိပေးသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် အကျိုးဆက်က ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လာမှာလဲ ဘာမှ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်း မရှိဘူး မမနွယ်၊ သူတို့နဲ့ သမီးလေး ဘာမှ ပတ်သက်စရာ မလိုဘူး”

“ဒါက သွင့် အထင်လေး၊ ကလေးချစ်တတ်တဲ့ သူတွေဆိုရင် သက်သေ သာရကနဲ့ သူတို့ဘက်က ပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်လို့ရတာပဲ၊ သွင့် က တူပဲပဲ တော်မှာ၊ ဟိုက ဖအေရင်းပါလို့ တောင်းဆိုမှု ရှိလာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“အို အဲလို လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ အဲဒီကောင် အသိအမှတ် မပြုလို့ သွင့် မမ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ၊ မမရဲ့ လျော်ကြေးအဖြစ် ဒီသမီးလေးကိုပဲ သွင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့တာ၊ သူတို့ဘက်က တင်ပြမှု ရှိလာရင် သွင့်ကတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မှာပဲ မမနွယ်၊ သူတို့ အရှက်မရှိလို့ ကြိုးစားမယ် ဆိုရင် လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ပုဒ်မတွေ အများကြီးနဲ့ကို ထောင်ချမယ်၊ သူ မမကို တရားဝင် လက်ထပ်ယူ ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

မျက်ဝန်းလေးက စူးရဲလက်တောက်လျက် စကားလုံးတွေ က ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ခြင်း မရှိတော့၊ သမီးလေးရဲ့ လက်သေးသေး လေးကို ခပ်တင်းတင်း တွေးဆုပ်ထားကာ

“မမကလည်း သမီးလေးကို သူ့အဖေဆီ မပို့ပါနဲ့လို့ မှာသွားခဲ့တယ်၊ သွင့် အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ရလိမ့်မယ် မမနွယ်”

“ဘယ်လို အင်အားမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ သွင့်”

“ရှင် မ မမနွယ် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ သမီးလေး ပိုနေတဲ့အတွက် ရုန်းကန်ကြိုးစားဖို့ အခက်ကဲခဲ ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား၊ သမီးလေး နို့ပွန်ဖို့၊ သွင့် ဘဝရှေ့ရေး မားတတ်နေရေး အားလုံးပေါ့၊ သွင့်တို့ မိဘတွေ မရှိတဲ့ အချိန်မှာ သွင့်ကတော့ သွင့် မမ ရုန်းကန်ခဲ့တယ် ဆိုတာက ကိုယ့်ခြေထောက်ပါ”

ကိုယ်ရပ်နိုင်ကြကဲ့ အရွယ်တွေ၊ ဒီလို ချီးသုတ်သင် သေးသုတ်သင် လက်မလွတ်လှတဲ့ ကလေးလေး ၁၀ မဟုတ်ဘူး။ သွင် ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အထောက်အပံ့ရအောင် ဝင်ငွေ ရှာနိုင်ခဲ့တယ်။ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပေမယ့် သွင် ကျောင်းတက်ဖို့ မခက်ခဲခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမဲ့ မမနွယ်ရယ် သွင် အပေါ် မမတာဝန်ကျေခဲ့ သလို မမထားရစ်ခဲ့တဲ့ မမ ရင်သွေးလေးအပေါ် သွင် တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ ခက်ခဲလိမ့်မယ်၊ အတားအဆီး တွေလည်း ရှိနေမှာပဲ။ သွင် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ် မမနွယ်။”

လွယ်ပါ့မလားလို့ သွင်ကို မမနွယ် မပေးရက်တော့။ သွင် ခေါင်းမာတတ်မှန်း၊ စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားတတ်မှန်း မမနွယ် သိနေ သည်။

သွင် အစ်မ ရှင်းမလီခင် ဟိုအရင်က သူမတို့အကြောင်းလေး ကို စိတ်လိုလက်ရ ရှိတဲ့အခါ ပြောတတ်တဲ့ စကားလေးကို ပြန်ကြား ယောင်စိမ်း။

“ခင်တို့ ညီအစ်မကို စိတ်ဓာတ်တွေ သံမဏိလို မာကျောအောင် ပြတ်သားရဲရင့်အောင် မလိမ္မော်တဲ့ နှာမည်လေးတွေ ဖေဖေဖဲ့ ဖေမေက ထည့်သုံးခဲ့တယ်။ စောစောမီး၊ ခွဲခွာသွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားလို့များ။

ရပ်တည်ရဲအောင် လေ့ကျင့် ပေးထားခဲ့တာလားမှ မသိတာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်က နည်းနည်းတွေဝေ ပျော့ညံ့ချင်တယ်။ ညီမလေးကတော့ အငယ် ဖြစ်ပေမယ့် ပြတ်ပြတ်သားသား ရဲရင့်တယ် မနွယ်ရဲ့။ ငယ်ငယ်က ဆို သူကတောင် ခင်ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့သေးတာ။ ကလေးချင်း အနိုင်ကျင့် မခံရအောင်လို့လေ။ ဟင်း ဟင်း ခုတော့ အစ်မကြီး အစ်မအရာ ဆိုသလို ခင်က ညီမလေးကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်နေချိန်၊ ဖေဖေ မေမေ တို့တာဝန်တွေ ခင် လွှဲပြောင်း ယူရတာ ခင် ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက သိပ်ပြီး ပိုခိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းမသွားခင် အချိန် တွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ဝင်ငွေရအောင် ရှာသေးတာ၊ ညီမလေးက ခင်ထက် တော်ပါတယ်။”

တဲ့လေ။ ညီမလေးကို ချီးကျူးတဲ့ စကားတွေနှင့် မြတ်မြတ်နိုး နိုးကို ချစ်ရှုတာ။ သူတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံးကို မမနွယ် ချစ်လည်း ချစ် ခင်လည်းခင်သည်။ ဒါကြောင့်မို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သခိုင်းဘူတာ ရုံသစ် ရစ်ကွက်ငယ်လေး ပြောင်းလာတဲ့အထိ သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကို အထက်အသွယ် မဖြတ်ခဲ့။ ကိုယ်က အလည်အပတ် သွားလှည့်သွား။ ပသွားဖြစ်လျှင် သူတို့ကို ခေါ်၍ စကားစေမည် ပြောဖြစ်ကြသည်။

“မမ မမနွယ် သွင်တို့ မမနွယ်တို့ ရစ်ကွက်လေးမှာ ပြောင်း ခေ့လို ရမလား ဟင်။”

သွင် တစ်ယောက်တည်း မပစ္စယ် အိမ်ရောက်ချလာပြီး ငိုသံ ပါကြီးနှင့် ပြောတော့ မပစ္စယ် အထိတ်တလန့် အံ့သြသွားခဲ့သည်။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သွင်လေးရယ်၊ ဟိုက အိမ်လေးက သွင် တို့ ဖိဘာအမွေအနှစ် အိမ်လေးလေး ရပ်ကွက်လေးကလည်း သန့်ပါ တယ်”

“ဟင့်အင်း မပစ္စယ်၊ သွင်တို့ အဲဒီရပ်ကွက်မှာ နေလို့ မဖြစ် တော့ဘူး၊ ဟိုလူက ကဲ့ရဲ့ ဒီလူက အတင်းပြောခဲ့ သွင် ရှက်လာပြီ”

“သွင်လေးရယ် မပစ္စယ်ကို သေချာရှင်းပြပါ၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လို့လဲ စိတ်တွေ ပူလိုက်တာကွယ်”

“မ မလေ သူ ဝိုက်ကြီးနေတယ်၊ မပစ္စယ် ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ ဆိုတာလည်း မေးလို့မရဘူး၊ သူ့ကိုချစ်ရင် မမေးပါနဲ့ဆို ပြီး ငိုနေတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လရင့်လာတော့ လူတွေ မေးခေါ်လာပြီပေါ့ မပစ္စယ်ရဲ့ သွင်လည်း ကျောင်းထွက်ပြီး ဝင်ငွေကောင်း တဲ့အလုပ် လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်၊ မမ မမ ကျန်းမာရေးလည်း သိပ် မကောင်းတော့ဘူး မပစ္စယ်ရယ်”

“သွင်လေးရယ်”

ထိုအချိန်တုန်းက သွင်လေးရဲ့ ငိုနှိုက်သံတွေ မပစ္စယ် ခုထိ ကြားယောင်နေဆဲပင်။ သူတို့အပူကို ကိုယ့်အပူလို သဘောထားပြီး

သွင်လေးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို သူမရဲ့ အိမ်အနီးအနားက ဆယ်ပေ အိမ်လုံးချင်းလေးမှာ ရအောင် ငှားပေးခဲ့သည်။ သွင်လေးကိုလည်း သူမ ယောက်ျား အလုပ်လုပ်တဲ့ ဘုရင့်နောင်ပွဲခုံကြီးမှာ စာရေးမအလုပ် သွင်၊ ပေးခဲ့၏။

ဒီလိုနှင့် သွင်တို့ နေခဲ့တဲ့ အိမ်လေးကို ရောင်းရတဲ့ငွေလေး ကိုလည်း အတိုးအရင်းချ ပေးခဲ့၍ သွင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝရပ်တည်မှု ဖြေလည်သင့်သလောက် ပြေလည်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝန် လရင့်လာလေ သွင် အစ်မရဲ့ ကျန်းမာရေးက ပကောင်းလေမို့ မလောက်မငွေနှင့် တော်တော်လေး ချို့တဲ့ခဲ့ပြန်သည်။ ယ နွယ်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ခုခေတ် ဆေးဖိုးဝါးခက သိပ်မလွယ်။

ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေပျို့ဖို့ အတော်ကို မြီးမြဲရွေတာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ စားသောက်မှ အဆင်ပြေရုံလေးပဲ ရှိသည်။ ကံဆိုးမသွားရာ ငိုလှိုက်လို့ရွာ ဟိုသက်သို့ ခုလို နို့ဘူး တိုက်ကျွေးနေရတဲ့ လူမပယ် ကလေးလေးကို ချွေ့ပိုက်ပြီး ရုန်းကန် နေရရင်ရော ဘယ်လောက် ခဏ်းတွင်မှာမို့လို့လဲ။

မပစ္စယ် ရင်ထဲ စဉ်းစားထားတာတွေ ပြောသင့် မပြောသင့် ပျိုနိုးဆနေမိတာ၊ သွင်လေးရဲ့ စိတ်ကို သိနေလိုပါ။

ဒါပေမဲ့ သွင်လေး ရုန်းကန် ကြည့်ပါစေဦး၊ ရင်ဆိုင်ကြည့်

ပါစေဦး။

တစ်နေ့နေ့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုလျှင်
အဲဒီအချိန် ရောက်မှ...။

အခန်း (၆)

အချိန်မီ ရောက်လာခဲ့ရသည် ဆိုသော်လည်း မေမေနှင့် ညီရဲ့
နောက်ဆုံး ရာပန သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အချိန်ကိုသာ မှီခဲ့သည်။ ဘယ်လို အသက်
ထွက်သွားလဲ။ ဘယ်လို မချီမဆုံ ခံစားသွားရလဲ။ ဘယ်လို ဝေဒနာ
တွေနှင့် သေဆုံးခဲ့ရတာလဲ ခုချိန်ထိ သူ မသိရသေး။

မေမေက အားလုံးကို ပိတ်ပင်ထားသလို သူ ကိုယ်တိုင်လည်း
ရက်လည်ပြီးမှသာ ပြောပြရစေတဲ့။ သူ့ရင်ထဲ မချီသော်လည်း မရှုနိုင်
ပကယ်နိုင် ယူကြုံ၊မရ ကြောင့် ခံစားနေတဲ့ မေမေကို ထင်ပြီး စိတ်ဒုက္ခ
ပပေးလိုချေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ နောက်မှာ ဆိုးနှင့် နာကြည်း
ရာ အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေလိမ့်မည် ဆိုတာတော့ သူသိနေသည်။
သူရောက်နေတဲ့ နေ့နှင့် နောက်နေ့မှာပဲ မေမေနှင့် ညီရဲ့

သင်္ကြန်ခဲပြီး အံ့သြလွန်းစွာနှင့် ပျက်ရည်ကျဖို့တောင် သူမေ့နေခဲ့၏။

အဖြစ်အပျက်ကြီးက မယုံနိုင်စရာ။

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြတဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေ ကြားရ တာလည်း အရှိန်အဝါ ကြီးမားမှုကြောင့် ဘာမှမသဲကွဲ။ မေမေ့ကို ဖေးမ နှစ်သိမ့်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် သတိလစ် မေ့မြောမတတ် ခံစားခဲ့ရသည်။

ထိုရက်တွေက လွန်မြောက်သော ရက်လည်ပြီးတဲ့ညမှာပဲ

“မိန်းမကိစ္စကြောင့် ဒီလိုမျိုး အရှက်ရလိမ့်မယ်လို့ မေမေ လုံးဝ ထင်မထားခဲ့ဘူး။ ဒီလိုမျိုး အဖြစ်ဆိုကြီး ကြုံရမယ်လို့ မေမေ မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး သားကြီး ဘာတဲ့ သားငယ်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် သမီးလေး တစ်ယောက်တောင် မွေးခဲ့သေးသတဲ့ အဲဒီကလေး မွေးပြီးပြီး ချင်း။ သူ့အစ်မဆုံးသွားခဲ့တာတဲ့”

“ဗျာ သူ သူတို့ဘက်မှာလည်း အဲဒီလို နာကြည်းစရာတွေ ကြုံခဲ့ရတာပဲလား။ ညီ ညီနဲ့ မြစ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ မေမေ”

“အိမ်ဖော်မ ရှင်းမငါခင်တဲ့ အဲဒီလို အတန်းအစားက မိန်းက လေးနဲ့မှ သွား ပတ်သက်မိတာကိုးကွဲ့”

“ဗျာ”

မေမေက ဟီးချပြီး ငိုသည်။ သူက အာပေဒိုတ်သံ ထွက်သွား

တာတောင် လျှာခလုတ်တိုက် သွားသေး၏။

“သားကြီးလည်း အံ့သြနေတယ် မဟုတ်လား။ အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့သူတွေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးက မေမေတို့ ဘဝပျက် ရတာပေါ့ သားကြီးရယ်၊ မင်းညီလေး ပညာရေးဟောင် ဆုံးခန်းမ ကိုင်ရှာဘူး။ သားတွေကို ချစ်နိုင်လွန်းတဲ့ မင်းအဖေလည်း ဒီ သားစိတ် နဲ့ ဆုံးရရှာတာ မေမေ ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်ဘူး သားကြီးရယ်”

“မေမေရယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ နော် သား တစ်ယောက်လုံး မေမေအနားမှာ ရှိပါသေးတယ် သား မေမေ့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ မေမေရယ်၊ မြစ်လာတဲ့ ကံတရားက ဘယ်သူမှ တားဆီးလို့ မရတာ”

“အဲဒါကို မေမေ ယူကြိုးမရ ပိုဖြစ်ရတာပါ သားကြီးရယ်၊ နဲ့ သားကြီးလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတော် ဆက်သင်ဖို့ မလွယ်တော့ ဟူး။ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ရတော့မယ်လေး၊ မင်းအဖေ မျှော်လင့်ထားတဲ့ ပညာတတ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်တော့မှာလဲ။ အဲဒီ မိန်းကလေးကို မေမေ သိပ်မုန်းတယ်။ တခြားအချိန်မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာပြောခဲ့ ပြန်တောင် မေမေ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သားလေး ကိုလောမှာ မတက်အောင် မေမေ တခြားနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းပေးမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူး”

မေမေကို ခြေသိမ့်ဖို့ သူ့ အင်အားမဲ့ နေသည်။ ရင်သွေး
လေးဆိုတဲ့ စကားက သူ့နှားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ တစ်ဖက်ကလည်း
ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခ များမှာမလဲ။ ကိုယ်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသီ
ဆိုသလို ကိုယ့်ဘက်က ဒဏ်ရာကိုပဲ အကြီးကြီး ထင်နေပေမယ့် ကျွန်
တစ်ဖက်ကလည်း ဒဏ်ရာ မသေးဘူးဆိုတာ အသေအချာပင်။

ဒါကြောင့်ပို ဒီလို အကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

“အဲ အဲဒီရင်သွေးလေး အတွက် သားတို့မှာ တာဝန်ရှိနေ
မလား မသိဘူးနော် မေမေ”

မေမေ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“တာဝန် ဟုတ်လား ဘာ တာဝန်မှ မရှိဘူး။ အသိအမှတ်
ပြုထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ သွေးနဲ့
ရောထားတာ ပိုပြီးတော့တောင် ရွံသေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ မေမေရယ်၊ ညီ့ရဲ့သွေး ပါနေတယ်၊ အသိ
အမှတ်မပြုလည်း သွေးက သွေးပဲ မေမေ”

“တော်စမ်း သားကြီး မေမေ နားခါးတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့်
သားငယ်နဲ့ မင်းအဖေ သေဆုံးခဲ့ရတာ မေမေ ရင်နာတယ်၊ သွေးဆိုတဲ့
စကားကို လာမပြောနဲ့၊ အောက်တန်းစား ကလေးကဈေ့ စိတ်နဲ့ လူပုံ
အလယ်မှာ လာပြီး အရှက်ခွဲတာ သားငယ်နဲ့ ဖြစ်တာလည်း ဟုတ်ချင်

မှ ဟုတ်မှာပါ၊ လျော်ကြေးလိုချင်လို့ တမင် ဝှင်ဆင်တာလည်း ဖြစ်ချင်
ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

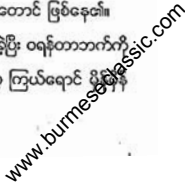
“သူတို့ အရှက်ကွဲခံပြီး အဲဒီလိုတော့ လုပ်မယ် ပထင်ပါဘူး
မေမေ၊ ညီကလည်း အဲဒီဘက်မှာ တော်တော်ဆိုးဆိုးပဲ မဟုတ်လား”

ဒေါ်သဇင်မြိုင်က ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တက်ခေါက်လျက် စားပွဲ
ခုံကြီးကို ဖြန်းခနဲ ပုတ်ချလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့်ပို မေမေတို့ အဲဒီအချိန်က သိပ်ပြီး မတင်း
ဟာခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီထက် လိုက်လျောရင်လည်း လျော်ကြေးတောင်းပြီး
ပြန်မယ့်ပုံပါ၊ ဒါပေမဲ့ သားငယ် အကြောင်းကို သိတယ် တာဦး လူအများ
ရှေ့မှာ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်လေ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
မေမေကတော့ သေဆုံးသွားတဲ့ သူ့အစိမ ဆိုတာကိုလည်း မုန်းတယ်၊
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ရင်သွေး ဆိုတာကိုလည်း မုန်းတယ်၊
ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို အတန်းအစားမျိုးနဲ့ မဆုံဆည်း ရပါစေခဲ့လို့ ဆု
တောင်းတယ် သား”

မေမေ အတ္တတွေအတွက် သူ့ဘာကိုမှန်းမသိ ဝမ်းနည်းသွား
သည်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဆိုလျက် ကတုန်းကယင်တောင် ဖြစ်နေ၏။

မေမေ ရှေ့ကနေ ပြည်းလေးစွာ ထလာခဲ့ပြီး ဝရန်တာဘက်ကို
ပျက်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကြယ်ရောင် မိမိရဲ့

အောက်မှာ ညပျောက်နေ၏။ သန်းခေါင်ယံလား။ ညညှိဦးယံလား။
အာရုံဦးလား သူ မခွဲခြားတတ်ချေ။

အချိန်လိုတာ ဒီအတိုင်း ရပ်တန့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်တန့်
ပါလို့လည်း ဆွဲဆန့်မထားချင်။

အဆိပ်တက်နေတဲ့ ဝေဒနာတွေကြားက လွတ်မြောက်ချင်
ပြီလေ။ မျက်ရည်စက်က ဘယ်နေရာက ယိုစိမ့်နေမှန်း မသိ။

သူ့ပါး ပြင်နှစ်ဖက်လုံး စိုစွတ်နေသည်။

အခန်း (၇)

“အဲ့ အဲ့ အူဝဲ အူဝဲ”

“အို အို ခဏလေးပါကွယ် သမီးလေးရယ်၊ ဒီပန်းလေးတွေ
ကုန်ရင် သမီးလေးကို နို့ဘူးတိုက်မယ်နော်”

“ကဲပါ မိသွင်ရယ် အဲဒီပန်းကို ငါ့ကုရောင်းပျံမယ်၊ ကလေးကို
ကပ်နေရာမှာ နို့ဘူး သွားတိုက်လိုက်ပါဦး တကတည်း နေကုန်နေကုန်း
ကျောပူဘူးလား မသိပါဘူး။ ကလေးကို အမြဲကျောမှာ သိုင်းထားတော့
ကဲ”

သွင့်လက်ထဲက ပန်းကုံးလေးတွေကို ပိဝင်း ဆွဲဆောင် ယူပြီး
ပန်းလွတ်မှ ရေတမာပင် အရိပ်မှာထိုင်ပြီး သမီးလေးကို ရင်ဘတ်ရှေ့
ယူရင်း နို့ဘူး တိုက်လိုက် ရသည်။ သမီးလေးက အငမ်းမရစွာ

တပြတ်ပြတ် ဆို၏။

ဒီနေ့ ဒီပန်းတွေ မကုန်လို့ မဖြစ်တာမို့ သွင် ဇွဲနဘဲနှင့် ရောင်းနေမိတာပါ။ သမီးလေးအတွက် နို့ဖွံ့နို့ဘူး ဝယ်ဖို့က ငွေမပြည့်သေးဘူးလေ။

ဒီနို့ဘူးလေး တိုက်စရာရှိတာတောင် နို့ဖွံ့နို့ထုတ်လေးဝယ်ပြီး ဖျော်ထားရတာ။

ကိုယ် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်အတွက် မမရွယ်က အချိန်မရွေး ဝင်စားလို့ ပြောပေမယ့် လသားအရွယ်လေး ဖြစ်လာတဲ့ သမီးလေးက နို့ဖွံ့သန်လာပြီမို့ နို့ဖွံ့နို့ဘူး ဝယ်ဖို့ခဏခဏ အခက်အခဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ ဘုရင့်နောင် ခွဲရုံလုပ်ဖို့ကျလည်း သမီးလေးကို ကျောသိုင်း၍ ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ပြန်။ အသွားအပြန် ကားတိုးစီးရတာက တစ်မျိုး။ ချိုးထားလို့လည်း မဖြစ်။ ချောင်တချောင်မှာ ထိုးသိပ်ထားလို့လည်း မဖြစ်နှင့် မနက်ပိုင်း ပန်းလေးရောင်။ နေ့လယ်ပိုင်း အရိပ်ရတဲ့ နေရာကနေ ရေခဲရေရောင်။ သမီးလေးရဲ့ ချိုးဝတ်သေးဝတ်လျှော်၊ ညကျလျှင်လည်း သမီးလေး ဂျိုးကျတဲ့နေ့ဆို မအိပ်ရ။

ဟူး လွယ်တော့ မလွယ်။ ပင်ပန်းတယ်လို့တော့ မညည်းညူချင်ပါ။ မမတောင်မှ သူမအတွက် ရင်းနှီးပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ

နည်းလို့လား။ အိမ်ဖော်အလုပ်မျိုးခဲ့တောင် ပင်ပန်းတကြီး လုပ်ခဲ့ရသေးသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေခဲ့သေးတာ။

မိဘမရှိပေမယ့် ပူပင်ကြောင်ကြမ္မာ မရှိအောင် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ သွင်ကျောင်းအားရက်တွေမှာ ဈေးထွက်ရောင်းခဲ့တာတောင်

“ညီမလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ပြီး အလုပ်ရရင် မမ တစ်လှည့် အနားယူမှာပေါ့။ ခုတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ပညာကိုသာ ကောင်းကောင်း သင်ပါကွယ်။ ခုချိန်မှာ ညီမလေး အပင်ပန်း မခံပါနဲ့။”

တဲ့။ မေတ္တာတရား ကြီးမားပုံက သွင်ကို အပူအပင် မရှိစေချင်တာ သိသာသည်။

အခု သွင် က တစ်လှည့် သမီးလေးအပေါ် တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားရတာ မောပန်းတယ်လို့ ညည်းညူသင့် ပါသလား။

ဟင့်အင်။ သူမမှာ အားမာန်တွေ ရှိနေသေးသည်။ ခွန်အားမတူ သမီးလေးအတွက် အသစ် မွေးဖွားရမည်။ ဘယ်တော့မှ နောက်ထွဲဖို့မိစေရ။ စိတ်ဓာတ်ကျ အားမငယ်စေရ။

သမီးလေးဘဝ လူ့အောက် မကျစေရ။ အရွယ်ရောက်လာလျှင်လည်း အချိန်ရောက်လျှင် သွင်ပိုပြီး ကြိုးစားရမည်။ သမီးလေး ကျောင်းနေရေ။ ဝတ်ရေး စားရေး သူမ တာဝန်တွေ ဖြစ်သည်။

ဘယ်တော့မှ အားမလျော့တမ်း သွင် စိန်ခေါ် လိုက်ချင်သည်။
 သမီးလေးအတွက် သွင်ဟာ လမ်းပြကြယ် ဖြစ်ရမည်။ ထိုလမ်းပေါ်
 သမီးလေး အေးအေးသက်သာ လျှောက်စမ်းပါစေ။
 အန္တရာယ်တွေလျှင် သွင် ရှေ့က ရင်ဆိုင်ရမည်ပေါ့။

အခန်း (၈)

“ဖြေလှမ်းတိုင်းရဲ့ ရှေ့မှာ ဘယ်သူမဆို ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ
 ပျက်တော့ သွင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို
 မနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားဖို့ဆိုတာလည်း စိတ်ဓာတ်အင်အား တစ်ခု
 လည်း ခိုင်မာနေရုံနဲ့ မရဘူး။ နေ့တစ်နေ့ စားဝတ်နေရေး ရှိတယ်၊
 လူပူရေ၊ ကျန်းမာရေး၊ ပြီးတော့ ရည်မှန်းချက်၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ
 ပျက်ကြဲနဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်မှတော့၊ ငါ့စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာပါတယ်၊ ရဲရင့်ပါတယ်
 ပျက်သားပါတယ် ပြောပြော၊ ထမင်းဝယ်စားဖို့၊ ပိုက်ဆံ မရှိရင် အဲဒီလူ
 မှန်ရက် မာကျောနိုင်ဦးမလဲ၊ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချောင်း
 ပျက်စီးကားယုံဟာ အလကား သက်သက် ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။”

“သွင် စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ပြောနေတာလား မမနွယ်”

မမနွယ် မျက်နှာလေးခွဲလိုက်တာ အမြင်ကပ်လို့တော့ မဟုတ် နိုင်ပါ။ သွင့်ကို သနားနေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဟိုအရင်ကဆိုလျှင် အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်ကြီးတွေ ဆင်မြန်းခိုင်း မရှိသော်လည်း ကျောလယ်လောက် ရှိတဲ့ ပျော့အိ နက် မှောင်နေသော ဆံနွယ်တွေကြောင့် ဣန္ဒြေကြီးသော တည်တင်း သိက္ခာ ရှိသော စိန်မယ်လေး အဖြစ် တင့်တယ်စေသည်။ ဝင်းဝါနုဖတ် နေသော မျက်နှာလေးကို သနပ်ခါးရေကြဲ ဖုန်ဖုန်ဖွေးဖွေးလေး ပတ်(ဖိ)ရိုက် လိုက်လျှင် မြင်သူ ငေးအောင် ချစ်စရာ ကောင်းသည်။

ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်းလည်း စလစ်ပါ ဖိနပ်ကလေး စီးလာ ပေမယ့် ကျစ်လစ် တောင့်တင်း အပိုင်းအဝန်း ကိုယ်ခန္ဓာ လှပမှု ကောက်ကြောင်းလေးတွေက ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေ၏။ ဘယ်တော့မဆို ထက်မြက်မှုနှင့် သွက်လက် လန်းဆန်း ပေါ့ပါးနေတတ်တာပင်။

ခုတော့ ဖရိုဖရဲ ဗိုသီပတ်သီနှင့် ဘာမှ စနစ်တကျ မရှိ၊ သေသေသပ်သပ် ပြုပြင်နေထိုင်ဖို့ မပြောနှင့် မျက်နှာသစ်ဖို့ ထမင်းစား ဖို့တောင် အချိန်အား မရတော့တာ တော်တော်ကြာနေခဲ့ပြီ။

သမီးလေးကို စောင့်ပုခက်လေးနှင့် အခန်းတွင်းမှာ ချော့သိ၊ ပြီးမှ မမနွယ်ဆီ သွင် မြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“တာဝန်တွေ မခိုင်မခင်း ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား သွင့်၊ သွင့်

ပျားစာပေ

အရောင်ကျွန်း

ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်လို့တော့ အားတင်းပြီး မပြောပါနဲ့တော့ သွင့်ကို ကြည့်ပြီး မမနွယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

“မမနွယ်ရယ် ကံကြမ္မာက ဒီအတိုင်းပဲ သွင့်ကို ဖြစ်စေခဲ့တာ သွင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကြောက်ပါပြီလို့ အော်ပြီး ထွက်ပြေးလို့လည်း လွတ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“လွတ်ပြောက်ရာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို မမနွယ် ပြရင်ရော သွင် အဲဒီလမ်းကို လျှောက်မှာလား”

“ဟင်”

မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် အံ့သြဝမ်းသာ ချင်သော်လည်း မပုံမရဲ နှင့်သာ နားစွင့်မိ၏။ မမနွယ် သက်ပြင်းရှိုက်သံကလည်း ပေါ့ပါးခြင်း ပါရှိ လေးလေးပင်ပင်။

“သွင် အရင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဘုရင့်နောင်က ပွဲနဲ့မှာပဲ ပြန်လုပ်ပါလား ...”

“သမီးလေးနဲ့ သွင် အဲဒီ အလုပ် လုပ်လို့မှမရတာ မမနွယ် ပျံ၊ မမနွယ်လည်း သမီးလေးကို အချိန်ပြည့် စောင့်ရှောက်နိုင်မှာ ... ကံကောင်း လင်ယောက်ျား တာဝန်၊ သားတာဝန်နဲ့ ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်ကြီး ... မပေါ့ပါ။”

မမနွယ်က သူ ခိုက်ပူပူလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သွင့်ကို လွှင့်

ပျားစာပေ

ပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်၏။

“အင်း ဒီတာဝန်တွေသာ မရှိရင် သွင့်ကို မမနွယ် အပြည့် အဝ ကူညီပေးမိမှာပါ သွင့် ရယ်၊ သွင့်ကိုလေ မမနွယ် ညီမအရင်း လေးတစ်ယောက်လိုက ချစ်တယ်၊ ခုလို မြင်တွေ့နေရတာ ရင်ထဲ မကောင်းခိုင်းဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မမနွယ် လမ်းကြောင်း တစ်ခုပေါ် သွင့်ကို တင်ပေးချင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောကြည့်ပါ မမနွယ်”

“ဒီလိုလေ၊ သွင့် လုပ်ခဲ့တဲ့ ပွဲရုံပိုင်ရှင် ကိုဖုန်းဒီပါ သွင့် အပေါ် ဘယ်လောက် ကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ သွင့် သိမှာပေါ့၊ ခင်ရဲ့ နာရေးကိစ္စ၊ ရက်လည် ကုသိုလ်လုပ်ဖို့ကအစ ငွေကုန်ကြေးကျလည်း ခံတယ်၊ ကိုယ်ရော စိတ်ရောနှစ်ပြီး ကူညီခဲ့တယ်လေ၊ တော်ရုံ စေတနာနဲ့ ကိုယ်ဖိရင်မိ ဘယ်သူမှ အဲဒီလောက် မကူညီကြပါဘူးကွယ် အခုလည်း သူ့အနေနဲ့ သွင့်ကို ပွဲရုံမှာ ပြန်လုပ်စေချင်တယ် ကလေးထိန်း တစ်ယောက် ငှားပေးပါမယ်တဲ့ ပြီးတော့”

မမနွယ် စကား အဆုံးမသတ်ခင် သွင့် ခြည်းလေးစွာ ခေါင်း ရမ်းပြီး မျက်နှာလေး မဲ့သွားသည်။

“ဘယ်ဖြစ်ပလဲ မမနွယ်ရယ်၊ အခွင့်အရေးရတိုင်း ယူသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ရမှာတွေ များလာရင် ပြန်ဆပ်ခိုင်းမှ ကောင်း”

တာ သွင့် ဖြစ်သလို ရုန်းကန်ကြည့်ပါဦးမယ် မမနွယ်”

“ဟင်း သွယ်ရယ် ဖြစ်သလိုဆိုတာ ဘယ်လောက်တောင် ခံနိုင်မှာမို့လဲ၊ သမီးလေး ဒီအရွယ်မှာတောင် သွင့် ဒီလောက် ပင်ပန်း နေရင် ကျောင်းနေအရွယ်ရောက်ရင် သွင့် ချုံးချုံးကျပြီပေါ့၊ ဟို ကိုဖုန်းဒီပါ ပြောတဲ့စကားကို မမနွယ် အရဲ့စွန့်ပြီး ပြောပါရစေ၊ သူက တစ်ခုလပ်မို့ သွင့် ကို ပြောရမှာ အားနာနေတယ်တဲ့ မဖြစ်စလောက် ကျေးဇူးလေးကို မကြောင်းပြတယ်လို့လည်း အထင်ခံရမှာ စိုးနေတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သူ သွင့် ကို သဘောကုန်နေတယ်၊ သမီးလေးကိုရော သွင့် ကိုရော တာဝန်ယူပါရစေတဲ့”

“ရှင်”

တိုးတိတ်သော အာမေဒိုတ်သံလေးနှင့် သွင့် ခေါင်းကို အဆက် ပြုတ် ယမ်းခါပစ်လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း သွင့် လက်မခံနိုင်ပါဘူး မမနွယ်၊ သမီးလေးကို ပျင်း တစ်ယောက်တည်း စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ပင်ပန်းမယ် ဆင်းရဲ မယ်၊ ရုန်းကန်ရမယ်၊ တစ်သက်လုံးလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ အချိန် ပြောရုံအသတ် တိုချင်တိုမယ်၊ အရှည်ကြီးလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပဲ ပါပဲပဲ သမီးလေး ပထွေးနဲ့ မနေရအောင် သွင့် ကာကွယ်ရမယ် မမနွယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ သမီးလေး မျက်နှာ မငယ်စေချင်ဘူး”

"ဖအေမရှိ မအေမရှိတဲ့ ဘဝကရော မျက်နှာငယ်စရာ မဟုတ်ဘူးလား၊ သွင်း၊ ဖအေ နာမည်ကို ရဲရဲတင်းတင်း မခေါ်ရဲတဲ့ ဘဝရဲ့ သမီးလေး တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်မှာ တဲ့လား။ မိအရွယ်လေးက အဖေ အမေကို ကောင်းကောင်း မသိသေးပါဘူး။ သူ့ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက် သွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပေးဆပ်မယ်ဆို ကိုဖုန်းဒီဒါ က တစ်ခုလပ်ပို့လို့လား။ သွင်ထက် အသက်နှစ်နှစ်လောက် ကြီးနေလို့လား။ အကြောင်း တစ်ခုခုပြပြီးမှ ငြင်းဆန်ကြည့်ပါ သွင်"

သွင် အသံတိတ် ငိုရှိုက်လိုက်မိတာ။ အားကိုးရာ ရှာရတော့မည်ဆိုလျှင် ကိုဖုန်းဒီဒါ က အသင့်တော်ဆုံး ဆိုတာ သွင် သိနေပါသည်။ သူ့ရဲ့ ဂရုစိုက်မှု တော်တော်များများကို သွင် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရတာပဲလေ။

အစစအရာရာ ဖေးမစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ မရှိုးသားမှုတွေမှူးတော့ သွင် အစက မသိခဲ့ပါ။ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ အမည်းစက်ကြီးက သွင် အသိအာရုံရှေ့မှာ ဖုံးကွယ်နေခဲ့တာပဲ။

"ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်မှာ နှစ်လုံးရောဂါနဲ့ ကိုယ့်ဇနီး ဆုံးသွားတယ် ကိုယ်တို့ကိုက ခိုက်ခဲ့ကြတာပါ။ ကိုယ့်မှာက ပိဘတွေ မရှိတော့ဘူး။ သူ့မိဘတွေက ကိုယ်တို့ကို လက်မထပ်စေချင် ကြဘူးလေ။ နှလုံးရောဂါသည် သမီးလေးမို့ တစ်ခုခုဖြစ်မှ စိုးရိမ်ကြတယ်။ အချစ်

ကြီးကြတဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေခဲ့စွတ်အတင်း လက်ထပ်လိုက်ကြတာ ကလေးမပေးအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ရင် အသက်အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရဘူးပေါ့။ ကလေးအတွေးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာ ဟင်း ဟင်း"

"ကိုဖုန်းက ကလေး မချစ်တတ်ဘူးပေါ့။ ရလာမယ့် ရင်သွေးလေးထက်ကို ကိုဖုန်း ချစ်သူကို ပိုချစ်ခဲ့တာပေါ့နော်"

"အဟင်း ဘယ်လို ပြောရမလဲ ကိုယ် ကလေးအရင်း ချစ်တတ်တာ၊ ကိုယ့်ရင်သွေး ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့လည်း အမြဲတမ်း စိတ်ကူး ယှဉ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူ ကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ်တို့ ပျော်လည်း ပျော်ခဲ့ကြပါတယ်။ မဲဒီ အပျော်တွေက ကြာရှည်တော့ မခံလိုက်ပါဘူး။ သူ့အဖေ စက်ရုံပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ သတင်းကြားပြီး တစ်ခါတည်း ဒိုင်းသွားတော့တာပဲ။ ပျံ့ရတော့ သူ့ကို လွမ်းတဲ့အခါ သူ့အတွက် ကုသိုလ်များများ လုပ်ပြီး ပျံ့ဝေနေရတယ်"

အဲဒီလို ဇနီးမယားအတွက် ချစ်တတ်လွန်းသော လူတစ်ယောက်က သွင် ကို စိတ်ဝင်စားနေလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်မိချေ။ အိမ်ထောင်သားကို ညှာတာတတ်သူမို့ သွင်ကို သနားနေတာလည်း ဖြစ်ရင် ပြန်မှာပေါ့။

ဒါကြောင့်ပိုလည်း မငြင်းသင့်တဲ့ လူလို သွင် သတ်မှတ်ခဲ့ မိ
တာပါ။ ကြင်နာတတ်တဲ့ မေတ္တာတရား ကြီးမားတဲ့ သူတွေက လင်
ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်လို့ သွင် ကြားခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ သွင် အလောတကြီး ပစ်စလက်ခတ် ဆုံးဖြတ်လို့
မဖြစ်။ သွင့်အတွက် သမီးလေးက အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်ပါလား။

လသာသာမှာ သမီးလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး သီချင်းဆို ချော
မော့ သိပ်ရတဲ့သူဟာ သူမ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ချင်သည်။

□ □ □

အခန်း (၉)

“မင်း အဲဒီစကားကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေတော့ မှာလား
ပင်းခ”

မေမေ စိတ်တို ဒေါသ ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ သားကြီးဆိုတဲ့
နှစ်စား ပျောက်ပြီ။ နာမည်ကိုသာ မာဆတ်ဆတ် တင်းပြတ်လျက်
ပဲသုံးပြုသွားတတ်သည်။ ခုလည်း စကားလုံးတိုင်းက မပျော့ပျောင်း။

“ငါ မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ခဏခဏ ပြောနေတာ
မင်းကျင့်တဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ အဲဒီကလေးလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ တူ
ပေမေရဲ့ မြေးမလေး။ သူတို့က ပြည့်စုံမှု မရှိတဲ့အတွက်
အရမ်းလေး အရမ်းကို ချို့တဲ့ ဆင်းရဲရှာမှာပေါ့ မေမေ၊ မေမေ

ရက်သလား၊ ကြားရက်သလား ဥပက္ခော ပြုရက်သလား။”

“ကျွတ် စိတ်ပျက်မို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ မင်းဘယ်လို ပုဒ်မနဲ့ ရလို့မှ တောင်းမှာလဲ မင်းခ၊ ကိုယ်ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းမှာ ဘယ်လိုသက်သေ ခိုင်လုံမှုရှိလို့လဲ၊ ဟိုတစ်ဖက်က တာဝန် မယူနိုင်လို့ လက်သိပ် ထိုးထည့်ခဲ့တယ် ထားဦး၊ ငါကတော့ ဆောရီးပဲ၊ ငါ့သားနဲ့ ငါ့ယောက်ျားကို ဆိုးကျိုးတွေ ပေးခဲ့တဲ့ ကလေး၊ သူ့ဘဝ ရလဒ် မကောင်း တော့လည်း ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါလုံးဝ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး မင်းခ”

မင်းခ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ဆံပင်တွေထဲ လက်ငါးချောင်းလုံး ထိုးထည့်၍ ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ မေမေ မျက်နှာပေါ်က မကျေနပ်ခြင်းတွေ ကိုကြည့်နေရသည်မှာလည်း ရင်တွေ ပူလှ၏။

သွေးသားရင်းချာ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သော မေမေ နှင့် မင်းခကြားမှာ ထိုကလေးလေး ဝင်ရောက်လာလျှင် ဘယ်လောက် တောင် နွေးထွေးပျော် ရွှင်စရာ ကောင်းမလဲ၊ အခုဆိုရင် သွေ့ခြောက် နေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ အရမ်း ကြေကွဲနာကျင် နေရသည်။

ကမ္ဘာ့ဇာတိက လှည့်လည် တာဝန်တွေလည်း မေမေက စိတ်ဝင်စား သဖြင့် သူ့အပေါ်မှာပဲ တာဝန်တွေ လုံးလုံးလျားလျား ပိနေခဲ့သည်။ အစက ပြန်ကောက်နေရ၍ စိတ်ရောလူရော ပိုပင်ပန်း၏။

ကလေးငယ်လေး အကြောင်းကလည်း သူ့ခေါင်းထဲ ရောက် ရောက်နေသဖြင့် စိတ်ရှုပ်ရသည်။ မေမေကို အတိုက်အခံ မလုပ်တော့ ဘူးဆိုလျှင် ဒီကလေးလေးကို သူ့ပုဒ်မလိုက်ရ မည်ပေါ့။

ဒီလို လုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

ဒီကလေးလေး ဘယ်လို ရှင်သန်ကြီးပြင်းမလဲ။

မွမ်းပါးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လို ရုန်းကန်ရဆိုင်မလဲ။ အဖေ အမေ မရှိတဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်လောက်တောင် အားလေ့ သိမ်ငယ် နေမလဲ။

ဒီအကြောင်းတွေသာ သူ တွေးနေမိသည်။ ဒီအကြောင်းကို မေမေနှင့် တိုင်ပင်မိတဲ့ အချိန်တိုင်းလည်း အပြုတန်း အခြေအတင်း ကားများရတာက လွဲ၍ ဘာမှ ထူးခြားမလား။

မေပေ့ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင် လုပ်မိတာပဲ အဖတ် ဝင်သည်။ ဒီကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ဒီအတိုင်း ရပ်နေသင့်ပါသလား။

စုံစမ်းရမည်။ ပေးပြန်ရမည်။ တစ်ဖက်ကလူနှင့် ဆွေးနွေး ပြောဆိုရမည်။ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ထရပ်လိုက်တဲ့ သူ့ကို မေမေက မျှော်လင့်လှန်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သွား မလို့လဲ မင်းခ ကုမ္ပဏီ ပိတ်ရက်စာရင်းတွေကို မိမိမှာ နားနားနေနေ လုပ်ပါလား။ မင်းအဖေဆိုရင် အချိန်ကို မလေ့လာ

တော့မှ အလဟဿ မဖြုန်းတီးဘူး”

“ကျွန်တော် စိတ်တွေ အရမ်းမွန်း ကျပ်နေလို့ပါ မေမေ၊ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် လေကောင်းလေသန့်တွေ တစ်ဝကြီး ဂျှမ်းလိုက်ချင် တယ်”

နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးပြီး ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မေမေ့ကို မင်းခ အပြစ် မပြင်ရက်ပါ။ မေမေက ဟိုအချိန်ကတည်းက လင် ယောက်ျားနှင့် သားတွေအပေါ် အတင်း မိခိုပ်ချုပ်ချယ် ချင်သည်။

ဖေဖေက စနစ်ကျပြီး စည်းကမ်းနှင့် အုပ်ချုပ်တတ်ပေမယ့် မေမေက အမိန့်နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှုတ်ချတတ်၏။ ဒါတွေကြောင့် ညီငယ် နေမင်းခန့်က အရွဲ့တိုက်သလို ဖြစ်ကာ ဆန့်ကျင်ရဲတဲ့ စိတ် လည်းရှိသည်။

ဒါကြောင့်ပိုလား မသိ။ မေမေက သူ့ထက်ညီကို ပိုချစ်ပြီး နားလည်မှုပေး၍ အချို့သတ် စည်းရုံးတတ်သည်။ တင်းတဲ့ သူ့ကို အလျှော့ ပေးရမှာ သဘောပေါက်နေလို့လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ကလည်း သိတတ် တဲ့အရွယ်ကတည်းက မေမေ့ကို နားလည်ပေးခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်၏။

အခု ကိစ္စမှာသာ သူ။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၁၀)

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာမှ လာမပြောနဲ့ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ မျှင်းအခု ကျွန်မ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား သွား ရှင်တို့ မိသားစုကြောင့် ပျော်မှု အစ်မ သေခဲ့ရတာ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး”

“ညီမျှခြင်းနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ဘက်က အသက် ၁၀၀၀ ချောင်း ပိုပါတယ်။ မင်း ပွဲကြမ်းသွားတဲ့ နေ့က ကိုယ်တို့ တစ်မိ ၁၀၀၀ ခုလုံး ဂုဏ်သိက္ခာကျ အရှက်ရခဲ့တယ်။ မိဘတွေက ပြောဆို ကြိမ်း ၁၀၀၀ ဝမ်းမိလို့၊ ညီက စိတ်ညစ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကား ၁၀၀၀ ကမ်းအိမ်ဖြစ်ပြီး အသက်ဆုံးတယ်။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကြောင့်ပဲ ဖေဖေ ၁၀၀၀ ရှောင်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းဘယ်လို ပြန်လျှော် ၁၀၀၀လဲ”

ဗျူးစာပေ

ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိသော စကားလုံးတိုင်းက သွင့် ရင်ဝကို ဆစ်ခနဲ ဆစ်ခနဲ ထိုးစိုက်နေ၏။

သွင် မသိသော ထိုဖြစ်ရပ်များက သွင်နဲ့မှ မဆိုင်တာ။ အဝီက တရားခံက သူ့ညီဆိုတာ မသိဘူးလား။

ဒီအိမ်ထဲကို စဝင်လာခြင်းကတော့၊ သူမ မသိသော သူစိမ်း ယောက်ျားမို့ ခရီးဦးကြိုလည်း မပြုမိ။ နှုတ်လည်း မဆက်မိ။

သူက နာမည်မေး၍ အတော်စုံစမ်းလာရကြောင်း စပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်၏။

ထိုအချိန်ရောက်မှ တအံ့အဲ ငိုနေသော သမီးလေးကို မမနွယ် အိမ်မှာပြေးထား၍ ဒီလူဆီကို အပြေးပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဖေါ်ရွှေလိုဟန် မရှိတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း နာကြည်းရိပ်တွေ ယှက်သမ်းနေ၏။

ဒါပေမဲ့ သွင် ဂရုမစိုက်ပါ။
ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ သွင် တို့ဘက်က စ မမှာ၊
ခဲ့တာဘဲ။

“လာရင်း ကိစ္စ အရေးကြီးရင် ပြန်လိုက်ပါရတာ ကိုမင်း။ မမအတွက် ခံစားနေရတာတွေ အသစ်လို ပြန်ဖြစ်တယ်”

“မင်းပြောတဲ့ စကားတွေ ရေလည် ကျွတ်တယ် ရှင်းမထီသွင် မင်း တစ်ယောက်တည်း နာကျင်စရာတွေ ခံစားနေရတာမှ မဟုတ်တာ။

ကိုယ့်အဖေနဲ့ ကိုယ့်ညီအတွက် ကိုယ်ရာ မနာကျင်ရတော့ဘူးလား”

“အဲဒီ ဖန်တီးမှုက ကျွန်မက စခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မ နောင်တရစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ကိုမင်း။ ရှင့်ညီသာ မယုတ်မာခဲ့ရင် ဒီအကြောင်းတွေ ဖြစ်လာစရာလည်း မလိုဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မဘက်က ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး ရှင် ပြန်လိုရပြီ”

တင်းထန်နေသော မျက်နှာနှင့် လက်သီးကို ဆုပ်ကာ ကြမ်းခင်း ကို မင်းခ ခုန်းခနဲ ထုပစ်သည်။

“မင်း အဲဒီလို ကိုယ်ကို ခဏခဏ နှင်ချပနေနဲ့ ရှင်းမထီသွင် မင်းပြောစရာ မရှိတော့ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ပြောစရာတွေ ရှိလို့ တကူး တက လာခဲ့တာ၊ ကိုယ် ကိုယ့်ညီရဲ့ ရင်သွေးလေးကို လိုချင်တယ်”

“ဟင်”

ထိတ်ခနဲ အံ့ဩသွားသော်လည်း မင်သက်သွားရာမှ ဟက် တက်ပက်ပက် သွင် ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဟက် ဟား ဟားဟား ရှင် ရယ်ရသားပဲ ကိုမင်း။ ဘာလဲ မှုတ် လူ့စိုက်ကောား လာပြောတာလား။ လူတွင်ကျယ် လာလှုပ်တာလား။ မှုတ် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သမီးလေးကို လာတောင်း နေတာလဲ”

“မင်း ပြည်စုံဘူးလေ။ သမီးလေး ချိုတဲ့နေရာမှာပေါ့ ကိုယ်တို့ မှုတ်လားကို အဲဒီလို ပစ်စလက်ခတ် မထားနိုင်ဘူး။ မင်းနဲ့ နေရတာ

ကလေး ဆင်းရဲနေမှာပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ရှင်ညီ လူရာမသွင်းခဲ့တဲ့ ကလေးကို ရှင်လာပြီး ပတ်သက်ပြီပဲနေပါနဲ့၊ ဘောင်းမဝင်ပါဘူး ကိုမင်းခဲ၊ ကျွန်မလည်း လုံးဝ အသိအမှတ် မပြုဘူး။ ရှင် စုံစမ်းခဲ့တယ် ဆိုရင် ကျွန်မ ရုန်းကန်နေရတဲ့ ဘဝ အစိတ်အပိုင်းတွေကိုပါ ရှင်သိနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ၊ သမီးလေးကို ကျွန်မပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူး။ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ မရောက်စေရဘူး သိလား။”

တင်းပြတ် စိမ်းသက်နေသော စကားတွေနှင့် သူ့ကို စူးခနဲ ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲ့စေ။ သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒစောဖျားကလည်း အလျော့ပေးချင်စိတ် မရှိအောင် တွန်းအားပေးနေ၏။

“မင်း ဘက်က စကားအကုန်ပဲလား ရှင်းမထီသွင်”

“ဒီထက် ရှင်းအောင် ပြောရရင် ခုချိန်ကစပြီး ရှင်းဖျက်မှာကို မမြင်ချင်တော့ဘူး ကိုမင်းခဲ၊ ရလီမိုးမိုးနဲ့ အရိပ်အရောင်လည်း လာမပြုပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်က သေချာပါပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြီးရင် ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း အတိအလင်း ကြေညာရမှာပေါ့၊ သမီးလေးကို ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မထားနိုင်ဘူး။ ရုတ်တရက်နဲ့ ကိုယ်တို့ အသိုင်းအဝန်းထဲကို ဆွဲသွင်းရလိမ့်မယ်၊ မင်းလို မလောက်လေး မလောက်

တာကိုလည်း ကိုယ်မကြောက်ပါဘူး။ မင်းဘက်က ကြည့်လည်း တူပေ၊ ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်လည်း တူပေ၊ တရားတဘောင်နဲ့ ရှင်းကြ စတမ်းဆိုရင်တောင် ကလေး လူညွန့်တုံးမပဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်ဥပဒေကမှ ထားခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းနားလည် လောကံပါတယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မြူးထေ့ထေ့ ပြောလိုက်တာက နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းအဖျားလေး မကွေးညွတ်သွားရုံပဲ ဖြစ်သည်။

သွင် ရင်ထဲမှာတော့ ငရဲမီးတွေ လောင်းထည့်လိုက်သလို နာကျင် စူးရှ ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရမယ့် စကားခွန်း ပြုပြန်ရန်တွေ့ရမယ့် စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးကာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ် ပျက်သည်။ သွေးဖျက် ချောက်ချားနေတဲ့ သွင်ကို နှုတ်ခမ်းဆက်ဆံ နေမင်းခဲ ပြုပြန်သွား၏။

သွင် ခုမှ အီးခနဲ အော်ငိုချလိုက်မိသည်။

သမီးလေးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အခန်း (၁၁)

“အဲဒါ သူ ခြိမ်းခြောက်တာပါ သွင် ရယ် ဥပဒေလမ်းကြောင်း နဲ့ ပဲသွားသွား လူမှုရေး လမ်းကြောင်းနဲ့ပဲသွားသွား ဒါတရားမဝင်ဘူး။ သူတို့က ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား မဟုတ်သလို အသိသက် သေခန့် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြောရင် ခင့် သိက္ခာလည်း ကျပါတယ်။ လက်မထပ်ခင် တိတ်တိတ်ပုန်း မှားယွင်းမှု၊ လူမှုရေး ဖောက်ပြန်မှုပဲ။ သွင် စိတ်မပူနဲ့နော် သူ ဘာမှ လုပ်လို့မရပါဘူး”

တနှံ့နှံ့ ငိုရှိုက်နေပုံရင်းမှ မမနွယ်ကို အားကိုးတကြီး ပေးကြည့် ပီသည်။ မမနွယ်က သွင် ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေး ပုတ်ကာ ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံး၍ သက်ပြင်းရှိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာလား ဟင် မမနွယ်၊ သမီးလေးကို သူတို့ တောင်းလို့ မရပါဘူးနော်၊ တောင်းလို့ရတယ် ထင်ပြီး တောင်းလည်း သွင်ကတော့ လုံးဝ မပေးနိုင်ဘူး။ သူ ပြောသွားသလို သမီးလေး ဘဝနိမ့်ကျမှာ အတွက်တော့ သွင် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီး လေးရှိမှ သွင့်ဘဝကို ဆက်ပြီး ရပ်တည်လို့ရမှာ”

“မမနွယ် နားလည်ပါတယ်။ သွင် ဒါပေမဲ့ သွင် စဉ်းစားရမှာ မပျားကြီးပဲ။ သွင့်ဘဝ သမီးလေးဘဝ ရေရှည်ရပ်တည်ဖို့ ဆိုတာ ပိုမိုပိုမို ဂရုပြုစစ်မှာ။ ဟယ် သွင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စင်း ရပ်နေတယ်။ ငယ်သူများလဲ ထွက်ကြည့်ပါဦး”

မမနွယ် အပြောကြောင့် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ယိုင်နဲ့နေတဲ့ ဝင်းတံခါး ကို သွင် မျက်လုံးလေး စွေခနဲ ရောက်သွားသည်။

“အယ်တော် ကိုဖုန်းပါလား မမနွယ်ရေ ကိုဖုန်းဒီပါရဲ့ ကား ပါ”

သွင် စကား မဆုံးခင် ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေ ဆွဲလျက် ဖုန်းဒီပါ ကို ခေါ်ဝင်လာသည်။ မမနွယ်က ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုပြီး နေရာ ပြန်ခေါ် ဝေး၏။

“ကိုဖုန်း မလာတာ ကြာလို့ အိမ်က ယောက်ျားကိုတောင် မပျော်စရာတယ်။ မနွယ်လေးဘက် သွားတာဆို”

"ဟုတ်တယ် မမေ့နဲ့။ မြင်ဦးလွင်ပါ ခမ်းဆက်သွားတော့၊ ရက်ကြာသွားတယ်။ ဒီမှာ မနွယ်တို့အတွက်လည်း သစ်သီးတွေပါ ပါတယ်။ သွင်နဲ့ သမီးလေးအတွက်တော့ သစ်သီးတွေရော မြင်ဦးလွင်က အဖွေးထည်လေးတွေ ဦးထုပ်လေးတွေ ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုလဲ သွင် သမီးလေးရော သွင်ရော နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား။"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ကိုဖုန်း။ ခမ်းသွားတာ သွင်တို့အတွက် ဘာလို့ ဒီလောက်အများကြီး ဝယ်လာရတာလဲ အားနာစရာ"

ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ မမေ့နဲ့ ပြောထား၍ စကားပြောရတာ ရှိန်းတိန်းမိန်းတိမ်းနှင့် ထစ်အ တုန်ယင်နေသည်။ အရင်လို သွက်လက် ပေါ့ပါ။စွာ ရင်းရင်းဖိုးဖိုး ပြောမတွက်။ ဖုန်းဒီပါ က အပြုံးလှလှနှင့် အိတ်တွေကို သွင်လဲ လှီးပေးပြီး

"အားနာရမယ့် လူတွေလား သွင် ရယ်။ ကိုယ့်ပွဲရုံမှာလည်း အလုပ်လာ မလုပ်ဘဲ သွင် တော်တော် ကသိကရိ ဖြစ်နေတယ်လို့ ကိုယ် ကြားပါတယ်။ ကိုယ့်ပွဲရုံမှာပဲ ပြန်လုပ်ပါလား သွင်"

"ဟို သမီးလေးနဲ့ မဖြစ်လို့ပါ ကိုဖုန်း။ သွင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မနွယ်လည်း ပြောနေတာပဲ ကိုဖုန်းရေ သွင်က ပေကင်ကံ"

ရယ်။ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ကောင်းတယ်လေ ဟင်း ဟင်း"

မမေ့နဲ့က မျက်လုံးလေးကို ထောင့်ကပ်ပြီး အမိဥွယ်နှင့် ပြောနေတာကို ဖုန်းဒီပါက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးနေ၏။

"ဟို ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားကို မနွယ် သွင် ကို ပြောပြီး ပြီ ထင်တယ် သွင် သဘောကရော"

သွင် ဘာမှ မပြောဘဲ ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖုန်းဒီပါ အတွက် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ပါဆယ် ဝယ်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းခွက် ကလေးထဲထည့်၍ ဧည့်ခံလိုက်သည်။

မမေ့နဲ့နှင့် ဖုန်းဒီပါက သွင် ပြန်ရောက်လာမှ စကားစ ပြတ်သွားပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေတဲ့ သွင် ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြသည်။

"သွင် က ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကို လက်မခံနိုင်တာလဲ ဟင် ကိုယ် သွင်ထက် အသက်ကြီးလို့လား၊ တစ်ခုလပ်ဖို့လို့လား"

မမေ့နဲ့ မေးခဲ့စဉ်က မဖြေဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ခုတော့ မဖြေလို့ မရတော့ဘူး ထင်သည်။ အဲဒါတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးလို့ တိုးသဲ့သဲ့လေး ပြောလိုက်မိ၏။

"ဒါဆို တခြားအကြောင်းအရာက သမီးလေးကြောင့် မဟုတ်လား သမီးလေးကို ကိုယ့်သမီး အရင်းလေး တစ်ယောက်လို့ ချစ်လင်ပါ"

တယ်။ သွင် ကို လက်ထပ်တဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်တို့ နောက်ထပ် သား သို့မဟုတ် ဒီသမီးအပေါ်မှာပဲ ပိုပြီး ချစ်ကြတာပေါ့။ မကောင်း ဘူးလား”

“ဟို သွင် သွင် စဉ်းစားချင်ပါသေးတယ်”

“ကိုယ့်အတွက် အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမယ့် ဓနိုးမယား တစ်ယောက် အရမ်း အရေးကြီးနေပါတယ် သွင်။ စီးပွားတွေ ဘယ် လောက်ပဲ ကုန်းရုန်းရှာရှား ဘယ်လောက်ပဲ အောင်မြင်နေနေ၊ ဘယ်သူ အတွက်ပါလို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိသလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ သွင်ကိုလည်း ကိုယ် တကယ် အလေးအနက် ထားမိတာပါ”

အဆုံးသတ် စကားက ပေါ့ပေါ့ တန်တန် နှစ်သိမ့်လိုက်တာ မဟုတ်မှန်း သွင်သိပါသည်။ ကိုယ့်အတွက် ဆိုတာထက် သမီးလေးကို ဟို မိသားစု လက်ထဲ မပေးရရေးက ပိုပြီး သွင်အတွက် အရေးကြီး နေ၏။

အချိန်တိုတိုနှင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။ တအံ့အံ့ နှင့် အိမ်ရာက နီးလာတဲ့ သမီးလေးကို သွားပြောပွေ့ပိုက်ရင်း ခေါင်းလေး ညိတ်လိုက်၊ ခါယမ်းလိုက်ဖြင့် ယောက်ယတ်ခတ်အောင် သွင် စဉ်းစား နေမိသည်။

အချိန်တော်တော် ကြာသည်အထိ အဖြေက ပြတ်သားစွာ

အခန်း (၁၂)

“မင်း သိပ်ပျားတာပေါ့ မင်းခ၊ မင်းမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အနေနဲ့ ဘာသက်သေ အထောက်အထား ရှိလို့လဲ၊ မင်းအမေကလည်း ခါးခါး သီးသီး ဖြစ်နေတယ်၊ လက်ရှောင်နေလိုက်ပါကွာ၊ အနေသာကြီးပါ”

“မင်း အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဂျေကြီးရာ၊ သမီးလေးက ငါ့ ညီရဲ့ သွေးဆိုင်ရင် ငါ့တူမလေးမဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ ငါ့ဘယ်လို ဖြင်ရက်မှာလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကလေးကိုရအောင် လူကြီးကိုပါ ယူလိုက်ပေါ့ ကွာ၊ အကုန်လုံး ပိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်မျက်နှာကိုမှ ကြည့်ပြီး ခဝယယ တောင်းနေစရာ မလိုတော့ဘူး”

နေမင်းခ မျက်နှာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားပြီး ဂျေကြီး မျက်နှာကို

တစ်ဖက်လှည့်သွားအောင် တွန်းပစ်လိုက်၏။

“အဲဒါမှ ပိုဆိုးမှာ လဒရ၊ ဒီမှာ အုံးစားလို့ သူ့ကို တိုင်ပင် ပါတယ်ဆိုမှ ပိုပြီး ကျွတ်ကျဲသွားတယ်၊ မေမေကလည်း လက်မခံဘူး၊ အဲဒီ မိန်းမကလည်း အော်လန်တပ်ပစ်မှာ၊ ဘာမှ မရလိုက်ဘဲ ငုတ် တုတ်တောင် မေ့သွားဦးမယ်”

“ဟာ မင်းခ အရင်တုန်းက မင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ပါ ဘာလို့ ခုမှ ပေါက်သွားတာလဲ၊ မရလောက်ဘူး ထင်ရင်လည်း သိပ်ညစ် ပနေနဲ့ ရမှ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ရှေ့ဆက်တိုးကွာ ဘာကိုမှ ပြန်ကြည့်မနေနဲ့၊ အခြေအနေ ရှုပ်တွေ့တယ် ဆိုရင်လည်း အမှိုက် အတန်ပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘိယာ အရှိန်ပျက်အောင် ငါ့ကို သိပ်ပြီး အုံးမစားခိုင်းနဲ့ ဖီးလ်အောက် တယ်”

ဂျေကြီး က ပြောပြောဆိုဆို ဖန်ခွက် တစ်ဝက်လောက် ရှိနေတဲ့ ဘိယာတွေကို တစ်ကန့်ကိုင်ထဲ မော့သောက်ပစ်ပြီး အာလူးကြော် တစ်ဖတ် ကောက်ဝါးနေ၏။

မင်းခ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ဝန်ထမ်းလေး တစ်ယောက်ကို ဂျေကြီးအတွက် ဘိယာတွေ ထပ်မှာပေးလိုက်ပြီး စီးကရက် တစ်လိပ် ပါးညှိ၍ သောက်နေလိုက်သည်။

“မင်း အရှိန်မကျစေရပါဘူး၊ ကြိုက်သလောက် သောက်ပါ”

ပါ။ မူးရင် အိမ်ရောက်အောင် ငါ တွဲဖို့ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ တိုင်ပင်တဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးစမ်း ပါကွာ။ ငါ့ ဒေါင်းတွေ တူပူနေလို့ပါ။”

“ဟူး မင်းက နှစ်လုံးထဲနဲ့ ဘောင်းဘီကျပ်နေတာ ငါက ဘာအကြံ ထပ်ပေးရဦးမှာလဲ။ ကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲလို့လည်း မရဘူး၊ ဓားပြတိုက်လို့လည်း မရဘူး။ သက်သေ အထောက်အထားနဲ့ တောင်း စရာ လည်း မရှိဘူး။ ကလေးနဲ့ လူကြီးကို တစ်ပါတည်းရအောင် ကြိုးစားရမှာ နောက်ဆုံး နည်းလမ်းပါ။ ဒါလည်း မဖြစ်ဘူးဆိုရင် အိမ်မှာ အိပ်နေ၊ ဒါမှ မဟုတ်သေးရင် ကင်းပြီးကောက် ထောင်နေ၊ ဟား ဟား ငါတော့ ဒါပဲ အကြံပေးတတ်တယ်”

သီးသန့် ခန်းလေးထဲမှာ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တဲ့ ရှေ့ကြီး ပခုံးကို အားနှင့်ဆောင့် တွန်းပစ်လိုက်သည်။ စီးကရက် မီးနှင့်ပါ သူ့ပါးစပ်ကို ထိုးဖို့ ပြင်လိုက်၏။

“ဟ ဟ ဘာလုပ်တာလဲ။ ဘီယာသောက်ဖို့ ပါးစပ်မရှိရင် မဖြစ်ဘူးနော်၊ မင်းကို အကြံပေးရမှာလည်း အားဘားဘား ဖြစ်နေရင် မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခွေးကောင် မင်း အကြံ အစုတ်ပလုတ်ကို ငါက ဘယ်နေရာ အသုံးချရမှာလဲ”

“အောင်မာ မင်းပဲ ကလေးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် နေတဲ့ ကောင်မလေးက အရမ်းလှတယ်ဆို ထက်ထက် မြက်မြက်လည်း ရှိမယ့်ပုံလေးပဲလို့ အမွန်းတင်နေပြီးတော့များ၊ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိဘဲ မင်း အဲလို မပြောလောက်ပါဘူး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံရမှာတော့ နည်းနည်း အလှမ်းဝေး နေသေးသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသိအမှတ်တော့ ပြုပါတယ်။ လှတာရော ကျက်သရေ ရှိတာရော ကလေးကို ချစ်ခင်စွာ ရှုန်းကန်ပြီး စောင့်ရှောက် ပေးတာရော၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မေမေ ဘက်ကရော သူ့ ဘက်ကရော အပြီး အာဃာတတွေ ကြီးမားနေကြတယ် တော်ရုံ တန်ရုံ ပြုချင်ဖို့ လွယ်ကူမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကုန်သွားတဲ့ ဘီယာ ဖန်ခွက်လေးကို ချာချာလည်အောင် လှည့် ပြီး နေမင်းခကို ရှေ့ကြီး စူးခနဲ ကြည့်နေ၏။

“မင်း ယောက်ျားပဲကွာ လိုချင်တာရှိရင် ရအောင်ယူပေါ့။ မျိုးရိုးပေးရမယ် ငွေရင်းရမယ်၊ စွန့်စားရမယ် ပေးဆပ်ရတာ တွေလည်း ပြုနိုင်ဖို့ရှိနိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ သူ့စိမ်းတစ်ခုံစာ အတွက် မင်းကြိုးစားရမှာ မဟုတ်တာ၊ မင်း တူမလေးကို ရလိုမူလေး၊ ဘာပဲရင်းရ ရင်းရ မင်း ချစ်ပါနိုင်ရမှာပေါ့”

နေမင်းခ သက်ပြင်းရှည်ကြီးက လေးလေးပင်ပင်။

“ငါ ကြိုးစားကြည့်မယ်ကွာ။ အဲဒီဘက်က အဆင်ပြေရင် တောင် မေမေ့ကို တော်တော် စည်းရုံးရဦးမှာ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ ပင်းမြောသလို ဖြစ်လာနိုင်သမျှ ပြဿနာတွေ အနိုက်အတံ့ပဲ ဖြစ်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းပျော်ပျော်ပေါ့ကွာ”

ဘိယာ တစ်စက်မှ မဝင်သေးဘဲနှင့် နေမင်းခ ဗူးနောက်နေ သည်။ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုမိတဲ့အချိန်တွေတိုင်း သမီးလေးနှင့် ရှင်းမလီသွင် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပုံရိပ်က အရမ်းကို ပင်ပန်း ခွမ်း နှယ်လွန်း၏။

သမီးလေးကို ကျောဘက်မှာ ပိုးတဲ့အခါ ပို။ ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ပွေ့ပိုက်လို့ ပွေ့ပိုက်နှင့် ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ပြီး ဂရုစိုက် လည်း ရှိသည်။ သူ့မကိုယ်သူ့မ တကယ့် ကလေး အမေကြီး တစ်ယောက် လို့ မရှိမရဲ ဖြစ်နေတာ သတိမှ ထားမိပါရဲ့လား။

ဒီလောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲနေသည့် ကြားက သမီးလေးကို မပေးနိုင်ဘူးလို့လည်း ရဲရဲတင်းတင်း ပြောခဲ့သေး၏။ စိန်ခေါ်မှုကို ရင်ဆိုင် စို့လည်း အသင့်ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ စဉ်းစား ကြည့်လည်း မလွယ် မှန်းတော့ သူ့သိနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လိုအကြောင်းအရာကိုပဲ သူ့အလေး အနက် ထားကာ ရင်ထဲမှာ တနှင့်တပိုး ရှိနေခဲ့သည်။

တခြားအကြောင်းအရာကို အစားတိုးကြည့်လို့ မရ။ ပြေခံပုံ

အခန်း (၁၃)

ဒီနေ့မှစ၍ စောစောကတည်းက သမီးလေးနှင့် ရှင်းမင်္ဂလာသွင်
ရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေပါသည်။

ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း၊ စပါယ်ပန်းကုံးလေးတွေ ကုန်သည်နှင့် သမီး
လေးကို နို့ဘူး တစ်ခါတိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေခဲရေ ရောင်းဖို့ သူ
ပြင်ဆင်နေ၏။ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ရေခဲတုံး ရောင်းတဲ့ သူ
ရေသန့်ဘူးရောင်းတဲ့သူတွေ ရှိသည်။

ကားဂိတ် မှတ်တိုင်လေးရဲ့ အဖိုးအောက်မှာ စနစ်တကျ သေ
သေ သပ်သပ် လုပ်နေပြီး သမီးလေးကို ချီချင် ပိုးချင်တဲ့ သူများ
တောင်းလျှင် ခဏသာ ပေးချီစေ၍ ရင်ဘတ်မှာ ပွေ့ပိုက်ထားတာမျိုး
ကျောမှာ ပုဆိုးနှင့် သိုင်းချီထားတာမျိုး အနီးကပ်ထားသည်။

သူမ သမီးလေးကို တော်တော်သံယောဇဉ် ရှိတာပဲ။

တော့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ပါလာတဲ့ ထမင်းချိုင့်လေးကို ဖွင့်စားပြီးတာနှင့်
သမီးလေး အိပ်အောင် ထိုင်ခုံလေးတွေမှာ ချောသိပ်ပေးသည်။

အိပ်ရာ နီးတော့ နို့ဘူးတစ်ခါ တိုက်ပြီး ဈေးဆက်ရောင်း၏။
ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေကို လွယ်အိတ်လေးထဲက ခဏခဏ ထုတ်ရေ
တွက်တတ်တာလည်း အကြိမ်ကြိမ် သမီးလေး ပါးပြင်လေးကို နှမ်းလိုက်၊
နို့သံကြားလျှင် ချောလိုက်နှင့် ကြည့်နေရတာ အနှစ်သာရရှိတဲ့ ကဗျာ
ကစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရသလို ချိုမြိန်စွာ နေခဲ့သည်။

သူကသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားရပ်ထားရင်း ကားပေါ်ကနေ
ပျိုပျိုကုန်ခံ ကြည့်နေမိတာမို့ နေ့လယ်စာတောင် သတိမရ၊ ရေသောက်
မို့လည်း မေ့နေသည်။

ညနေ သုံးနာရီလောက် ထိုးတော့ ရှင်းမင်္ဂလာသွင်နှင့် သမီးလေး
တို့ သိပ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ ကျန်သည့် တချို့ဈေးသည်များက
မိမိလေးကို နှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

ထိုအချိန်ရောက်မှ သူမတို့ နားမှာ သူ့ကားလေးကို ထိုးရပ်
မိမိလည်း

“မင်းတို့ ပြန်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ ပြန်လိုက်
မိမိလည်း ပေးပေါ်တက်”

သူမက အံ့သြသွားဟန်နှင့် သူ့ကို စူးခနဲ ဖြေကြည်ပြီး

“နေပါစေ ကျွန်မတို့ဘာသာ ဆိုက်ကား ငှားပြန်မယ်”

“မင်းကွာ ကလေးကိုလည်း သနားပါဦး နေရိုက်ပြင်းလို့ သိပ် နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။ တအိအိနဲ့ ဆိုက်ကား စီးလည်း နေက ပူဦးမှာပဲ။ ကားပေါ်တက်ပါ အိမ်ရောက်အောင် ငါပြန်ပို့ပေးမယ်”

သူ ဇွတ်အတင်း ခေယယ တောင်းပန်နေမိ၏။

ဘေးကလူတွေလည်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် စကားတင်း ဆိုလာပြီမို့ သွင် ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ကားပေါ်တက်ထိုင် လိုက်ရသည်။

နေမင်းခက ရှောခနဲ ကားလေးကို မောင်းထွက်လိုက်ပြီး စတိုးဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ကာ၊ ကလေးအတွက် တစ်ထုတ် တစ်ပိုးကြီး ဝယ်ချလာသည်။

သွင်နှင့် သမီးလေးကို ကားတံခါးကို လော့ခ်ချ ပိတ်သွားခဲ့၏။

“ရှင်ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ အဲဒါတွေ မယူဘူးနော် ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့မှ ပတ်သတ်အောင် မကြိုးစားနဲ့”

နေမင်းခ ကားပေါ်တက် ထိုင်လိုက်တာနှင့် သွင် ဘုတော ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။

သူက ဘာမှ မပြောဘဲနှင့် ကားလေးကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီး သွင်တို့ အိမ်ရှေ့အရောက်မှာ သွင်တို့ကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေး၍ သူ

ကိုယ်တိုင်လည်း အထုတ်အပိုးတွေ ဆွဲလျက် လိုက်ချလာခဲ့သည်။

“ရှင် လူလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား၊ ရှင့်ဟာတွေ ပြန်ယူသွား၊ ကျွန်မတို့အတွက် မလိုဘူး ယူသွား”

အိမ်ပေါ်ထိ တက်လိုက်လာတဲ့ နေမင်းခကို သွင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ပစ်လိုက်သည်။ နေမင်းခ က အထုတ်တွေကို ကြမ်းခင်းပေါ် ချပြီး ကျွဲခြေရရ ဝင်ထိုင်နေ၏။

“မင်း အသုံးမလိုဘူး ပြောရအောင်၊ မင်းငွေရှာနေတာ ဘာ တွက်လဲ၊ သမီးလေးကို မင်း တစ်ယောက်တည်း သက်ဆိုင် တယ် ထင်ပြီး အပူတပြင်း ဖြစ်နေနဲ့ မင်း ဒီလောက် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာ ကိုယ်လည်း ပုံစိုးသင့်တာပေါ့”

“မလိုပါဘူး သမီးလေးအတွက် မပြည့်စုံရင် တခြားလုပ်သင့် တာကို ကျွန်မဘာသာ ရွေးချယ်မယ်၊ ခုချိန်မှာ သူဌေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ယူလိုက်တာနဲ့ သမီးလေးဘဝက ရှင်တို့ထက်တောင် ချမ်းသာ နူးမယ်”

“ဘာ မင်း ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြုပြီး လိုတော့တယ်၊ ဒီနေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီနေ့ သမီးလေးက နူးမင်းသမီး ဖြစ်ပြီ၊ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

“ဟာ ကွာ”

နေမင်းခ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် မျက်နှာတပြင်လုံး နီမြန်းသွားကား စောင်ပုခက်လေးပေါ်က သမီးလေး ကိုလည်း အထိတ်တလန့်ကြည့်လိုက်သေး၏။

“မင်း ရည်ရွယ်ချက်က ကြီးမားလှ ချည်လား။ သမီးလေးကို ပထွေး လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခိုင်းမလို့မေ့ ဟုတ်လား”

“အောင်ဟာ အခုရော သမီးလေးက ဖအေရင်း မအေရင်း လက်ထဲမှာ နေနေရလို့လား”

“ဒါကတော့ ကံကြမ္မာ မကောင်းခဲ့တာကိုး ကွာ ဒါပေမဲ့ အဒေါ်အရင်း ဦးလေးအရင်းတွေ ရှိတယ်။ သူတို့ လက်ထဲမှာပဲ ဂရုစိုက် ပြုစုရမှာပေါ့။ ပထွေးဆိုတဲ့ နာမ်စား ဘယ်နေရာမှာ ကောင်းတာ ရှိလို့လဲ”

“ရှင် ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းကြုံး မရမ်းနဲ့၊ လူတိုင်း အနိမ့်စား ယုတ်ညံ့တဲ့ သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ယူမယ့် ယောက်ျားက ရှင်းညီလို ယုတ်မာတဲ့ သူတစ်ယောက် မဟုတ်မှာတော့ သေချာတယ်”

နေမင်းခ ဆီက တက်ခေါက်သံ တိုးသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပြီ။ အံ့ကြိတ်တာလည်း မြင်လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းမက ပူလောင်နေပြီလား မသိ။ ငွေ့၊ ဒီးဒီးကျလျက် ကတုန်ကယင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ သွင်းက

ကလေးစောင်ပုခတ်လေးကို လွှဲနေရင်းမှ သူ့ကို မျက်စောင်းထဲ ကြည့်သည်။

“မင်း ကိုယ့်စကားကို သေချာနားထောင် လက်ခံပေးပါ သွင်ကိုယ် သမီးလေးကို ဘယ်ပထွေး လက်ထဲမှာမှ အရောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း သမီးလေးကို ကိုယ့်လက်ထဲ ဒီအတိုင်း ပထည့်ခိုင်းဘူးဆိုရင် မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်မယ်။ ကိုယ်တို့ အတူတူ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ကြတာပေါ့”

“ဘာ ရှင် ကမ်းတက်လှချည်လား။ သူများ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး စော်စော်ကားကား ပြောနေတယ်။ ရှင်တို့လို အမျိုးယုတ်ကို ကျွန်မက လက်ခံမယ် ထင်နေလား။ ဘယ်တော့မှ မမလို ရှင်တို့ သွေးစွန်းတာကို ဝံ့ဘူး သိရဲ့လား”

သွင် ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်နေသည်။

သူမို့ ဒီစကားမျိုး ပြောထွက်ရက်သည်။ ဥပမိရုပ်က ခန့်ညားကျယ်ပြန့်သည် ထင်ရသော်လည်း စိတ်က ကလေးသာသာပဲ ရှိ၏။ မဟာကိစ္စတစ်ခမ်းသား အောက်မှ မွေးညှင်းစု ရှည်ရှည်လေးတွေကို ဆွဲပေးနေရင်း နေမင်းခ စဉ်းစားတွေးတောနေတာ အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလှသည်။

“ကိုယ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဘာမှားလို့လဲ သွင်။ သူ့အတိုင်း

လေးအတွက် ကိုယ်တို့ သွေးအရင်းတွေပဲ ရှိသင့်တာပေါ့။ သူ့စိမ်း ဆိုတာ က ကိုယ်တို့လောက် ကောင်းပါ့မလား။ ပြီးတော့ ပထွေးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ သမီးလေး အရမ်းသိမ်ငယ်နေမှာ”

“ရှင် ပူစရာ မလိုပါဘူး။ သမီးလေးအတွက် ကျွန်မပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်။ ထိန်းကျောင်းပယ်။ သမီးလေး လိုအပ်တာ မှန်သမျှ ကျွန်မပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ ရှင်တို့ဘဝမှာ သမီးလေး မရှိဘူးလို့ဘဲ အောက်မေ့လိုက်ပါ။”

“ဟ ဖြစ်မလားကွ။ သမီးလေး ဘဝအတွက် ပထွေးဆိုတာကို ကိုယ်လုံးဝ လက်မခံဘူးနော်။ မင်း အခု စဉ်းစားရမှာက ကိုယ့်တို့ လက်ထပ်ဖို့ပဲ။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်တာနဲ့ သမီးလေး ဘဝ ပြည့်စုံပြီး မင်းအနေနဲ့လည်း အသက်တစ်ချောင်း အပိုနှုတ်ယူသွားတဲ့ လျော်ကြေး လို့ သတ်မှတ်ပေါ့။”

ပြောတဲ့ပုံက မထိမဲ့မြင် နှုတ်ခမ်းတောင့်စွန်းလေးကို အချိုးညီ အောင် တွန်းကျွေးထား၏။

ဆစ်ခနဲ နာကျင် စူးရှနေတဲ့ ရင်ဘတ်ကလေးကို သွင် ခြန်းကပ် ပုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟောဒီ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မမအတွက် ကျွန်မ နာကျင်နေတုန်းပဲ ကိုမင်းခဲ၊ ဖောက်တဲ့လမ်းတိုင်းဟာ တဖြောင့်တည်း မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ

ဖြေသိမ့်နေတဲ့အတွက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဘဝမှာ သမီးလေး ရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဒီအချိန်ထိ ရပ်တည်နေနိုင်တာ၊ အဲဒီတော့ ရှင် ဘာမှ မပြောဘဲ ပြန်ပါတော့၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို ခေါ်ပြီး ဆွဲမထုတ်ခင် ရှင် ပြန်ပါတော့”

မျက်ရည်တွေ လည်လျက် စူးစူးနင်းနင်း ရှိလှသော သွင့် ရဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် နေမင်းခဲ ထရပ်လိုက်ရသည်။

စောင်ပုခက်လေးထဲက သမီးလေးကို ငဲ့နှမ်းဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာ သွင့် က သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲဆောင်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင် သမီးလေးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိခဲ၊ ရှင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်းဘူး။ ဒုက္ခတွေ သောကတွေ ပင်လယ်ဝေခဲ့ရတဲ့ မမရဲ့ အသက်နဲ့ လဲယူထားရတဲ့ ကလေး။ ရှင်တို့နဲ့ သွေးမနီးဘူး။ ဘာမှ မတော်စပ်ဘူး။”

“မင်း အတ္တကြီးလွန်းတယ် သွင့် ကိုယ်မှာ ဒီအခွင့်အရေး ပေးတောင် မရှိဘူးလား။ ထားပါတော့လေ ဒီအချိန်မှာ မင်းဆန္ဒ အတိုင်းပေါ့။ ပထွေးဆိုတာမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ကိုယ်လုံးဝ နားလည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးလေးကို ရတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူမယ်။ မင်းဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့။”

ကိုန်စာ တစ်ရပ်လုံး ခပ်တင်းတင်း ပြောခဲ့ပြီးမှ နေမင်းခဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားနားအရောက်မှာ နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့

သွင် မျက်စည်သုတ်နေတာ မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ သမီးလေးကို စောင့်ပုခက်လေးထဲက ပွေ့ချီလျက် မလွတ်တမ်း ဖက်တွယ်ထားပြီး တသသ နမ်းရှိုက်နေခဲ့၏။

ထိုကြီးတစ်ချောင်းက မင်းနဲ့ပဲ ပတ်သက်တာလား။
မင်းကိုပဲ ချည်နှောင်စေချင်တာလား သွင်။
ကိုယ်ကရော...။

မငြင်း

အခန်း (၁၄)

“မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တာ မေမေ ပြောမယ်၊ မင်း သေချာနားထောင်ပါ မင်းခ၊ မင်း အခု ဘာတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာ မေမေ သိတယ်၊ အဲဒီတော့ မေမေ မင်းကို အပိန့်ချမှတ်ရတော့မယ်”

ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ နားထောင်ပါမယ် မေမေလို့ သူ မပြောပြန်။ ဝင်းဝါ ပြည့်ဖောင်းနေသော သမီးလေး မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်ရသည်။ တအံ့အဲ အဲ ငိုသံလေးကိုသာ နားထဲမှာ ကြားနေ၏။ မေမေ မြင်ရင်လည်း မေမေ မြေးမလေးကို ချစ်မှာပါ။

“မင်းကို ဂူယ်မိနဲ့ အိမ်ထောင် ချပေးတော့မယ်”

“ဗျာ ဂူယ် ဂူယ်မိဆိုတာ ညီ ညီနဲ့”

သူ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်တာကို မေမေက အေးစက်စက်

မင်းညီတို့ပြန်။

သွင် “ဟုတ်တယ်လေ အဲဒီအချိန် ကတည်းက ရှယ်မိ နိုင်ငံခြား ပြန်တော့တဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်း တစ်ခန်းဝယ်ပြီး ပြန်မှာပြည်မှာပဲ နေတယ် မေမေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ ရတနာလုပ်ငန်းလေး ဘာလေး တွဲလုပ်တယ်”

“သူက ဘာလို့ ပြန်တော့လဲ မေမေ သူ အရမ်းရှက်ပြီး မြန်မြန် ပြန်ပြေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ သား၊ မိန်းကလေးက တမင်လိ ဆယ်ပြီး စေ့စပ်ပွဲ လာဖျက်တာလို့ သူထင်နေတယ်လေ၊ သားငယ်က လည်း သူ မဟုတ်လို့ ရှက်ပြီး ဒီလို ဖြစ်တာပါလို့တောင် ရှယ်မိက မေမေတို့ကို ဖြေသိခုံနေသေးတာ၊ အရမ်းကို စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့ ချွေးမလောင်းလေးပါ။ သူ့ကြောင့် မေမေ ဖြေသာနေတာ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပါ သားရယ်”

ကျွတ်ခနဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူကာ ဆိုဖာခုံကို ဆောင့်ခနဲ မှီထိုင်ချလိုက်သည်။ မေမေက သူ့ဘက်က ခုံကို ပြောင်း ထိုင်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

“မေမေတို့မှာ သွေးသားရင်းချာ နည်းပါးနေပါပြီ သားကြီးရယ်၊ မေမေ မသေခင် သားတွေ ချွေးမတွေ ပြေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ခွင့်ခွင့် နေသွားချင်သေးတယ်”

“ဒီကိစ္စကို ရှယ်မိကရာ လက်ခံသလား မေမေ”

“အင်း ရှယ်မိလေးက မေမေ့စကားဆို ဘယ်တော့မှ ပြင်း ပယ်ဘူးလေ၊ ခုလည်း မေမေ့ကို အားပေးနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ သား ကြီးလည်း ရှိနေသေးတာပဲ၊ သူလည်း ရှိနေသေးတာပဲ စိတ်ဓာတ်မကျ ပါခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သူ့သိထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောထားတာ ပို ကိုယ့်ဘက်က ရှက်စရာ ပလိပါဘူးတဲ့လေ၊ အရမ်းကို လိမ်မာ သိ တတ်တဲ့ ကလေးမပါ ကွယ်”

“မေမေရယ် သားကတော့ သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူး ညီနဲ့ မစုစပ်ထားတဲ့ မိန်းမ ညီနဲ့ အရာတစ်ခု နေဖူးတဲ့ မိန်းမ ပြီးတော့ သူတို့ မိသားစုက နိုင်ငံခြား အလေ့အကျင့်ကို အရမ်းခုံမင် ကြတာ ကျွန်တော်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

မေမေက တဟင်းဟင်း ရယ်ကာ သူ့ခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေ ကို ပွဖွသပ်တင်ပေး၏။

“အလေ့အကျင့်ဆိုတာ ပီပေ့ မဟုတ်တာ သားရယ်၊ သူ နိုင်ငံခြားကို ခုံမင်ရင် ပြန်သွားမှာပေါ့၊ အခုက ကိုယ့်မြန်မာနိုင်ငံကြီးကို ပျော်လို့ မေမေတို့ကို သံယောဇဉ်ရှိလို့ ပြန်နိုင် ဖြစ်နေတာလေ၊ ရှယ်မိလေး မပျမ်း လှတာ သားလည်း အခုနောက်ပိုင်း မြင်ဖူးနေလို့ သိမှာပါကွယ်၊ မိသားစုငယ်နဲ့ ပေးတွေ့လိုက်တာ သုံးလဆိုပေမယ့် တစ်ပါတ်လောက်နဲ့ ပျော်ပွဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အတွဲတွေတောင် ရှိကြသေးတာပဲလေ၊ အခု ခေတ်

ကလေးတွေက မတွေ့ခင်က ပြေးနိုင်သည် ဆိုတဲ့ အတိုင်း မြန်ကမြန်နဲ့ ဒါပေမဲ့ ရှယ်မီးလေးက စည်းကမ်း၊ ရှိတယ်နော်၊ သားငယ် အပြင်ခေါ်ရင် ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး။ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း အတူနေရမှာဘဲ ဆိုပြီး ဖျောင်းဖျာတာ။ ဟင်း ဟင်း သားငယ် အကြောင်းလည်း သားကြီး သိသားနဲ့”

မေမေက ကြည့်ကြည့်နူးနူး ပြီးရယ်နေသော်လည်း သူကတော့ ရှယ်မီး သူ့ကို လက်ခံလိုက်သည် ဆိုသည့်အတွက် မျက်နှာပြောင် တိုက် လွန်းတာလိုပဲ ယူဆမိသည်။

ညီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတွေတောင် ခြောက်လမပြည့်သေး။ ခံစားမှု အလောက်မြန်တာ အံ့ဩမိသည်။ သူ့ လက်မခံဘူး ဆိုလည်း မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ အမှန်ပင်။ သူ ဘာလုပ်သင့်ပါသလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ရှင်းမဏီသွင်နှင့် သမီးလေးသာ ရှိသည်။ နှာတံချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့်လေးနှင့် ရူးရှုရှု မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွန်းလက် အားကောင်းနေတတ်သော ရှင်းမဏီသွင်ကို သူ့ရင်အထဲ တစ်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်လိုပဲ သိမ်းဆည်းထားချင်သည်။

ကင်္ဂီကရီ ဖရီးရဲ ဖြစ်နေသော်လည်း ကျစ်လစ်သော ကိုယ်သွယ် နှင့် အဝတ်အစား ခွမ်းခွမ်းလေးတွေက တစ်မျိုး ဆွဲဆောင်မှုရှိ၏။

သမီးလေးကို နမ်းရှိုက်တာ ဖြင့်ရတဲ့ အချိန်တိုင်း သူ့ရင်ထဲ

ဖျတ်ခနဲ ခုန်ကာ မျက်နှာလွှဲ ပစ်လိုက်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တသသ ခွဲညှို့စွာ တမေ့တမော ငေးမောကြည့်ချင်တာမျိုး ဖြစ်သည်။

နုလုံးသား တစ်စုံကို သော့ခတ် သိမ်းဆည်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အမြစ်တွယ်လာခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်တောင် အံ့ဩနေ ပါသည်။ သမီးလေးကိုလည်း ပတွေ့ဆိုတာမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ နိုင် ဖြစ်နေ၏။

“မင်း အဝေးကြီး မတွေ့စမ်းနဲ့ မင်းခ၊ မင်းတူမလေးက

တာမှ မသိသေးတဲ့ အရွယ်လေး၊ ခုချိန်မှာ ရှင်းမဏီသွင် တခြား လောက်ရှားကိုယူလည်း သူ့အဖေ သူ့အမေလိုပဲ ထင်နေမှာ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ပူပိုင်းတစ်ယောက်က မပြောရင် မင်း တူမလေးဟာ အမိအဖ စုံစုံလင် လင်နဲ့ အရမ်း ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ မိသားစုလေး ဖြစ်မှာပါ။ မင်း ကကြောင့် ဒီလောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေရတာလဲ။ မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ရဲ့ ရှင်းအောင် ဝင်ကြည့်စမ်းပါဦး နော်မယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့”

တဲ့ ဂျေကြီးက သူ့ကို ခွပ်ထားသည်။ ထိုအချိန်က အရောင်

ကောင်း ခြုံငုံပြီး သူ့မှာ ဘာစကားလုံးမှ အဆင်သင့် ရှိမနေသေးချေ။ သူ့အဖေ ရင်မှာ ထင်ဟပ်နေသော ပုံရိပ်တချို့ ကြောင့် အသည်းဆိုင်က မျှော် မျှော်တော့။

“သားကြီး မေမေပြောတာ စဉ်းစားနေတာလား။”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် မေမေအသံကြောင့် သူ့ အထိတ်တလန့်နဲ့ အတွေးစတွေး ပြတ်တောက်သွားသည်။

မေမေ အပြုံးက သိုသိုဝှက်ဝှက်။

“သား စဉ်းစားတယ်ဆိုလဲ ရယ်မိ အကြောင်းပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်ပါ သား။ မေမေ စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ အချိန်တွေကို လွန်မြောက်ချင်ပြီး ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေ မြန်မြန် ကျက်ချင်ပြီး နောက်ထပ် အနာတရ ကိုတော့ မေမေ မမွေးမြူချင်တော့ဘူးနော်”

ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်ကာ နေရာက လေး ကန်စွာ ထထွက်လာခဲ့သည်။ နေရာလပ်မရှိအောင် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်မှု တွေ ပြည့်နှက် နေ၏။

ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် သူ့အတွက် အသက်ရှူချောင်စရာ လမ်းစ မတွေ့။ ဝရန်တာကို ထွက်ပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှိုက်ရှူ ကြည့်သည်။

အမှုန်အမွှားတွေ လွင့်စင်လာလျက် အသည်းနုလုံးအတွင်း ကို တိုးဝင်လာသည်။ မွန်းကျပ်မှုက ပိုဆိုးလာပြီး ကယ်တင်ပေးဖော် တန်ခိုးရှင်ကို တောင်းတမိ၏။

ဒါပေမဲ့...။

အခန်း (၁၅)

“ပြေးစရာ မြေမရှိဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မလျှော့လိုက်ပါ ပဲ သွင်း၊ ကယ်တင်မယ့်သူ့ အဆင်သင့် ရှိတယ်လေ ဒီနေရာကနေ ပျောက်အောင် ပြေးပုန်းလိုက်၊ သမီးလေးကိုလည်း မခွဲရဘူး၊ ကိုယ် မဆုံးရှုံးတဲ့ အသိုက်အဝန်းကိုလည်း မဝင်ရတော့ဘူးပေါ့”

“မင်းမဲ့ တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်း ပျောက်ရင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မမနွယ်”

မေးနေတာလေးက မဝံ့မရဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် သနားစရာ။ မျက်လှည့်က သွင့် ရင်ခွင်ထဲက သမီးလေးကို ငုံ့နမ်းပြီး သွင့် ကျောပြင် ကို ဖွဖွပုတ်၏။

“ဥပဒေနဲ့ ဖြေရှင်းမရတာ လူမှုရေးပဲ သွင့် အကြပ်မတ်

၉၆

လှပ

တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဟိုနေ့ကလို တာဝန်ရှိတယ် ထင်လို့ဆိုတဲ့ ချဉ်းကပ်မှုမျိုးကို သွင် အကြိမ်ကြိမ် ဘယ်လို ရှောင်မလဲ။ အဲဒီလို နေလာရင်းက ကိုယ်ကရော သံယောဇဉ် မတွယ်ဘဲ နေပါ့မလား။ မုန်းတီးတယ် ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော၊ တို့ မိန်းမတွေဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ် သနားလွယ်တယ်။ ကိုယ်ချင်းစာ တတ်တယ်။ ပြီးတော့ အပြောင်းအလှဲ မြန်တယ်”

“သွင် ဘာလုပ်သင့်သလဲ မမနွယ်။ အဲဒီအသိုက်အဝန်းကို တော့ သွင် အရမ်းမုန်းတာ အမှန်ပဲ။ နေမင်းစရဲ့ ပတ်သက် တောင်းဆိုမှုတွေကြောင့် ပိုပြီး နာကြည်းမိတယ်။ မမအသက်နဲ့ လဲခဲ့ရတာ တန်လို့လား။ သူ့ဖို့လို့ အားမနာတတ်တယ်”

ရုစုဆောင့်ဆောင့်လေး ပြော၍ သွင် အသံလေးတွေ တုန်ယှင်နေသည်။ အားတင်းထားသည် ဆိုသော်လည်း မိန်းမသား ဆိုတော့ တုန်လှုပ်မိတာပေါ့။ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် အမှီသဟဲ ပြုစရာကလည်း လက်တွေ့မရှိ။

မမနွယ် အိမ်ကလည်း သွင် အိမ်နှင့် နှစ်အိမ်ခြားသည်။ အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်ကုတ်ပြီး ရှောင်ရှားဖို့ ဆိုတာလည်း ချို့တဲ့တဲ့ ဘဝက ရုန်းကန်ဖို့အတွက် အိမ်စောင့်နတ်က နှင်ချထား သလိုပင်။

ဟိုနေ့ကသာ ရပ်ကွက်ရုံးတွေ ဘာတွေ တိုင်မယ်ဆိုပြီး ငြိမ်း

အရမ်းကုန်ပြန်

ခြောက်လိုက်ရတာ တကယ်ဖြစ်လာလျှင် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေနှင့် ဆက်နွယ်လာပေလိမ့်မည်။ မမနွယ်ပြောသလို ကိုဖုန်းဒီပီကိုပဲ လက်ထပ်လိုက်ရမည်လား။

ဒါဆိုရင်ရော အတိအကျ လွတ် ပြောက်နိုင်ပါ့မလား။ ဟိုလူ့ပုံစံက သွေးအေးသည် ထင်ရပေမယ့် ဇွတ်တရွတ်ဆန်ချင်သည်။ အမိနဲ့ပေးသလိုနှင့် ဖြစ်ချင်တာကို ဇွဲနဘဲနှင့် ရအောင် လုပ်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။ သွင် မကြောက်တတ်သော်လည်း သမီးလေးနှင့် ပတ်သက်လာတော့ စိုးရိမ်မိ၏။

“မ မမနွယ် ဟိုလေ သွင် ကိုဖုန်းဒီပီကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ပိုဆိုးသွားမလား မသိဘူးနော်။ အဲဒီလူ့ဘက်က ထောက်ပြစရာတွေ မျှီလာတာနဲ့ သမီးလေးကို သွင် စွန့်လွှတ်ရရင် သွင် ရင်ကျိုးမှာ”

“သွင်ရယ် ဟိုနေ့ကပဲ မမနွယ် ပြောထားတယ်လေ အဲဒါက ခြိမ်းခြောက်တာပါလို့ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ လွတ်လွတ်လျှင်ကကျွတ် ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဘက်က ဒီထက်ပိုပြီး ရှောင်လို့လည်း မပုသတာပဲ။ ဒီလို သွင်ရဲ့ ကိုဖုန်းဒီပီနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ပြီး မပြောအနေကို ထိန်းလိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

“ရှင် ဘယ် ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ မမနွယ်”

မျှော်လင့်ချက် မျက်ဝန်းလေးက လက်လက် တောက်သွား

သမီးလေးအတွက် ဆိုလျှင် သူမ ဘာမဆို စွန့်စားခံ့သည်။

“သမီးလေး သိတတ်တဲ့ အရွယ်ထိ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်နေဖို့ ပြောတာ၊ သွင်က ကိုဖုန်းဒီပါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ သူ့အိမ်မှာ လိုက်နေရမယ်၊ အဲဒီမှာ ရန်ကုန် တစ်မြို့တည်း ဆိုပေမယ့် သူ့ရှာဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးပေါ့၊ အချိန်အကြာကြီး ပုန်းနေဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အနိုက်အတန်လေးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ သူ တကယ် သမီးလေးကို ချစ်တာမှန်ရင် ပဋိပက္ခတွေကို သမီးလေး သိစေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မစွန့်လွှတ်ခဲရင် စွန့်စားရမယ် သွင်၊ မမနွယ် သွင့်ကို အမှားကျူးလွန်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမနွယ် စကားကို သွင်လေး နားထောင်ပါကွယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မမနွယ် သွင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ မမနွယ်က သွင့် အစ်မပါပဲ၊ မမနွယ်ကို သွင် အားကိုးပါတယ်၊ သမီးလေးကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ကြောက်တဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ သွင် ထူထူပူပူ ဖြစ်နေပါပြီ၊ တွေ့ဝေ ကြောက်ရွံ့နေပါပြီ လမ်းပန်းကို တည့်တည့်ရောက်အောင် ဖို့ပေးပါ မမနွယ်ရယ်”

“သွင်လေးရယ်”

မျက်ရည်ဥတို့ သမီးလေး ပါးပြင်ပေါ် တောက်ခနဲ ကျသည်။ သမီးလေး အဲ့ခနဲ ငိုလိုက်မှာစိုး၍ ကယျာကယာ ဖွဖွလေး ပွတ်သုတ်က။

အခန်း (၁၆)

တစ်ရက်။

နှစ်ရက်။

သုံးရက်။

သူ နေ့စဉ် ရက်ဆက် သမီးလေးနှင့် သွင့် ကို ဒီကားမှတ် တိုင်လေးမှာ လာစောင့်ကြည့်သည်။ မတွေ့။

တခြားဝေးဝေးလံလံ နေရာတွေမှာ သွားရောင်းနေကြပေလ။

ဆိုပြီးတော့လည်း စုံစမ်းကြည့်၏။

ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မသိ။ ရှေးလာမရောင်းဘူးဆို

လောက်ပဲ ဝတ်ကျွတ်စားကျွတ် ပြောကြသည်။

ဒီနေ့တော့ အိမ်ကို လိုက်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သမီးလေးမျှ

နေမကောင်းလို့လား။

သွင်များ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလား။

မိုးရိမ်စိတ်တွေက ခုမှ ရင်ထဲမှာ ဖြောင်းဆန်လာသည်။ ကားကို ပိုင်ကုန် တင်မောင်းပြီး အိမ်ရောက်လာတော့လည်း လျှော့တီလျှော့ရဲ ဝင်းတံခါးလေးကို သံကြိုးနှင့် ချည်တိုင်ထားလျက် တွေ့ရတာမို့ စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။

ဘေးအိမ်ကို မေးကြည့်တော့လည်း နှစ်အိမ်ကျော်က မမနွယ် ဝိမ်ကို သွားမေးပါဟု လမ်းညွှန်လိုက်၏။

သူ ကားကို မမနွယ် အိမ်ရှေ့ထိ မောင်းလာကာ အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်လိုက်၏။

မမနွယ်က ထမင်းအိုး ဆန်ဆေးနေရာမှ သူ့ကိုမြင်ပြီး ဆန် မျှည့်တဲ့ အန်အိုးကို ချထားလျက် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်များ ဝင်ထိုင်ခိုင်းသည်။ မူပလည်း လက်သုတ်ဝတ်နှင့် လက်သုတ်လျက် ဝင်ထိုင်၏။

“ထိုင်ပါ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ဟို ကျွန်တော် သွင်နဲ့ သမီးလေးကို လာကြည့်တာပါ။

ကျွန်တော့် နာမည် နေမင်းခ ဝါ ခင်ဗျာ”

“ဪ သွင် ပြောဖူးတယ်”

ဟု တိုပြတ်ပြတ် ပြောကာ မမနွယ် နေမင်းခကို အကဲခတ် ပြောလိုက်သည်။ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ယောက်ျားတန်ဖဲ့ ဝင်းဝါနေ

အသားအရေနှင့် စတိုင်လ်ပန် စပိုရှပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားတာက တည်ငြိမ် ခန့်ညားနေသည်။

ထောင့်ချိုးညီ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက တိကျသေချာခြင်းတို့ကို သရုပ်ဖော်၏။ ဩရှုနေသော အသံချီညက်ညက် ကလည်း ယောက်ျားပိသနေပါရဲ့နဲ့ သွင် ဘာကြောင့် ငြင်းဆန်နေရသလဲ မမနွယ် အံ့ဩနေမိသည်။

ပြီးတော့ မုန်းတီး နာကြည်းစရာ ရွံရှာ စက်ဆုပ်စရာ အကင့်တွေကလည်း နေမင်းခန့်မှ မဆိုင့်တာ။

“သူတို့ သားအမိ ဘယ်ကိုသွားသလဲ သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ခရီးထွက်သွားတာလား။ ဟို ဘု ဘုရားဖူးသွား တာလား။ ဒါမှမဟုတ် နေမကောင်း ဖြစ်နေကြလား”

မဝံ့မရဲ ထစ်အနေတဲ့ စကားတွေက ဘာကို စိုးရွံ့နေပုံမှ မသိ။ မမနွယ်က လက်သုတ်ဝတ် အကွက်ကလေးကို လေးထောင့် ကျကျခေါက်ပြီး ဘေးနားမှာ ချထားလျက်

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အိမ်ပြောင်းမှုကြတာပါ”

“ဗျာ ဘာ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပြောင်းသွား ရတာလဲဟင်၊ ဘာလို့ ပြောင်းသွားကြတာလဲ”

သူက အထိတ်တလန့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် မေးလိုက်သော်လည်း မမနွယ် မတုန်မလှုပ် အေးစက်စက်ပင်။

“အကြောင်းရင်းကတော့ ရှင်ကြောင့်ပဲ ထင်တယ်။ ဘယ်ကို ပြောင်းမယ်ဆိုတာတောင် အတိအကျ ပြောမသွားဘူး”

“ဟာဗျာ သွင် ဘယ်လို လုပ်သွားတာလဲ၊ သမီးလေးကို ပျော်တော် မှု့မှာအိုးလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ဘယ် နာရာမှာပဲ မုန်းရှောင်နေနေ ရအောင် လိုက်ရှာရမှာပဲ”

“ရှင် အဲလို ဇွတ်အဓမ္မမတွေ လုပ်လို့ သွင်တို့ ဒုလို ထွက် ပျောက်တာ ကိုမင်းခဲ၊ ရှင်က ရှင်ဖြစ်ချင်တာပဲ ရှင်သိတယ်။ ကျွန် မင်းခဲက ခံစားမှုကို ဘာထည့်တွက်လို့လဲ”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မနွယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သမီး မင်းခဲ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဒီလောက်တောင် ကြိုးစားခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။ မင်းခဲကလည်း သမီးလေးနဲ့ ဘယ်လို သက်ဆိုင်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းခဲ သိနေမှာပါ”

မနွယ် တစ်ဖက်ကို လှည့်၍ ဟွန်ခနဲ မဲ့လိုက်မိသည်။ တော် တော် ထင်ပေးပါးသည့်လူ။ မနွယ် ထွက်လိုက်တဲ့ စကားအပေါ်မှာ မင်းခဲ ပျက်စီးတဲ့ ဘယ်လောက် ရင်းနှီးကြတယ်ဆိုတာ သူ ချက်ချင်း မင်းခဲ ပိုင်ဆိုင်ဖန် တူသည်။

မန္တယ် အကြောင်းစုံ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားကာ တွန့်ဆုတ်နေမိ၏။

“ကျွန်တော်တို့မှာ မိသားစု နည်းပါတယ်။ နည်းတဲ့အထဲက ညီနဲ့ ဖေဖေက တပြိုင်နက်တည်း ကျွန်တော် တို့ကို စွန့်ခွာသွားကြ တယ်။ ဒီအကြောင်းအရင်းကို အဖြေရှာကြည့်ရင် သွင်လည်း အပြစ် မကင်းဘူး မဟုတ်လား မန္တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သွင့် ကို နာကြည်း တာက သပ်သပ်။ သမီးလေး လူ့အောက် မကျစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ သွင့်ကို လက်ထပ်ယူဖို့အထိ ကျွန်တော် စဉ်းစားခဲ့တယ်။ မေမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ပေါ့ဗျာ”

“အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေချည်းပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရှင် ရုပ်တန်က ရုပ်သင့်တာပေါ့ ကိုမင်းခ”

“သမီးလေးက လွဲရင်လို့ ထည့်ပြောပေးပါ မန္တယ်။ ကျွန်တော် အဲလို လုပ်လိုက်ရင် သမီးလေး ပြည့်စုံ ချမ်းသာမှုတွေနဲ့ နေနိုင်မယ်။ မိရင်း ဖရင်းတွေလို့ သတ်မှတ်မယ်။ သူ့စိမ်းတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် သမီးလေး မျက်မှာ မငယ်ရတော့ဘူးပေါ့”

မန္တယ် သက်ပြင်းနိုက်လိုက်မိတာက နှစ်ဖက်လုံးကို ကိုယ်ချင်း စာလိုမိ၍ပါ။ သွင်ရော ကိုမင်းခရော သမီးလေးအတွက်သာ ဦးစားပေး ထည့်စဉ်းစားကြသည်။

သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ ဆိုတာတော့ မန္တယ်လည်း မခန့်မှန်းတတ်။

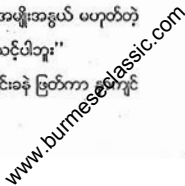
“ရှင် ရည်ရွယ်ချက်တွေတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်နောက်ကျ သွားပြီ ကိုမင်းခ။ သွင် ဒီကနေ ထွက်သွားတာ ဒီကို ပြန်လာဖို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ တခြားနေရာမှာ အိမ်ထောင် ပြုချင်လည်း ပြုမယ်။ ဒီအတိုင်း နေချင်လည်း နေသွားလိမ့်မယ်”

“ဗျာ သွင် က အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်သွားတာ တကယ်လား မန္တယ်။ မဖြစ်သင့်တာဘဲဗျာ သမီးလေးအတွက် ပထွေးမရှိ သင့်ဘူးလို့ သွင့်ကို ကျွန်တော် အတန်တန် သတိပေးထားတယ်။ သွင် အဲဒီလို လုပ်သွားတာ ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် တူမလေးကို ပရရအောင် ပြန်ရှာခေါ်မယ်”

နေမင်းခ အထိတ်တလန့် ပေါက်ကွဲနေသည်။ မာကျော တင်းပြတ်နေသော လေသံတို့ရဲ့ အခဲသံသတ်မှာ သွေးရူးသွေးတမ်းနှင့် ဒေါသတို့ကို ဖမ်းဆုပ် ယူကြည့်လို့ ရနေ၏။

“ရှင် သမီး အရင်းမဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းခ။ အဲဒီလောက်အထိ ပပေါက်ကွဲပါနဲ့ အတိအလင်း တော်စပ်ထားတဲ့ အမျိုးအနွယ် မဟုတ်တဲ့ မဟုတ်က ရှင်ဒီလောက်ထိ ခံစားနေတာ မဖြစ်သင့်ပါဘူး”

မန္တယ် စကားကြောင့် ဖုလုံးသွေးတို့ ဖျင်းခနဲ ဖြတ်ကာ နှစ်ဖက်

အောင့်ဖျက် သွားသည်။

“သွေးတစ်စက်ရဲ့ တော်စပ်မှုကို မနွယ် ဘာနဲ့ ပိုင်းဖြတ်လိုက် တာလဲ၊ မနွယ် အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်၊ သားသည်မိခင် တစ် ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဆွေမျိုး အနီးအဝေး ခွဲခြားပြီး မေတ္တာ မထားကြပါဘူး။ ကျွန်တော်ညီရဲ့ သွေးပါလို့ ကျွန်တော် သိပြီး တဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့ ရှုသွင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် မှားချင်လည်း မှားမယ်၊ မှန်ချင်လည်း မှန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တူမလေးကို ကျွန်တော် ချစ်ခွင့် ရှိပါတယ်”

“ဆောရီ ကိုမင်းခဲ၊ ကျွန်မ စကားပြော လောသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လူကြီးတွေရဲ့ ပဋိပက္ခကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာ ရသွားမယ်ဆိုရင် ပထွေး လက်ထဲမှာထက် ပိုပြီး စိတ်ပင် ပန်းပိုင်ပါတယ်။ အချိန် တစ်ခုထိ ရှင်စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။ အဲဒီ အချိန်မှာ သမီးလေးရဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ ရှင် လက်ခံတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုမင်းခဲ”

လက်မခံချင်သော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။
သမီးလေးနှင့် သွင် မှ ဒီဝန်းကျင်မှာ မရှိတော့ဘဲလေ။ စိတ် မလျော့ချင်ပေမယ့် ရှေ့ဆက်စရာ လမ်းပျောက် နေခဲ့ပြီပဲ။ နှုတ်ဆက် မခံ လိုက်ရတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ရင်နာသည်။

အခန်း (၁၇)

“ဒီဆုံးဖြတ်မှုဟာ မေမေ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောတာ သက်သက် ပါလို့ သတ်မှတ်ပေးပါ မေမေ၊ ရှယ်မိကို ကျွန်တော် မချစ်ဘူး။ လက်ထပ် ပျက်ရတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ တကယ်ကို မပျက်ရတာ၊ မလာအခွင့် ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ပါ။ ကျွန်တော့ ဖျက်ရည်တွေ ပျက်လည်း မေမေ ရဂုဏ်စိုက်ပါနဲ့ ဒါပေမဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား မဂလာ ကောင်းပေးဖို့တော့ မေမေ မစဉ်းစား လိုက်ပါနဲ့နော်”

တစ်စိတ်စိတ် ထွက်နေတဲ့ နှလုံးသွေးတွေနဲ့ သူပြောလိုက်တာပါ။ မိမိကို သူ မညာချင်။ ရှယ်မိရဲ့ ပူလောင်တဲ့ အလှကို သူ ဘယ်လိုမှ မလိုမရ။
ခွဲအိနေတဲ့ အသံကလည်း မာဆတ်ဆတ် ပြောတတ်တဲ့

အသံလောက် နားထောင်လို့ မကောင်း။

အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက် ရှေ့ပန်တွေ စကားအတိုတွေသာ ဝတ်တတ်သော ရှယ်မိ စရိုက်ကို မကြိုက်။ အမြဲတမ်း ဘလောက်စ် အင်္ကျီစွမ်းစွမ်းလေးတွေနှင့် ပါတိတ်လုံချည်လေးတွေ တွဲဝတ်ကာ စလမ်းပါ မိနပ်လေးတွေကိုသာ စီးတတ်သော သွင့် ပုံရိပ်လေးကသာ သူ့မျက်ဝန်း ထဲမှာ စွဲထင်နေသည်။

ကျေနပ် ကြည်ရူးရိပ် သမ်းနေသော မေမေ့ အပြုံးတို့က ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။

“ကျေးဇူး တင်ပါတယ် သား၊ မေမေ့ ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျော့ တဲ့အတွက် သားကို မေမေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘယ်လို အနေအထား ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှယ်မိလေးလည်း ကျေနပ်မှာပါ”

အစ်ခနဲ မင်သက်သွားကာ သူ ကျောချမ်းသွား၏။ မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ တခမ်း တနား ပြုလုပ်ခွင့်ရှိသော မင်လာပွဲကို ဖြစ်သလို ရောင့်ရဲကျေနပ် လိုက်တာ ဘယ်လို မိန်းမမျိုးလဲ။

မေမေ့ကို ခွန်းတုံပြန် မေးနေလျှင် ဘက်လိုက်သော ဆင်ခြေ တွေနှင့် သူ့ကို တိုက်ခိုက်နေဦးမည်။

သူဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ထရပ်လိုက်တော့ မေမေက သူ့လက်

ကို ဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်း၏။

“ထိုင်ပါဦး သားရယ်၊ မေမေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ။ ရှယ်မိ ဒီဘာတွေကိုလည်း ခေါ်မနေတော့ဘူး။ အိမ်မှာ မင်လာဆွမ်းကျွေးပြီး အကျဉ်းရုံး လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ဖို့ပဲ မေမေ စိစဉ်လိုက်မယ်၊ သား ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ကျေနပ်ဖို့ မလိုပါဘူး မေမေ၊ မေမေတို့ အဆင် ပြေဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“အဲလိုကြီး မပြောပါနဲ့ သားရယ်၊ သားလည်း အဖော် လိုတာ ပဲလေ၊ မေမေတို့အတွက် အိမ် ဆည်းလည်းလေးလည်း လိုတာပဲ၊ မေမေ အရမ်းပျော်တယ်သား၊ မေမေလို ချစ်တဲ့ မိသားစု ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရမယ့် ဘဝကလေးကို ရတော့မယ်၊ သားတို့ သားသမီး ပြန်ပြန် ပျူနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားရမယ်နော်၊ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ဟန်းနီးမွန်း ပွက်နိုင်အောင် မေမေ စိစဉ်ထားမယ်”

“အား မဖြစ်ပါဘူး၊ ကုမ္ပဏီမှာ သားမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ် ဝလဲ လုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့ထားတာနဲ့ ကုမ္ပဏီက ခွာလို့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

“သားမရှိတဲ့ အချိန် မေမေသွားမှာပေါ့၊ သား ဖေဖေနည်းနည်း ပါပါး သင်ပြထားခဲ့တာပဲ၊ မေမေကို အထင်မသေးပါနဲ့ သားရယ်၊ မျက်တာတွေက ထွက်လာတဲ့ မေမေပါ၊ အရည်အသွေး ကောင်းမကောင်းနဲ့”

မေမေ စစ်ဆေးတတ်ပါက ကွန်ပျူတာနဲ့တောင် မြန်ခွဲပြလိုက်ဦးမယ်"

သူ မေမေကို ဘာမှ မပြောချင်တော့။

မေမေက သူမ စိတ်ထင်ရာကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သူ။ ရတနာ လှုပ်ငန်းကိုတောင် မေမေ တားဆီးတဲ့ကြားက ကိုယ်မတတ်လျှင် သူများ ဆရာလုပ်တာ ခံရတယ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ဆင်ခြေပေး၍ ဇွတ်ထိုး လုပ်ခဲ့ သည်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း နိုင်ငံခြားက ပစ္စည်း မြန်မာပြည်က ပစ္စည်း အလဲအလှယ် လုပ်၍ ရှယ်မီ မိဘတွေနှင့် ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ တကယ် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ အတိုင်း သားသမီးချင်းတောင် စပ်ဟပ်ပေးခဲ့ကြ ငါ။

သူကတော့ ဟိုတစ်ချိန်ကတည်းက ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ့အကြောင်း သိ၍လည်း ညီနှင့် ရှယ်မီကို စောစီးစွာ စေ့စပ်ပေးခဲ့ ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။

အခုကျတော့ ညီ မရှိတော့ သူ့အလှည့်တဲ့။

မေမေ အတွေးအခေါ် အယူအဆကို သူ လိုက်လို့တောင် မမိနိုင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်ရှယ်မီရဲ့ လက်ထပ်ခြင်းက ခပ်မြန်မြန် အကောင်အထည် ပေါ်တော့မှာပဲ ဖြစ်သည်။

ညီနှင့် မေမေကြောင့် သောကဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ မေမေ

သူ့ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာပါ စေတော့။

ကောင်းကင်ကြီး ပြာနေတာ တိမ်တွေမရှိလို့တဲ့။

မိုးရွာစေချင်ရင် မဲညစ် ထူထပ်တဲ့ တိမ်တိုက်တွေ ကောင်းကင် ကြီးဆီမှာ ဒိုကပ် တွယ်တက်နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါမှ တဖြည်းဖြည်း မို့ နိုင်ဆင်းလာပြီး မိုးရေအဖြစ်နဲ့ ရွာချနိုင်လိမ့်မည်။

မိုးရေချိန် လက်မ ဘယ်လောက်လဲ ဆိုတော့တော့ ထို တိမ်

မဟုတ်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်လောက် ရွာစေချင်သလဲ။

သူကိုယ်တိုင်တောင် မသိ။

အခန်း (၁၈)

“မင်း မပုားပါဘူး ဒါပေမဲ့ မှန်လည်း မမှန်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သွင်နဲ့ သမီးလေး မရှိမှ မင်းဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“အစကတည်းက ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွင်နဲ့ သမီးလေးကို ဦးစားပေးသင့်တယ်ထင်လို့”

ဂျေကြီးက မဲ့ခနဲ ရယ်ချကာ သူ့ကျောကို ဗြုန်းခနဲ ပုတ်ချလိုက်၏။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ မသဒ္ဓါဆွမ်းကြီးပါလို့ ကိုယ့်ခိုက်ပြည့်ပုလျာဖို့ စဉ်းစားတာလေး မင်းအဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးခိုင်းပု”

မျိုးစာပေ

အရောင်ကွဲပုံရိပ်

မင်း ကုသိုလ်ရမှာနော်၊ မြန်မြန် လှုပ်ရှားပေးလိုက်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကလေးမြန်မြန်ရအောင်လေး၊ မြေး မြန်မြန်ချီရတာပေါ့”

နေမင်းခ တွေခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ စွန်းထင်းသွား၏။

“ကလေး အကြောင်းပြောရင် သွင်နဲ့ သမီးလေးကို သတိရတယ်ကွာ၊ မနွယ် မတင်မကျ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေ လွဲပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းချင်တယ်၊ အဆင်ပြေပါစေလို့လည်း မေတ္တာ ပို့နေမိတယ်”

“ဟိတ်ကောင် ရောကုန်ပြီ၊ ဗလုံးဗထွေး မပြောနဲ့၊ ရှင်းအောင် လုပ် ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“ဪ ဘွင် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အဆင်ပြေမယ် ဆိုရင် သမီးလေး ပထွေးနဲ့ ပနေရတော့ဘူး ပေါ့ကွာ၊ ဒီအတိုင်းလည်း မြေပိုင်စရာ မရှိတော့ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး”

ဂျေကြီးက နောက်တစ်ချက် သူ့နောက်ပိုးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြုတ်ပြီး ဘီယာခွက်ကို ဆောင့်ခနဲချ၏။

“မင်း အဲလိုတော့ အတ္တမကြီးနဲ့ မင်းခ၊ မင်းလည်း အိမ်ထောင် ပြုလိုက်ပြီ၊ သူလည်း ယောက်ျားယူချင် ယူမှာပေါ့ကွ၊ ကလေးအတွက်

ပထွေးဆိုတဲ့ နာမ်စား ခဏခဏ မသုံးနဲ့၊ မင်းလိုချင်တာ ကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။"

"အဲဒါ ငါ့အတွက် အဓိကပါ ဂျေ့ကြီး၊ ဥကိုခင်ပြီးမှ မကို မင်တာပါ။ အစကတည်းက သမီးလေးကို အရင်မြင်တာပါ။ သွင် က သမီးလေး နောက်မှ"

"ကဲပါကွာ အဲဒါတွေ စိတ်ကူးယဉ်ရမယ့် အချိန်မဟုတ် တော့ ပါဘူး။ မင်း ကလေး ချစ်တတ်ရင် ရှယ်မိကို အမြန်ပွေးခိုင်း။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တောတွေအားလုံး ပေ့သွားလိမ့်မယ်။ အခုဘာကိုမှ သတိမရချင်ရင် တော့ ပူးအောင်သောက်၊ မင်းရဲ့ ဘက်ချီလာနိုက်အတွက် မင်းကို ငါ အဝတိုက်မယ် သောက် သောက်"

တဟားပျားနှင့် ဂျေ့ကြီး အူမြူးနေသော်လည်း သူကတော့ ဘီယာတွေ ပျားပျားခင်နေပါရဲ့နဲ့ သွင် နှင့် သမီးလေးကို တဒဂ်တောင် မေ့လျော့ မထားနိုင်ခဲ့ချေ။

ပျားယွင်းတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်မှန်း သိနေပါရဲ့နဲ့ အစိုင့် အခဲ တစ်ခုက လမ်းပျားတွန်းပို့နေသလို ခံစားနေရသည်။ ပူလောင် နေသောရင်က ရှယ်မိနှင့် လက်ထပ်လိုက် မိခြင်းအတွက် ပိုပြီး ရှုပ်ထွေး နေ၏။ အဲဒီဝေဒနာ သက်သာပါစေလိုလည်း ဆုမတောင်းချင်။ သွင်နှင့် သမီးလေးကို မေ့လိုက်ရမှာ စိုးလိုပါ။

ရင်ဘတ်ကြီး ဟင်းလင်းပွင့်နှင့် သူ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ရှယ်မိ က အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုနေပြီး သူ့အကျီရင်ဘတ်က ကြယ်သီးလေး တွေကို ကစ်လုံးချင်း ဖြုတ်ပေးနေ၏။

ရီဝေသော မျက်လုံးတွေနှင့် ရှယ်မိ လက်ကလေးတွေပေါ် သူ့လက်ကြီးနှင့် အုပ်ဖိုးကိုင်လိုက်ကာ ခုတင်ပေါ်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲလှဲ ပစ်လိုက်သည်။

မွတ်သိန်ပြင်းပြသော အနမ်းတွေနှင့် ရုမ္မက်ဆန်ဆန် သူ ပြုမှု ပါလိုက်၏။ သိပ်မွေ့သော အချစ်နှင့် တည်ဆောက်ခဲ့ရသော အိပ်ထောင် မှုရ မဟုတ်ခဲ့သည့်အတွက် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အထိအတွေ့နှင့် နဲ့ဆည်းခြင်း မရှိသလို ကြည်နူးစရာလည်း မကောင်းခဲ့ချေ။ ရှယ်မိ ကလည်း မြူးဆွယ် ဗြားယောင်းလိုသော ထိတွေ့မှုနှင့် သူမ ဆန္ဒတွေကို မသုံးချခဲ့သည်။

အရှိန်မသေသော မုန်တိုင်းငယ်က အင်အားပြင်းစွာနှင့် လူကို မပျားသွားအောင် စွမ်းဆောင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကို ခပ်မွေ့ နမ်းမွေးနေသော သွင် ပုံရိပ် ကိုက သူ့မျက်ဝန်းအိမ်မှာ တရစ်ဝဲဝဲ။

ကို ခေါင်းစီးကြီးလေးနှင့် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲမှာ ဘယ်ညာစောင်းကား သမီးလေး ကြည့်နေသည်။

နောက်တော့ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့သလို သွင့်ကို အပူကပ်တော့ တာပဲဖြစ်သည်။ သွင့်ကသာ သမီးရဲ့ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပြုပြင်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ဘယ်အရာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် အဝတ်အစား ဖိနပ်မလှပြင် ပစ္စည်းကအစ သွင့် ကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်ပေးသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဖုန်းကို စာရေး၍ မှာလိုက်သည်။

သမီးလေး တစ်ယောက်ကည်း အပြင်ထွက်တာလည်း မဖြစ်စေချင်သလို သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်း စိတ်မချချေ။

လည်တာပတ်တာ ရှေ့ပင်းထွက်တာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တာကအစ အကားစုနှင့်သာ တစည်းတလုံး ရှိစေပြီး အားလပ်တဲ့ အချိန်များမှာ ကျန်း မိသားစုနှင့် ဇွေးဇွေးထွေးထွေး နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတာပဲသည်။

ကိုယ့်ဖုန်းကလည်း သမီးလေးကို တုန်နေအောင် ချစ်၏။ သမီးကလေးတစ်ယောက်လည်း လိုအပ်မှု မရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။

ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သမီး လက်ညှိုးထိုး ပူသာသမျှ ကျန်းဘူးဆိုတာ မရှိရအောင် ဂရုစိုက်၏။

အခန်း (၁၉)

“မီးလေးရေ အလှပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးလားကွယ်၊ မီးလေးကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပြီးမှ ဖေကြီးက ပွဲရုံ သွားရမှာလေ၊ ပွဲရုံမှာ ဒီနေ့ကုန်တွေ ဝင်မှာတဲ့ စောစော သွားရမှာ မြန်မြန်လုပ်လေ မီးလေးရဲ့။”

“ပြီးပါပြီ မေသွင်ရဲ့ ဒီမှာ ခေါင်းစီးကြီးအသစ်လေးနဲ့ ဆံပင်ကို သေချာ လုပ်ကြည့်နေလို့ပါ ဟဲ ဟဲ မရဘူး မေသွင် လုပ်ပေး။”

မူနွဲ့ရွာနှင့် ဆံပင်လေးကို ဒါလမ်းပြီး သွင့်ပါးလေးကို မီးလေးက ရွတ်ခနဲ နှမ်းသည်။ လှသွေးကြွယ်နေသော သမီးလေးကို သွင်လည်း ခပ်ဖွဖွနှမ်း မွေးလိုက်ပါသည်။

သမီး အခန်းတံခါးလေးကို ခေါက်၍ တကွတ်ကွတ်ပြောရင်း ဝင်လာခဲ့တော့၊ ဂုတ်အောက်မှာ ဒါပဲနက်မှောင်သော ဆံနွယ်လေးတွေ

၁၁၈

လှ

တစ်နေ့မှာ မြန်မာ ဇာတ်ကားအခွေ ကြည့်နေတုန်း ပြင်ဦးလွင်ဇာတ်ပို့ မြင်းလည်း ပါလာတာကို တွေ့သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အဲဒီမြင်းလည်း စီးချင်တယ်ဟု သမီးလေး ပူဆာလေ၏။

“အဲဒီမြင်းလည်းဖျိုးက ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ ရှိတာ သမီးရဲ့ သူတို့က အဲဒီမှာ ဇာတ်ကား သွားရိုက်လို့ ပါလာတာလေ။ ဒီမှာ စီးလို့ မရဘူး။ ဒီမှာ အဲလိုလှတဲ့ မြင်းလည်းဖျိုး မရှိဘူး။ သမီးလေးရဲ့နေ့”

တိတိတာတာ ပြောတတ်ခါစ သမီးလေးကို ကိုယ့်နားက စိတ်ရှုလက်ရှည် နားလည်အောင် ရှင်းပြသည်။

ဒါပေမဲ့ လိုချင်တာ အမြဲရနေသော သမီးလေးက ငိုလှ၊ ရယာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် ချော့လို့မရအောင် အော်ငိုတော့သည်။

ကိုယ့်နားရော သွင်ရော တခြားအရာတွေနှင့် နည်းအမျိုးမျိုး ချော့ကြည့်ကြသည်။ မရ။

အော်ငိုရင်းနှင့် အသံလေးတွေ အက်ကွဲနာကျင် လာရုံ စိတ်လည်း ပူနေကြသည်။

“ဒီလိုလုပ်လိုက်ပါ ကိုယ့်နားရယ် သွင် ငယ်ငယ်က ရွှေပြည်ဘက်ကို ရောက်တော့ မြင်းလည်းတွေ တွေ့ခဲ့တယ်။ လှိုင်သာ၊ ဘက်မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့တတ်တယ်။ အဲဒီဘက်တွေမှာ သူ့ပြီး သမီးလေးကို စီးခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် သမီးလေးက

မျိုးစာပေ

မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေးကွာ တို့ မိသားစု ကားနဲ့ အဲဒီဘက်ကို သွားကြမယ်။ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး သမီးလေးကို စီးခိုင်းမယ်”

ချက်ချင်း သမီးလေးကို ခေါ်၍ ကားနှင့် ရွှေပြည်သာဘက်ကို သွားကြရသည်။ ဟိုရောက်တော့ တွေ့တဲ့ မြင်းလည်းကို တားပြီး တစ်နေကုန် ပုတ်ပြတ်ငှားမည်ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ သမီးလေးက စူးစူးဝါးဝါး ဝဲအာ်ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

မြင်းလည်းသမားတောင် ဝမ်းသာနေရာမှ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်။ သမီး စီးချင်တဲ့ မြင်းလည်းစီးရတော့ မှာပဲလေ။ မပိုပါနဲ့ကွယ် စိတ်ပါနော်”

“ဟင့်အင့် အဲဒီမြင်းလည်း အစုတ်ကြီး စီးချင်ပါဘူး။ တိဗ္ဗိထဲက လို မြင်းလည်းလှလှလေး စီးချင်တာ ပန်းခင်းတွေထဲမှာ လျှောက်စီးချင်တာ။ ပန်းတွေလည်း လှတယ်။ မြင်းလည်းလေးတွေ လှတယ် ဟီးဟီး”

သွင်တို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ချွေးစောပြန်သွားစေသည်။ မြင်းလည်းဆရာကိုလည်း အားနာနာနှင့်ပဲ ပြန်ခေါ်

မျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြင်ဦးလွင်ကို ခရီးထွက်လိုက်မှ အားလုံး အဆင်ပြေသွားခဲ့ပါသည်။

အလုပ်တွေ မအားလပ်သည့်ကြားက သမီးလေး ကျေနပ်အောင် သွားခဲ့ရသည့် အပျော်ခရီးလေးမို့ မှတ်တမ်းတင် ခွဲဒီယိုလေး ပါ ရိုက်လာခဲ့သေးသည်။

အခုချိန် အရွယ်ရောက်လာမှ အဲဒီအခွေလေး သမီးကို ပြန်ပြသည့်အခါ ရှက်စနိုးလေး ရယ်သွမ်းသွေးလျက် မီးလေးက အဲလောက်တောင် ဆိုးခဲ့တာလားဟု မေးတတ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာတွေ အားလုံးအတွက် ဖခင် ပိသစွာနေပေးခဲ့သော ကိုဖုန်းကို သွင် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပြစ်ခဲ့၏။

“အာ မေသွင် ဒီမှာ မီးလေး လည်တောင် ညောင်းနေပြီ မပြီးသေးဘူးလား။ စောစောကတော့ မေသွင်ပဲ အရေးကြီးတယ် ဆိုပြီး တော့”

“ဪ အေး အေး မေသွင် မေ့သွားလို့ပါ မီးလေးရယ်၊ မီးလေး လှအောင် မေသွင် သေချာလုပ်ပေး နေလို့ပါ”

သမီးလေးရဲ့ စုတောင့်ဆောင့် အသံလေးကြောင့် အတွေးစတွေ လက်စသတ် မြတ်လိုက်ပြီး အလှဆုံး ပြင်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မေ့သမီးလေးက အချောဆုံး”

သမီးလေး ပါးပြင်လေး ခပ်ဖွဖွ ခမ်းမွှေးလျက် ကြည့်နူးစွာ တစ်ခုံစိပ်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ သမီးငယ်က မျက်စောင်း နုနုလေး ဖြင့်

“ဟွန်း ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတယ် မေသွင် နော်”

ဟင်း သမီးလေး မျက်စောင်းကလည်း လှတာပါပဲလား။

အရွယ်လေး ရောက်လာတော့ သမီးလေးအတွက် ရင်ပူရသည်။

ဟွန်းပျူတာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်လာတဲ့ သမီးလေးမှာ ကပ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေမလား။ တစ်စုံတစ်ဦးကိုရော ပြန်ချစ်မိပြီလား။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးမိတိုင်း။

“ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတော့ ရှိတာ

... မေသွင်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားတယ် ချစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့သူတွေလည်း ရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မီးလေးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မကြိုက်ပါပဲ။ ကျောင်းကပ်နေရတဲ့ အချိန်မှာ အရမ်း ပျော်စရာကောင်းနေတာ ဖယားတွေ ပျားထားလိုက်”

အဲဒီလို ပြောင်ချော်ချော်နှင့် ကျေနပ်အောင် နှစ်သိမ့်တတ်၏။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အပိုအကြို လုပ်နေတဲ့ ကိုဖုန်းကလည်း

“ကိုယ် လည်း ဂရုစိုက်နေတာပါ။ မသင်္ကာစရာ မတွေ့ပါဘူး”

လေး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွင် ရင်တော့ မအေးနိုင်ပါ။

ဘဝနှင့်ထပ်တူ ချစ်ရလွန်းသည့် သမီးလေး မဟုတ်ပါလား။

ခုချိန်ထိလည်း ဗုန်းဒီပါကို အဖေအရင်း မှတ်နေသလို သွင်ကို သူမ အမေရင်းလိုပဲ သတ်မှတ်ထား၏။

မတ်ဝန်းကျင် အသစ်မှာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်ဖို့ ဘယ်သူ မှလည်း စစ်စစ်စုစု မမေးကြချေ။

ကိုဗုန်း မိတ်ဆွေ တချို့နှင့် ပွဲရုံက ဝန်ထမ်းတွေ မရိပ်၊ အောင်လည်း တော်တော်လေး သို့သိုသိပ်သိပ်နှင့် ဂရုစိုက်ကြရသည်။

ခုတော့ အရမ်း နွေးထွေးကြင်နာကြတဲ့ မိသားစုလေးဟု အလုံးက အသိအမှတ် ပြုခံရတဲ့အထိ အေးချမ်းခဲ့ကြသည်။

ဒီအချိန် ရောက်မှ ဘယ်လို မူပင် သောကမျိုးမဆို ကြုံတွေ့ စရာလည်း မရှိတော့ချေ။

“ဖေကြီးနှင့်မေသွင် အာဝါး”

ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ပါးပြင်လေး နှစ်ဖက်ကို အနမ်းခံပြီး ကိုဗုန်း ကားလေးပေါ်မှာ သမီးငယ် ကြော့ကြော့မော့မော့လေး ပါးပျက် သည်။

တိုက်ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြုံးလေး ဝါးပျက် ခဲ့တဲ့ သွင်ကို ဝတ္တရားပျက် တာ့တာ့လေး ပြခဲ့သေး၏။ ရင်မှာ ဝါးပျက်

ချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့် သိမ်သိမ် လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်။

သွင် တာဝန်ကျေတယ် မဟုတ်လား မမရယ်။

အခန်း (၂၀)

"ရွတ် ရွတ် မီးလေး"

သုံးဆုံကျော်လောက်က သီတာက မီးလေးကို မရမက ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ခေါ်နေ၏။ ရှေ့မှာက ဆရာမ စာသင်နေတာပို့ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်ရသော မီးလေးမှာ အသက်တောင် ပြောင့်ဖြောင့် မရူနိုင်။

အောင်ပုတ်ကောင်းကောင်း စာတော်လွန်း၍ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်ခွင့်ရတာပို့ ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့ ဂရုစိုက်ခြင်းလည်း ခံရသည်။ အရေးပေး ချစ်ခင်ခြင်းလည်း ခံရသည်။

ဒါကြောင့်ပို့လည်း အတန်းဖော် သူငယ်ချင်း သီတာ ခေါ်နေတာကို ကြားပါရုံနဲ့ နောက်လှည့် မကြည့်မိဘဲ ဆရာမဆီကို သာအာရုံ ရောက်အောင် သတိထားနေရသည်။

ဗျူးစာပေ

"ဟဲ့ ပုံရိပ်သွင် အစုတ်ပလုတ်မ"

"ဒေါက်"

အားခနဲ အသံတိတ်အော်ကာ ဘာနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်မှန်း မသိသော သီတာဆီကို မျက်စောင်းက ခိုင်းခနဲ ရောက်သွားသည်။ သီတာ စပ်ဖြူနှင့် မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြပြီး စာရွက်ကလေးကို အလုံးလေး ဖြစ်အောင် ပွတ်ခြေ၍ မီးလေးဆီရောက်အောင် လှမ်းပေါက်သည်။

စာရွက်အလုံးလေးကို ဆရာမ မသိအောင် ကုန်းကောက်၍ ခုံအောက်ကနေ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့

ပုံရိပ်သွင် (ခေါ်) မီးလေး အစုတ်ပလုတ်မ ထမင်းစားလွှတ်ချိန် ရောက်ရင် ကော်ရစ်တာမှာ ငါ့ကို ခဏစောင့် အရေးကြီးတဲ့ စကား ပြောစရာ ရှိတယ်။

ဒါပဲ

သင့်ရဲ့

သီတာ

တွေ့ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်

ဒုတိယနှစ်

စာဖတ်ပြီးချိန်မှာ သီတာကို အသံတိတ် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ချ လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရယ်ချင်စိတ်က ထိန်းသိမ်းမရ။ ခွဲခနဲ ကျိန်ချ

ဗျူးစာပေ

လိုက်တော့ ဆရာမ မီးလေးအနား ရောက်ချလာသည်။

“ပုံရိပ် ဘာတွေ သဘောကျပြီး ရယ်နေတာလဲ ဆရာမ စာသင်နေတာ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ မီးလေးက ဆရာမ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဂစ်တာရှိုတ် ပုံစံလေးနဲ့ မြင်ကြည့်နေတာပါ။ ဟိုလေ ဆရာမ မျက်နှာလေးက အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းတော့ အဲလို ဂစ်တာရှိုတ် ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ဆိုရင် အိန္ဒြာကျော်စင်နဲ့ကို တူသွားမှာ ဆရာမရဲ့”

“ဟင်း- ဟင်း အဲလောက်ကြီး မမြောက်ပါနဲ့ကွယ် ကဲ ကဲ ထမင်းစားချိန် နီးပြီ စာအုပ်တွေ သိမ်းကြတော့”

ကျောင်းဆင်းချိန် ငါးမိနစ်လောက် လိုသေးတာကို သဘောကောင်းစွာနှင့် ဆရာမက စာသင်ချိန် ရုပ်နားလိုက်၏။

တကယ်တော့ ဆရာမ ကိုယ်ခန္ဓာက ရှုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ကြူးကြူးသင်း ထက်တောင် တုတ်ခိုင်ဝပြုံးသေးသည်။ သွင်က အဆူခံရမှာ စိုးရိမ်ပြီး ပါးစပ်ထဲတွေ့သမျှ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောလိုက် မိမ့်သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မဟုတ်လျှင် ဒီဆရာမက လူကြားထဲမှာ အရှက်ရအောင် အပြစ်ပေးတတ်၏။

ခုတော့ ရင်တုန်ပြေပြီး တခြားကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေလို ခင်ကြိုက်ကြိုက် ရယ်လိုက်မိသည်။ သိတာကိုလည်း နောက်ပြန် လက်သီး

သုပ်ကလေး ထောင်ပြုကာ အံ့ကြိတ်လိုက်မိ၏။

“ဟေး ထမင်းစား ဆင်းပြီး ငါးရတော့မယ် တီးရတော့မယ် ကန်တင်းဒိုးမယ်”

“ဟေ့ ငါ့ကို နေရာ ဦးထားဦးနော်၊ ခဏနေရင် ကန်တင်းဒိုးကန်လုံး နေရာ ပြည့်သွားမှာ”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် စာသင်ခန်းမပြင်ဘက် ပြေးထွက်ကြသည်။ မီးလေးလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်လာတော့ ကော်ရစ်တာ ထောင်ချိုးလေးကနေ သိတာ ဆောင့်ဆွဲတာကို မလိုက်ရ၏။ ဒဂုတ်တိုက် ပါသွားရင်းက သိတာ ကို မျက်စောင်းလည်း မှိုး ကျောပြင်ကိုလည်း ဗုန်းခနဲ ထုပစ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း ဆရာမရှေ့မှာ တမင်သက်သက် ငါ့ကို ညစ်ပတ်ပြီး ပါနေတာ မဟုတ်လား သိတာ အယုတ်တမာမ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟယ် နင်က ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ ကန်တင်းဒိုးကန်အိတ်လည်း လှစ်ခနဲ ပြေးပြီး အငတ်တိုင်းပြည်က လာသလို ဆွဲတော့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ငါက နင် ကန်တင်း မဒိုးခင် ငါနဲ့ မျှော်တွေ့အောင်လို့ ချိန်းလိုက်တာပါ။ ဒါတောင် လစ်ပြေးဖို့ ပြင်နေပြီ”

“ပြေးမှာပေါ့ ဟဲ့ ဗိုက်ဆာတာကို နှင်မှာသာ ဘာ အကြံအစည် မရှိဘူးနဲ့ မသိတာ ဆိုစမ်းပါဦး နင် အရေးကြီးတယ် ဆိုတိုက်”

“ဟိုလေ ကျောင်းနောက်ပေါက်ကနေ တို့ကျောင်း လစ်ရ အောင်၊ တစ်ခါတလေ သာဓုကန် ဘုရားလေး ဘာလေး သွားကြတာ ပေါ့၊ လှော်ကားကိုလည်း ကားစီးသွားလို့ရတယ်တဲ့ သူများ တွေပြော တာ”

“ဟင် မသွားချင်ပါဘူး၊ ခုနကတောင် ဆရာမကို အလျှောက် ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာသွားတာ ကျောင်းလစ်ရင် ဒီမီး ထိမှာပေါ့၊ ပေသွင် တို့ကို ခေါ်ပြီး ဆရာမတွေ ပြောလိုက်ရင် ငါ ငုတ်တုတ် ပေ သွားမှာ ငါကျောင်းမလစ်ရဲပါဘူး ဟယ်”

အီးမှန်သွားတဲ့ မျက်နှာနှင့် သိတာက ရှုံ့ရှုံ့ပဲ့ပဲ့။

“နင်ကလဲဟာ တစ်ခါတလေပဲဟာ ဒီမီး ထိစရာလား၊ သူများ တွေဆို ခဏခဏ ကျောင်းလစ်ကြတာ၊ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်တဲ့ လာပါ တစ်ခါတည်းပါ ပျော်စရာမကောင်းရင် နောက်တစ်ခါ မလက် တော့ဘူးလေ ဟယ်နော်”

“အား သိတာရာ ငါတစ်ခါမှ ကျောင်းမလစ်ဖူးတော့ ကြောက် တယ်ဟာ ဟိုတစ်ခါ ကျော်သိန်းတို့ အုပ်စု ကျောင်းလစ်တာကို ဆရာမေ့ သိသွားလို့ လိုက်လည်း ရိုက်တယ်၊ အပြစ်လည်း ပေးတယ်ဆို၊ ငါ အဲသလိုဖြစ်ရင် ရှက်ပြီး သေမှာပဲ”

“အံ့မယ်လေး မယ်တော်၊ ကျောင်းတစ်ခါ လစ်ဖို့အထူး

ဆင်ခြေပေးပြီး ဒူးတုန်နေတာ အချိန်စေတော့မယ် လာပါဟယ် ကြောက် မနေနဲ့ နင့်အတွက် အဝတ်အစား တစ်စုံ ငါအပို ထည့်ခဲ့တယ်၊ ခုချိန် လောက်ဆို သန္တာရင့်တို့တောင် ရောက်နေလောက်ပြီ လာလာ သွားကြ မယ်၊ ဟိုရောက်မှ ဆက်စကားပြောတာပေါ့ လာခဲ့”

သိတာ ဆွဲခေါ်သွားရာ ဒဂုတ်တိုက် ပါသွားရင်း ဆရာ ဆ ရာမတွေကို ကြည့်ရတာလည်း ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်နေသည်။ ဒီအချိန်ဆို ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ထမင်းစားနေကြ မှာပါ။ ကျောင်း မလစ်ဖူးတာမို့ ကျောင်းလည်း လစ်ကြည့်ချင်သည်။ သန္တာရင့်တို့ စောင့် မှုနေသည်ဆိုသည့် အတွက်လည်း ရင်ခုန်မြန်နေ၏။

ဆူညံ ပွက်လောရိုက်နေသည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို မျှောင်ရှားကာ သိတာနှင့် မီးလေးတို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြန်နေကြသည်။ အားလုံးကတော့ သူ့အပျော်တွေနှင့်သူ သတိမထား မူကြ။

ရင်လည်းခုန်၊ ပျော်လည်းပျော်၊ စိတ်လည်း လှုပ်ရှားနှင့်။

ကျောင်းဝတ်စုံတွေ ချွတ်ပြီး ချုံပုတ်ထဲကို တိုးနိုင်သမျှ တိုးကာ သိတာ အဝတ်အစားတွေ လဲဝတ်လိုက်သည်။

ဒီကျောင်းဝတ်စုံတွေ ချွတ်ပြီး ချုံပုတ်ထဲကို တိုးနိုင်သမျှ တိုးကာ သိတာ အဝတ်အစားတွေ လဲဝတ်လိုက်သည်။

ဒီကျောင်းဝတ်စုံတွေနှင့် သွားလျှင် ကျောင်းလစ်တာ တစ်ယောက်ယောက် သိပြီး ပြဿနာ တက်သွားနိုင်သည်။

“အွန် ကြည့်ပါဦး နင့် စပိုရှပ် အကုန်နဲ့ ထာဘီက စတိုင်လ်လည်း မကျဘူး ခိုးရိုးဖားရားကြီး”

“အမယ်လေး ပယ်မင်းကြီးမှ ကျွပ်မှာလည်း ကျောင်းလစ်ပျင်လွန်းလိုသာ ထည့်ယူလာတာ စတိုင်လ်ကျဖို့တွေ ဘာတွေ မစဉ်းစားဖူးဘူး။ ဘယ်အဝတ်အစားကို လွယ်အိတ်ထဲ ခိုးထည့်ရင် အဆင်ပြေလဲ။ ဝဲတွေဦး ယူလာခဲ့ရတာ ပဲများမနေနဲ့”

ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစား ငုံ့ကြည့်ကာ မီးလေး ရှုံ့ပဲ့ပဲ့နဲ့ ငိုခွင်စိတ် ဖေါက်သွားသည်။ သိတာကလည်း ပြုံးစိစိ ကြည့်နေရာမှ ငါးခနဲ ရယ်ချစ်။

“ဟား ဟား ငါ့ကိုယ်ငါ သိပ်မဝဘူး အနေတော်လေး မှတ်တောင် နင်နဲ့ကျတော့ ပုံကျလို့ပါလား။ ဝွတ်(ဒ်)တယ်ဟေ့ မီးလေး။ များလှတဲ့ တို့မှာ ကင်မရာပါရင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူထားရအောင်”

အခန်း (၂၁)

“ဟူး အမယ်လေး ကြောက်လိုက်တာ သိတာရယ်”

“လာ လာ ကြောက်မနေနဲ့ တို့အောင်မြင်ပြီ ဟော ဟိုမှာ သတ္တရင်တို့နစ်ယောက် ကျောက်တုံးပေါ်က ထိုင်စောင့်နေကြတယ်”

“အေးပါဟဲ့ ဒီကျောင်းဝတ်စုံတွေက ဘယ်နေရာမှာ လဲကြမှာလဲ။ နင့်အဝတ်အစားတွေကရော ငါနဲ့ တော်ပါ့မလား”

“ဪ ငါက နည်းနည်းဝတော့ ဖွဲ့လေးပဲ ဝိုဟာပါ ကျွတ်တာပဲ လောက်ပါဘူး။ လာ တို့ ဟိုချုံပုတ်ထဲမှာ သွားလဲမယ်။ သတ္တရင်တို့နော် ငါတို့ကို ချောင်းမကြည့်နဲ့”

သတ္တရင်တို့က ပြုံးစိစိနှင့် ရှေ့ကို နည်းနည်း လျှောက်ယူကာ တစ်ဖက်လှည့်ကြ၏။ မီးလေးလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ခပ်မြင့်မြင့်

“မိန်းမနော် ငါ့ရှက်လို့ပါဆိုမှ ဒီအနားပဲ နေမယ်၊ မထွက်တော့ဘူး”

ဦးချတော့မလို မျက်နှာနှင့် မီးလေး ရှက်နေသည်။ မေသွင်က အမြဲတမ်း မီးလေးကို စတိုင်လ်ကျကျ ဆင်ယင်ပေးတတ်သည် မဟုတ်လား။ မိတ်ကမ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ရေမွှေးက အစ ခေတ်နောက်မကျ အောင် စုံစမ်းလေ့လာပြီးမှ သုံးကြည့်ခိုင်းသည်။

မီးလေး အကြောက်ဖြစ်အောင်လည်း ဂရုစိုက်၏။ ခုတော့ ဒီပုံစံကိုသာ မေသွင်ပြင်လွင် မီးလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်ဆိုပြီး ရယ်မလား။ ငိုမလား မသိချေ။

“မီးလေးနဲ့သိတာ မပြီးသေးဘူးလားဟာ ငါတို့ ဗိုက်သာနေပြီ” သမ္ဘာ့ရင်တို့က လှမ်းအော်နေပြီ။ ခုထိ သိတာက မုန့်ကြည့်လို့ကောင်းတုန်း။ သူ့ခိုလို့ ဘီးထွေမှန်တွေက အစ အမှတ်တရ ထည့်လာသည်။

“ရော့ ရော့ ဘီးလေး ပြန်မြန်မြန်လိုက်ဦး။ သမ္ဘာ့ရင်တို့ အော်နေပြီ နှင်ကလည်းဟယ် လှပြီးသားပဲဟာ ကြည့်ကောင်း ပါတယ်”

ကျောက်တုံးတွေ ချုံပုတ်တွေကြားကနေ မီးလေးကို သိထင်ဆွဲခေါ်လာသည်။ မီးလေးက နှုတ်ခမ်းလေး ထော်နေအောင် ဂုဏ်ပုတ် လုပ်ထားပြီး ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်။

ရယ်ကြဲကြဲနှင့် သမ္ဘာ့ရင်တို့ ကြည့်နေတော့ မီးလေး မျက်စောင်းတိုးပစ်လိုက်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ ငါ မလိုက်ဘဲ ကျောင်းထဲ ပြန်သွားလိုက်မှာ”

“နီး နီး ဂျီမကျပါနဲ့ တစ်မျိုးလှနေလို့ ရယ်မိတာပါ လာပွားမယ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဆီဖြည့်ပြီးမှ ဘုရားပေါ် တက်ကြတာပေါ့”

သမ္ဘာ့ရင် တို့က ရှေ့က ဦးဆောင်လျှောက်နေကြပြီး အသုတ်ပိုင်လေး တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

မီးလေးက အရင်ဆုံး အအေးပုလင်း မှာသောက်လိုက်၏။

“ပုပု မိန်းကလေးတန်ဖွဲ့ ခုန်ပျံ့ကျော်တက်ပြီး လွယ်အိတ်တွေ ပစ်ချ၊ မင်းချိုင့်တွေ ပစ်ချ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဖေးမ တွဲကျပြီး”

“ဆင်းခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းလစ်ခြင်း အရသာကို တွေ့သွားခဲ့သည်။ ဆရာတွေ မိများသွားမလားဆိုပြီး ရင်တုန် ရင်ခုန်ခဲ့ရတာ”

“လည်း ခုမှ သက်သာသွား၏။ ပျော်တော့ ပျော်စရာကောင်းသား။ သမ္ဘာ့ရင် က မီးလေးကိုသာ မျက်လုံး မလွှဲတမ်း ငေးစိုက်”

“ဟဲ့ သမ္ဘာ့ရင် ငါ့မှာတော့ မီးလေးကို မရမက ခေါ်ထုတ်ပေးတာ။ အကြည့်လေး ဘာလေး လျှော့ပါဦး ဟဲ ငါ့သူငယ်ချင်း”

“ဪ သိတာကလည်း ဆုံဖို့ မလွယ်လွန်းလို့ ကြုံတုန်းလေး ကြည့်နေတာပါ”

“ရင့် နော် နှင် အဲလိုစကားတွေ ပြောမှာဆိုရင် ငါ ထပြန်မှာ”
သမ္ဘာ့ရင်က ပျာပျာသလဲ လက်ကာ၍ အကြည့်လှဲ၏။

“စိတ်မကြီးပါနဲ့ မီးလေးရာ ဒီအခွင့်အရေးက ရရှိလွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ တည့်တည့် မကြည့်ဘူးနော် စောင်းစောင်းလေးပဲ ကြည့်မယ်”

“ရင့်နော်”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး အော်လိုက်မိပေမယ့် မီးလေး ရင်ထဲမှာ လည်း ကြည့်နူးနေပါသည်။ ပထမနှစ် ကျောင်းစတင်ကတည်းက ဇွဲကောင်းခဲ့သော သမ္ဘာ့ရင်ကို မီးလေးလည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်မိနေသည်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပျော်ပျော်နေတတ်သူမို့ ခင်မင်စရာလည်း ကောင်း၏။ ဒါပေမဲ့ မီးလေး ခုချိန်ထိ သမ္ဘာ့ရင်ကို အမြဲမပေးရသေးဘူး။ ကျောင်းတက်နေစဉ်အတွင်း ရည်စားမထားဘူးဟု မေ့သွင့်ကို ကတိ ပေးထားမိ၍ပါ။

ထမင်းချိုင့်တွေက ပြေးရင်းလွှားရင် စောက်ထိုးမိုးပျော် ပြုံးပျော် သည့်ဖို့ အထဲက ပါလာတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေက ဘာမှ စားလို့မရဘူးလို့ ချေ့။

သမ္ဘာ့ရင်က မီးလေး အတွက် ထမင်းဖြူနှင့် အသုတ်စုံတစ်ပွဲ၊ ငါးဖယ်သုတ်တစ်ပွဲ မှာပေးပြီး ဇွန်ခရင်းလေးကို တစ်သူးလေးနှင့် သေချာ ဂရုစိုက် သန့်ရှင်းပေးသည်။

“စားနော် မီးလေး ဒီနားဝန်းကျင်မှာတော့ ဒါတွေပဲ ရောင်းကြ တယ်။ စားကောင်းမှာပါ စားကြည့်နော်”

“အံ့ပယ်လေးဟဲ့ သူ့ကိုချည်း ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ ခေါ်လာတဲ့ ငါ့ကိုလည်း ဂရုလှည့်စိုက်ပါဦး”

“ဟေ့ကောင် မိုးထက် မင်းက သိတာကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါကွာ၊ ငါက ဒီမှာ မီးလေး စားမဝင်မှာစိုးလို့”

သိတာ ပွစိပွစိ ကျိန်ဆဲပြီး သမ္ဘာ့ရင် ကို မျက်စောင်းထိုး၏။ ပြီးတော့ ခပ်ပြန်ပြန်စားပြီး ရေခဲတုံး မိုးထက်နှင့် အချိတ်အဆက် လုပ်ကာ ထထွက်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ သိတာ နှင်က ဘယ်လဲ ဒီမှာ ငါတောင်စားလို့ မပြီး ပေးဘူး”

“အေးအေးဆေးဆေး စားနေခဲ့လေဟယ်၊ ငါ မိုးထက်နဲ့ ကိစ္စ မှု့လို့ အရင်သွားနှင့်မယ် ပြီးရင် ဘုရားပေါ် လိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ငါ တစ်ခါတည်း လိုက်မှာပဲ”

“ဪ နေခဲ့ပါဆိုဟယ်၊ ငါက တေမိမင်းသား မိုးထ

ရည်စားစကား ပြောမလိုဟဲ့ သိပြီလား”

ပြောရင်းဆိုရင်း သိတာတို့ ပြေးထွက်သွားတော့ မီးလေးနှင့် သမ္ဘာရင် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားနေရတာ အချို့ အင် အစပ် အဆင်ပြေပါရက်ခဲ့ ဘာကြောင့် ရင်တွေ ခုန်နေရတာပါလဲ။

“မီးလေး”

“ဟင်”

“ဒီနေ့ ငါ့ကို အဖြေပေးနော်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှက်တယ် ပြီးတော့ ပညာသင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရည်းစား မထားချင်ဘူး”

“အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ပညာသင်ချိန်မှာ ရည်းစားမထားရ ဘူးလို့ ဘယ်ဥပဒေကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ပါဘူး။ မျှော်စရာ ကောင်းမှာပါ ငါ့ကို ပြန်ချစ်နော်”

တောင့်တောင့်တတနှင့် ဩရှနေသော အသံချို့ချို့လေးကြောင့် မီးလေး မျက်လုံး ပင်ကြည့်လိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ ပါးသိုင်းမွှေး၊ မွှေးညှင်းစိမ်းလေးတွေနှင့် ချောဟော

မေ့

ပျိုးစာပေ

ခန့်ညားသော သမ္ဘာရင်က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီဒိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် ရောယှက်ခြင်းမရှိ။ မီးလေး တစ်ယောက် ကိုပဲ နှစ်စကတည်းက စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ခဲ့သည်။ အခွံအတာခံကာ ဂရု လည်း စိုက်သည်။ မေသွင် စကားတွေကို လွန်ဆန်ကာ မီးလေး ခေါင်း ညှိတ်သင့် ပါရဲ့လား။

“တော်ပြီဟာ သိတာ တို့နောက် လိုက်သွားရအောင်”

ရှောင်ရှားချင်စိတ်နှင့် ထထွက်လာခဲ့တော့ ပိုက်ဆံ ရှင်းပေး ခဲ့ပြီး သမ္ဘာရင် မီးလေးနောက်က ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားပေါ် ရောက်တော့ သိတာတို့ကို မတွေ့။ ဟိုဟိုဒီဒီ ပုဝေ ကြည့်ပြီး ခုံတန်းလေးမှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ သမ္ဘာရင်က မီးလေး အနားမှာ ကပ်ထိုင်၍ ဆွေးငေးစွာ ကြည့်နေ၏။

“မီးလေးရာ ငါတို့ ဒီလို ဆုံဖို့မလွယ်ပါဘူး။ မီးလေး အဖေက တျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုလုပ်တယ်။ စာသင်ချိန်မှာလည်း အမြဲတမ်း ဆုံဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှ မီးလေး အဖြေပေးရင် ဘယ်အချိန် ပေးမှာလဲ ကျောင်းပြီးမှဆိုရင် ပိုဝေးသွားပြီနော်”

“မေသွင် ကို ငါတက်ပေးထားရတယ် ရင့် ရယ်။ ပညာသင် ချိန်မှာ ပညာကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါမယ်လို့လေ မေသွင် တို့က ကျန်တာတွေ ပါ။ ကို အလိုလိုက်ပေမယ့် ဒီတစ်ခုတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားချိန်

ပျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထားတယ်”

လေးပင်စွာ ရိုက်ထုတ်လိုက်တဲ့ မီးလေးရဲ့ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကြားမှာ သံယောဇဉ် တစ်စွန်းတစ်စကိုတော့ သမ္ဘာရင့် ရှာတွေ့ခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ကိုတော့ ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ဟင် မဟုတ်ပါဘူး မချစ်သေးပါဘူး”

“မညာပါနဲ့ကွာ နှင်မျက်လုံးတွေထဲမှာ အချစ်ရဲ့ အရိပ်အရောင်တွေ ငါရှာတွေ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲနေရမှာလဲ မီးလေးရယ် နှင့် မိဘတွေ မသိအောင် ငါတို့ သိုသိုသိပ်သိပ် နေကြမယ်လေ၊ ကျောင်းပြီးမှ ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ကြတာပေါ့ မကောင်းဘူးလား”

ခေါင်းခါမိလိုက်သလား။ ခေါင်းညှိတ်မိလိုက်သလား ကိုယ့်ကိုယ်ကို မခွဲခြားနိုင်လိုက်ချိန်မှာ သမ္ဘာရင့်က မီးလေးရဲ့ လက်ဖဝါး နုနုလေးကို သူ့လက်အစုံနှင့် အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြည့်ရှုစွာ ပြုံးနေခဲ့ဖူး။

ထိုလက်ကလေးကို ရုန်းထွက်ဖို့ ဘာလို့ မကြိုးစားမိ တာလည်း မသိချေ။

ရိုဝေညှိုငင်စွာ ငေးကြည့်နေတဲ့ သမ္ဘာရင့်က မီးလေးခေါင်းလေးကို သူ့ရင်ခွင်မှာ မှီခွဲစေမှ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့ပြီး ရှက်လွန်းလွန်းလေး တွန်းဖယ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ တင်းကျပ်သော ငွေ့ဖက်မှုကြောင့် သူမ မလွတ်မြောက် နိုင်ခဲ့ချေ။

အင်းတိုက် အားတိုက် မရုန်းဖယ်မိတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

အခန်း (၂၂)

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း မြန်မာပြည် မြန်ရောက်လာတာ ငါဝမ်းသာတယ် ဂျေကြီး၊ ငါ့မှာ မင်းလို သူငယ်ချင်းကောင်း မရှိဘူးလေ”

“ဟုတ်လိုလားကွ မင်းနဲ့ မင်း သားက သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းကြ တာဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ သား မသိသင့်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေကို ငါဘယ်လို ရင်ဖွင့်မလဲကွ”

မျက်ခုံး ပင့်ကာ နားမလည်နိုင်သလို ဂျေကြီး ဟောကြည့်ခဲ။ နေမင်းခက ဘီယာကို တစ်ကျွိုက်ခြင်း စုတ်သောက်ကာ ခပ်ဝေဝေ၊ ငေးနေသည်။

“ငါပသိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေရော ရှိနေသေးလား မင်းခ မင်းတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဘူးလား”

ဗျူးစာပေ

“ဒီအကြောင်း အရာတွေက မပြောသင့်လို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် တင်းကျပ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီကွာ၊ မင်း စကားပူ ထွက်သွားပြီး မကြာခင် မှာ ငါတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲသွားတယ်၊ ခုဆို ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဝန်းကျင်တောင် ရှိသွားပြီ”

“ဟုတ်လား စိတ်မကောင်း လိုက်တာကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းသား လေးက အသက်ဘယ်လောက် ရှိသွားပြီလဲ”

“အသက် နှစ်ဆယ်ထဲမှာ ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ် ဒုတိယ နှစ်ပြီးတော့မယ်”

“ဟာ ဒါဆို မင်းတို့အိမ်ထောင်သက်က ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငါတောင် မျက်စေ့လည်သွားပြီ”

နေမင်းခ မျက်နှာအေးစက် တင်းမာလျက် အကြောစိမ်း ကလေးတွေ ထောင်ထနေသည်။ အံ့ကြိတ်လိုက်တာလည်း မြင်ရခဲ။

“ဟုတ်တယ် သားကို ငါမွေးစားလိုက်တာ မေမွေးအစ်ကို ဝင်းကွ ပရဟိတ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပိတ်ပေးလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ မွေးပြီးပြီး မျှင်း စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကလေးဆိုတော့ ငါမွေးစားတဲ့ အချိန်မှာ အဖေ ဟပေ မခွဲခြားတတ်သေးဘူးလေ”

“အဲဒီကလေးကို မွေးစားလိုက်လို့ မင်းတို့အိမ်ထောင်ရေး ဟပေ နှောင့်အယုက် ဖြစ်သွားတာလား”

ဗျူးစာပေ

“ဟင်းအင်း ပြဿနာတွေ တက်လာလို့ မွေးစားလိုက်ရတာ”

“ဘယ်လို ငါ့နား ရှောင်ရိုက်ခံရသလို ဖြစ်နေပြီ မင်းခေ၊ အကျိုးအကြောင်း မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ စိတ်ဝင်စားလို့။”

ဘီယာကို တကျွတ်ကျွတ်နှင့် တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ချ၍ ဂျေကြီးက စိတ်ဝင်တစား မေးနေသည်။ ပြောဖို့ အားယူနေရတာ ဂျေကြီးက စိတ်ဝင်တစားမေးနေသည်။ ပြောဖို့အားယူနေတာတောင် ရင်ဘတ်တွေက အသစ်အတိုင်း အောင်ပျက်နေ၏။

သောက်ချင်စိတ် မရှိတော့တဲ့ ဘီယာခွက်ကို တစ်ဖက်တွန်းရွေ၍ ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို ဆောင့်ခနဲ မှိုထိုင်ချလိုက်ပြီး သက်ပြင်းမော့တွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“တက်ယ်တမ်း အတွင်းကျကျ လှေလာကြည့်တော့ မေပေလက်ထပ်ပေးတဲ့ ရှယ်မိက အဖို့စင် တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါကိုလည်း အိမ်ထောင်သက် နှုတ်လောက်မှ သိလိုက်ရတာ။ အဲဒီ အချိန်ရောက်တဲ့အထိ ရှယ်မိမှာ ကိုယ်ဝန် မရတော့ ဆရာဝန်နဲ့ စစ်ဆေးဖို့ မေမေက တိုက်တွန်းတယ်။ မေမေက မြေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်နေသွားချင်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ မေမေဆန္ဒ မပြည့်ခဲ့ပါဘူး။ ရှယ်မိက ကလေးတွေ နိုင်တဲ့ အမြဲပ တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်”

“ဟို အဖို့မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဘယ်လိုသိတာလဲ မင်းခေ သူက နိုင်ငံခြားမှာ နေတာလေ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရှယ်မိ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာတောင် မကြာသေးဘူး မဟုတ်လား”

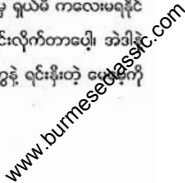
အားရပါးရ မြူးလိုက်ချင်သော်လည်း အဆိပ်ရည်တွေ သုတ်လိမ်း ခံလိုက်ရတာမို့ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားတာ ကြည့်လို့မကောင်း။ ဂျေကြီးက ကိုယ်ကိုပတ်၍ ဂရုစိုက် နားထောင်နေ၏။

“အဲဒီ နိုင်ငံခြားမှာပဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး။ စကားပူမှာ အလုပ်သွားတဲ့ မြန်မာ အမျိုးသား တစ်ယောက်နဲ့ ပါဘဲ။ သူက ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း တော်တော် ချမ်းသာနေပြီ။ မြန်မာပြည်မှာကလည်း ဝိဘာလည်းမရှိ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အရင်းလည်း မရှိတော့ သူချမ်းသာမှုကို အမွေအနှစ် ဆက်ခံဖို့လိုတယ် ဆိုပြီး ဟင်း ဟင်း ပြန်မာအမျိုးသမီး ဖြစ်တဲ့ ရှယ်မိနဲ့တွေ့ပြီး လက်ထပ်လိုက်တာတဲ့”

“အဲ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

သိချင်စိတ် ဇောသန်နေတဲ့ ဂျေကြီးကို လက်ကာပြပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်ရသည်။

“သူလည်း တစ်နှစ် နှုတ်လောက်ရှိမှ ရှယ်မိ ကလေးမရနိုင်မှန်း သိသွားတယ်။ လျော်ကြေးပေးပြီး ကွာရှင်းလိုက်တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ပြန်မာပြည်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ ဝိဘာတွေနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မေမေကို

လိမ်မွာသိတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးအဖြစ် စည်းရုံးတယ် ဟား နောက် ဆုံးတော့ ငါတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ရတာပဲကွာ”

“မင်း အဖေ တော်တော် နောင်တရသွားမှာပဲ နော်”

“အင်း အဲဒီစိတ်နဲ့ မေမေ လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားတယ် ဆိုရမှာပေါ့၊ ငါက သူ ကလေးမရနိုင်မှန်း သိတဲ့အချိန်မှ မေမေ စိတ်ချမ်း သာအောင်ဆိုပြီး သားလေးကို မွေးစားလိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်တော့တာပဲ”

ဘီယာခွက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းက ဟိုတစ်ချိန်က ပုံရိပ် တွေ ထင်ဟင်လာသည်။

အံ့ကြိတ်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း အတိတ်ကို အလည် ပြန် ရောက် သွား၏။

တောင်းတသင့်သော အရာ မဟုတ်ပါဘဲ။

□ □ □

အခန်း (၂၃)

“သဘောမတူဘူး မတူနိုင်ဘူး ကိုယ့်သွေးသား မဟုတ်ဘဲ ဘယ်ညွှန်က ပေါက်မှန်းမသိဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားသတဲ့ ဘာမှ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ ကလေးကို အမွေစား အမွေခံ အပိုင် မွေးစား လိုက်တော့ ရနိုင်ခွင့်တွေက ခွဲဝေပေးရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ ကိုယ့် (ဝတ္ထုက ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

“တော်စမ်း ရှယ်မိ မင်းလို မိန်းမမျိုးက ငါဘာပဲလုပ်လုပ် မဝစန့်စရာ မလိုဘူး။ ဆရာလုပ်စရာ မလိုဘူး။ မင်းကလေး မမွေးနိုင် လို့ ငါကလေးတစ်ယောက် မွေးစားတယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့အဖေ စိတ်ချမ်း ကိုလိုလှတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းမှာ ငါ့ကို အဲသလို ပြောပိုင်ခွင့်မှ မရှိဘာ”

“ဟား ဟား ဟား”

ရှယ်မိရဲ့ ဟားတိုက်ရယ်သံက ပြာနန်း ခြောက်ကပ်နေသည်။

“ဒီမယ် ရှင်အမေက ဒီကလေးကို မွေးစားတော့ရော ဘယ်နှစ်
နှစ် လူလောကမှာ ပျော်ပျော်နေနိုင်မှာ ပို့လို့လဲ ဒီမွေးကင်းစ ကလေးရဲ့
ခုကွကိုရော သူတစ်ယောက်တည်း ခံနိုင်မှာ ပို့လို့လား။ ဟွန်း ဒီကလေး
စရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက ရှင် ကျွန်မနဲ့ အခန်းခွဲအိပ်တယ်။ ဒါကရော
ဘာသဘောလဲ”

“ဪ ဒီအကြောင်း သိချင်တယ်ပေါ့၊ ငါ မင်းနဲ့တူတူ မအိပ်
ချင်တာ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ နေ့ကတည်းကပဲ မင်းမသိသေးရင် သေချာ
မှတ်ထားလိုက်ဦး”

“ဟင်း ဟင်း ကျွန်မကလည်း သိပါတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို
မချစ်ဘူးဆိုတာ အစကတည်းက သိတယ်။ မြေးချီချင်တာ ရှူးနေတဲ့
ရှင်အမေအတွက် အရက်ပူးအောင် သောက်ပြီးမှ ကျွန်မ အခန်းထဲ
ဝင် အိပ်တာ၊ ကျွန်မအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ မဆက်ဆံခဲ့တာ၊ တရား
ဝင် လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရယ်လို့ တန်ဖိုး မထားခဲ့တာ၊
ဒါတွေ အားလုံး ကျွန်မသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လိုချင်တာကလည်း
ဒါတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရဦး အရေးကြီးတယ် မိသားစု
ဆိုတာကို မဖန်တီးနိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်

နေ့တတ်ဖို့ပဲ လိုတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“တောက်”

တက်ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် ရှယ်မိ ရှေ့ခြေတစ်လှမ်း
တိုးရပ်လိုက်၏။ သားလေးကို မေမေ ဆေးခန်းသွားပြနေတဲ့ အချိန်မို့
ဒီထက် ပြဿနာကြီးလည်း သူ ဂရုမစိုက်ချင်တော့ချေ။

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ရှယ်မိ ငါကတော့ ငါ့အမေနဲ့ ငါ့သား
လေးကလွဲပြီး ကျန်တာတွေ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ကုမ္ပဏီကြီးကို လွှဲအပ်လိုက်တာနဲ့ အားလုံး
ပြေလည် သွားမှာပါ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဘာကွ တောက် မင်း မတန်မရာကို တောင်းရဲတာ အံ့ဩ
ရာပဲ။ မင်းလို မိန်းမ ဒီလိုမျိုး လုပ်စားနေပေမယ့် ငါက တခြား
ကောင်တွေလို ခွားမဟုတ်ဘူး ကလေးမမွေးနိုင်တဲ့ အမြဲမကို ငါအချိန်
ပေး ကွာရှင်းလို့ရတယ် နားလည်လား။ အရှက်တရားအတွက် သက်
တက် ညှာညှာ ပေါင်းသင်းနေတာကို အခွင့်အရေး မယူနဲ့။ မင်းထက်
ပိုပြီး ငါ့စိုက်ရဲတယ် နားလည်လား”

ရှယ်မိက နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို မဲ့ခွဲသွားအောင် တွန့်ကျွေးကာ
“ဟင်းမိမိမှာ ခြေချင်းချိတ်၍ ဆောင့်ခနဲ ဝင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မထိသလို
နားနှင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ

၁၄၈

လှ

“ခုနစ် မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲလို့ မေးလိုက်တယ်နော်၊ ဖြစ်ချင်တာကို ပြောတော့လည်း လက်မခံဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်မက ဘာဆက်ပြောရမှာလဲ”

“မင်း တန်ခိုးကိပ် ယူပြီး ပြန်သွားရင် အေးအေးဖြစ်သွားမှာပါ”

“ရှင်ဘယ်လောက် မုန်းထားလဲ”

“သိန်းနစ်ဆယ်”

သူမက ဘက်ခနဲ ရယ်ချကာ စားပွဲခုံကို ဖြန်းခနဲ မုတ်၍ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြစ်။

“အရင် တစ်ယောက်က သိန်းတစ်ရာ မေးလိုက်တာတောင် ဘယ်လောက်မှ မသုံးလိုက်ရဘူး၊ စိတ်ချ ရှင်ပေးတဲ့ သိန်းနစ်ဆယ် ဒီအိမ်မှာ နေရင်းနဲ့ တစ်လတည်း ထိုင်သုံးပြုမယ် စောင့်ကြည့်”

“ကျွတ် မင်းကွာ မင်း”

“ဟဲ့ သား သား မလုပ်နဲ့ မချို ကလေးကို ခေါ်သွားစမ်း”

ရိုက်ချလိုက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာ မေမေ ရောက်လာပြီး သူ့ကိုဆွဲသည်။ ခံပြင်း ဒေါသတွေနှင့် လူက တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

“မေမေရာ ဒီမိန်းမ”

“မေ မေမေ အကုန်လုံးကြားတယ်သား သားဘာမှ မပြောပါနဲ့”

ပျိုးစာပေ

တော့ မေမေမှားတာပါ သားရယ် မေမေ အမှားတွေပါ မိန်းကလေး ရှယ်မိ အန်တီပြောတာ နားထောင်ပါကွယ်၊ သမီး မိဘတွေနဲ့လည်း ပျက်နာမပျက်အောင် ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို မပြိုကွဲကြပါနဲ့ကွယ် သား ကလည်း ဘာမှ မပြောဘဲ စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့”

“အိုး အန်တီ ဘာမှ တရားလာပြ မနေပါနဲ့တော့ ကျွန်မရဲ့ အားနည်းချက်ကို အပြစ်တမ်း ထောက်ပြပြီး နှိမ်ချ စော်ကားနေတဲ့ လူနဲ့ ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး အန်တီ၊ ဒီကလေးကို မြင်နေရတိုင်းလည်း ကျွန်မရဲ့ အားနည်းချက်ကို လူပို သိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ရသင့်ရလိုက်တာကို အခုခွဲပေးပါ၊ နိုင်ငံကြားက ဒယ်နီနဲ့ ဗာစီဆီကို ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“သမီးရယ် အဲလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ အိမ်ထောင် ရေးဆိုတာ အလွယ်တကူ မပြိုကွဲကောင်းပါဘူး”

“အန်တီက ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကျွန်မ နှိုက်ကလပ်တက်လို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင်တောင် သားတော် တောင်က ပြောဆိုတဲ့အခါ ကျွန်မ ရှေ့ကနေဝင်ပြီး ရပ်တည်ပေးရဲလို့ မထားတော်ပြီ၊ အန်တီ ဒီမိသားစုနဲ့ ကျွန်မ ရှေ့ဆက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

မေမေ့ကို ဒီလောက် မခြေမငံ မထိ လေးစား လုပ်လာပြီ ဟိုတော့ နေမင်းခ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့။ ရှယ်မိ ပျက်မပျက်

ပျိုးစာပေ

ရှုမူစိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ဒေါသတွေနှင့်

“အခုချက်ချင်း မင်းနဲ့ကွာရှင်းဖို့ ငါစီစဉ်လိုက်မယ်၊ နှစ်နာကြေး အဖြစ် သိန်းငါးဆယ် ပေးမယ်၊ အေး၊ မကျေနပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ၊ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ငွေရတာနဲ့ မင်းကို မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ ရှင်းတယ်နော် ရှယ်မိ”

“ဆိုကေ မဆိုးပါဘူး၊ ရတာအမြတ်ပေါ့၊ နောက်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားရမယ်၊ ကလေး ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်တဲ့ မိသားစုနဲ့ မဆုံဆည်း၊ ရအောင်လို့လေး၊ ဟင်း ဟင်း လူတွေက ခက်တယ် ကလေးရှိမှပဲ ရှင်သန်နိုင်မယ် ထင်နေကြတာ”

လက်သီးကိုထုပ် အကြိတ်လိုက်မိသော်လည်း သူ့ဘာမှ ပြောချင်စိတ် မရှိတော့။ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်နှင့် သူ့ကို ဖက်တွယ် ရှိုက်ငင်နေသော မေမေ့ကိုသာ နှစ်သိမ့်နေလိုက်မိသည်။

ငါလည်း မင်းလို မိန်းမမျိုး ဘယ်ဘဝမှ မဆုံချင်ပါဘူး၊ ရှယ်မိ။

အခန်း (၂၄)

“မင်း စိတ်ရော လူရော တော်တော် ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲနော်”

“အင်း ပြန်ပြောရတာတောင် အသစ်အတိုင်း နာကျင်နေတယ်၊ မေမေ အဲဒီစိတ်နဲ့ ဆုံးသွားတော့ ငါ အရှုံးတစ်ယောက်လိုပဲ၊ ကျွန်ုပ်နဲ့တယ်၊ တွယ်တာစရာ မိသားစု လုံးဝမရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းစရာ အထီးကျန်ဆန်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာသာ ငါ့သားလေးကို ငါပေးစားခဲ့ရသေးဘူး ဆိုရင် မေမေ့နောက်ကို ငါလိုက်သွားမိမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သားလေးက ငါ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် အသစ်တွေ မကားတဲ့ ရှင်သန်ခြင်း အသစ်တွေ ပေးနိုင်တဲ့ သားလို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ မေမေ့ သားအတွက်ပဲ ငါ့ဘဝကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ထားခဲ့တာ”

“ရှင်းမဏီသွင်နဲ့ သမီးလေးကို မင်းလုံးဝ ပြန်မဆုံရတော့”

တာလား မင်းခဲ”

ဆတ်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားပြီးမှ နေမင်းခဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။

“ဝေးဝေးလဲလဲတွေ ရှောင်ထွက်သလား၊ မသိပါဘူးကွာ လက် လှမ်းမှီသလောက် ခုံစမ်းကြည့်တာ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး။ သွင် အပုန်းကောင်းလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“တစ်နေ့နေမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော”

“ပြန်မဆုံတွေ့နိုင်မှန်း သိပေမယ့် ငါ့မျှော်လင့်နေမိဆဲပဲ ကျွဲကြီး သူတို့ ဘယ်လိုများ ရုန်းကန် ရင်ဆိုင်နေကြမလဲ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရင် ထဲမှာလည်း တနင်္ဂနွေနဲ့ ခံစားနေရတယ်”

“အဲဒီ ခံစားမှုကလည်း အသစ်အတိုင်းပဲလား မင်းခဲ”

ခပ်လွင့်လွင့် ပြုံးကာ ကျွဲကြီးပြောလိုက်တော့ ရင်ထဲလှုပ်ခနဲ ဖြစ်ကာ သူလည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ငါ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သိပ်မစပ်စုနဲ့၊ မင်းက ဟိုမှာ အိမ် ထောင်ကျပြီးမှ ပြန်လာတာဆိုတော့ သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက် ချ နေပြီလဲ”

“ဟိုရောက်ပြီး ငါးနှစ်လောက်နေမှ ဝုတာဆိုတော့ သား တစ် ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ သားက လေးတန်း၊ သမီးက နှစ်တန်း”

ကျောင်းသို့ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငါ့အရွယ်နဲ့ဆို သားသမီးတွေက အရမ်း ငယ်နေသေးတာပေါ့”

“မင်းအိုပြီး အိမ်ရာထဲ လဲနေတဲ့အချိန်ရောက်မှ မင်း သားနဲ့ သမီးက ဘွဲ့ရမှာ ငါ့လို စောစောစီးစီး အိမ်ထောင် မပြုတော့ ခံပေါ့ကွာ”

“အောင်မာ မင်းကရာ အစစ်အမှန် သားသမီးရှိလို့လား ပြောလိုက်ရင် ဟဲဦးကြီး ဟား ဟား ခွေးကောင်”

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲကာ ကျွဲကြီး ရယ်နေသော်လည်း သူ မရယ် ပြီးပါ။ စူးအောင့်နေသော ဝေဒနာတချို့နှင့် သူ တိယာခွက်ကို ကိုင်မြှောက် လိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ မသောက်ဖြစ်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ် ပြန်တင် လိုက်သည်။

“ငါလစ်တော့မယ်ကွာ၊ အိမ်ပြန်မနောက်ကျဘူးတော့ သားငါ့ ကို မျှော်နေလိမ့်မယ်၊ သားက ထမင်းလည်း စားနှင့်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟား ဝမ်းမနာ သားကလည်း အဲလောက် ဂရုစိုက်တာပဲလား က”

“ဟိတ်ကောင် အကျင့်ပါပြီ၊ အဲဒီစကား ခဏခဏ မပြောမိ စေနဲ့ သား သိသွားရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမယ်”

“ကဲပါကွာ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဟိုက ရွှေစိတ်တော် ကောက် မပုပါဦးမယ် လစ်ပါတော့ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွဲကြီး တွန်းလိုက်တဲ့ အရှိန်နှင့် ရက်စတော့ရင် အပြင်အနား

ကို သူခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကားလေးကို အပိုက်တင်၍ မောင်းလာခဲ့၏။ သားနှင့် သူက နေ့လယ်စား စားချိန်မှာ မဆုံဖြစ်ကြသော်လည်း မနက်စာနှင့် ညစာကိုတော့ အတူတူ စားလေ့ ရှိကြသည်။ ဘတ်စကက်ဘော ကစားခြင်း၊ ရေကူးခြင်းကိုလည်း ခြံဝင်းထဲမှာဘဲ သူငယ်ချင်းတွေလို ရယ်မော စနောက်ကာ ကစားဖြစ်ကြသည်။

အရင်းနှီးဆုံး ခင်တွယ်စရာဆို၍ လောကကြီးမှာ ဒီလူသား နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

သံယောဇဉ်တွေက အဆစ်အဆစ် ပိုင်းမြတ်လျက် သူ့ဘဝ ကို...။

အခန်း (၂၅)

“ရော ဖေကြီးက အမြစ် မေသွင်က အသည်း မီးလေး ဦးချ ဘယ် နော်၊ ပြီးမှ မီးလေးကို ပြန်ထည့်ကျွေး”

“ဟင်း ဟင်း လူလည်မလေး ပြီးရင် သူ ဦးချတာတွေကို မီးလေးကို ချစ်လိုကျွေးတာပါလို့ အပြောခံချင်လို့ ဟုတ်တယ် မဟုတ် တဲ့၊ ပီလေး အဲဒါဆို ကုသိုလ် မရဘူးနော်”

“ဖေကြီးနော် မီးလေးက ဖေကြီးနဲ့ မေသွင်ကို အရမ်းချစ်လို့ မီးလည်းအမြစ် ဦးချပြီးကျွေးတာ၊ ပီလေးကို ပြန်မချစ်လို့ မကျွေးချင် လို့ နေပေါ့ မစားပါဘူး”

“ကြည့် ကြည့် ကိုယ့်နားရေ စိတ်ကောက်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး မီးလေးပယ် ဟာတွေ မှန်သမျှ သူ့အကုန် တီးတော့မှာ ချစ်ပါတယ်နော်”

တော်၊ မေသွင်တို့ကလည်း မီးလေးကို အရမ်းချစ်လို့ ကျွေးပါတယ်
ရော့ ရော့ မီးလေးစား”

ရယ်သံလေးတွေ ဝေစည်လျက် ထမင်းဝိုင်းလေးက ကြည်စူး
စရာ ကောင်းနေခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တစ်လက် ထည့်ပေးနေတာနှင့်
လက်တွေလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

“အင်း အခုလို ၁၀ကို တစ်သက်လုံး ဝိုင်းဆိုင်ရရင် ကောင်းမှာ
ပဲ”

“အံ့မယ် ဖေကြီး ပြောပုံက တစ်သက်လုံး ဒီလိုမျိုး မနေလို
ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“ဪ သမီးလေး က အရွယ်ရောက်လာပြီလေ ချစ်သူတွေ
ဘာတွေရပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားတော့ ဖေကြီးတို့ ဝမ်းနည်းရမှာပေါ့
ကွ၊ ယောက်ျားအိမ် လိုက်နေမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဒီထမင်းဝိုင်းမျိုး ဖြစ်
မလာနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“အို အဲလို ဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး ကိုဖုန်းရယ် ကိုယ်ရွေးချယ်တာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မီးလေး ရွေးချယ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုပြီ ဆိုရင်
ဒီအိမ်မှာ လိုက်နေနိုင်တဲ့ သူမျိုးနဲ့ပဲ မီးလေးကို လက်ထပ်ပေးမှာ မဟုတ်
ရင်တော့ မေသွင် ပြောထားတယ်နော် မီးလေး တာ့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေသွင်ရဲ့ မီးလေးကလည်း အဲလိုလူမျိုးကိုပဲ

ရွေးချယ်မှာပါ မေသွင်တို့ စိတ်တိုင်းကျ”

သွင် မျက်လုံးအပုံ ပြူးကျယ်သွားလျက် လက်ထဲက ဇွန်းခပ်
ရင်းလည်း ပန်းကန်ပြားပေါ် ချွင်ခနဲ လှုတ်ကျသွားသည်။ မီးလေး
စကားလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် တီခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။

“မီး မီးလေးက အဲလိုတွေတောင် စိတ်ကူးယဉ်နေပြီပေါ့
ဟုတ်လား၊ မေသွင်တို့က မီးလေးကို ကလေးလေးပဲ အောက်မေ့နေတာ”

“အား မ မဟုတ်ပါဘူး မေသွင်ရဲ့ မေသွင်တို့ ပြောနေလို့
မီးလေးလည်း ဒီလိုပဲလို့ ဥပမာပြောတာပါ ဟဲ ဟဲ မီးလေးမှာ ဘာချစ်သူမှ
ပရှိသေးဘူး”

မညာဘူးဘဲ ညာလိုက်မိတာမို့ မျက်နှာချိုသွေးကာ စကားရော
ဖောရော လုပ်လိုက်ရသည်။ ဖေကြီးက ပြုံးစေနှင့်

“သွင်ရယ် သွင် သမီးက ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊
ကပ်နေနေမှာ ဒီကိစ္စတွေ ကြုံလာနိုင်တယ်ဆိုတာ ကတော့ နားလည်
ထားရမယ်နော်၊ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်း
ကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အမိန့်တော့ တရားသေ မသတ်မှတ်စေချင်ဘူး
ဖောစောက သွင်ပြောသလို မီးလေးကို ချစ်လို့ မခွဲနိုင်လို့ ဟိုတစ်ဖက်
ကို ဒီမှာလိုက်နေစေချင်တယ် ဆိုတာမျိုးဟာ ညှိနှိုင်းယူရမှာပေါ့ မဟုတ်
ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း သွင် ကတော့လေ မီးလေးကို မျက်စိစေ့အောက်က လွဲပြီး ဘယ်မှာမှ စိတ်မချနိုင်ဘူး မခွဲနိုင်ဘူး မြေးတွေ မြစ်တွေရတဲ့ အထိ မီးလေးနဲ့ အတူတူနေချင်တာ။ သွင် သေဆုံးတဲ့ အချိန်ထိ မီးလေး အပေါ်မှာ တာဝန်ကျေသွား ချင်တယ်”

“ကဲ မေသွင်တို့က မီးလေး စိတ်မဝင်စားတဲ့ အကြောင်း အရာ ပြောပြီး မျက်ရည်ကျတော့မယ်။ မီးလေး ထမင်းစား မဝင်အောင် လုပ်နေတာလား။”

ဒီလို အကြောင်းအရာတွေ ပြောတိုင်း မေသွင် မျက်ရည် လွယ်တတ်တာနဲ့ စိတ်ကောက်သလိုလိုနှင့် မီးလေး စကား လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ရသည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးလေး ဖန်တီးလိုက်မှ ဖေကြီး ရောမေကြီးပေး မေသွင်ရော ပျာယာခတ်လျက် စောစောက ရယ်သံမျိုး နှင့် ပုံမှန်အနေ အနေ ပြန်ရောက်သွား ခဲ့သည်။ တခြားမိဘတွေထက် မေသွင် အချစ်ရှိတာ မီးလေး ခံစားနားလည် ပေးပါသည်။

မီးလေး စိတ်ကောက်တဲ့ အချိန်တိုင်း ငယ်ငယ်က မြင်းဦးလွင်မှာ မြင်းလည်းစီးပြီး အပျော် ရိုက် ထားတဲ့ မှတ်တမ်းတွေလေးကို ခွေထုချိန် ချောတတ်သည်။

မီးလေး အခန်းမှာ အတူတူ လာအိပ်ပေး၍ တဖွေ ပုဂံက

ပုံပြင်လိုလို အိပ်မက်လိုလို အကြောင်းလေးတွေ ပြော၍လည်း ချောသိပ် တတ်၏။

ထိုမေတ္တာမျိုး မီးလေးကို ဘယ်သူ ပေးနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင့်ကလည်း မီးလေးကို ချစ်သည်တဲ့။ ရင့် အချစ်ကိုလည်း မီးလေး လှသည်။

မြင့်မားသော ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် လက်လွှဲ လျှောက်တတ်တဲ့ “ဟိုလဲလေးက ခွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ ကွန်ပျူတာကျောင်းရဲ့ ဝတ်စုံ လေး နှင့်လည်း ခန့်ထည်စွာ ကျက်သရေရှိပြီး သူမတို့ ချိန်းတွေ့ဖို့ ကျောင်း မှီကြတဲ့အခါမှာ စတိုလ်မီမီ အဝတ်အစားလေးတွေ ဝတ်တတ်တာ မှုန်း တစ်မျိုး ကြည့်ကောင်း၏။

“အဟမ်း သမီးလေး စားလေ”

“အမ် ဟုတ် ဟုတ်တဲ့ ဟို မီးလေး စားလို့ ပြီးပြီ။ ဧည့်ခန်း

“...လမ်းသီးစားရင်း စောင့်နေမယ်နော်”

ရင့် အကြောင်း တွေးနေမိသည်နဲ့ မလုံမလဲ ထပြေးလာခဲ့

“...လှပေသွင်က အရမ်းအကင်းပါ။ တား မီးလေး ရင်ထဲက အကြောင်း

“...လဲသွားတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။

မီးလေး ဖွင့်ပြောခဲ့သေးဘူး ရင့်ရေ။ အတားအဆီးတွေ ပြန်

“...လဲလိုပါ။ မလွမ်းရဲသေးဘူးလေ ရင့် ရယ်။

အခန်း (၂၆)

ဝရန်တာကနေ အဝေးကို လှမ်းပျော်ငေးနေသော ဖေဖေ အနားကို သမ္ဘာရင် တိတ်တဆိတ် ချည်းကပ်လာခဲ့သည်။

ဘယ်တွေကို လွမ်းပြီး ကြွနေသလဲ၊ မေမေ ချောချောပေး ပျား ထပ်တွေ့နေသလား အစ်အောက်ကြည့်ရမည်။

“မေမေ”

နားနားကို ကပ်ပြီး အော်လိုက်၍ မေမေ တုန်ခနဲ လန့်ဖျပ်သွားကာ ရင့် လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ထိုးလိုက်၏။ ရင့်က ကိုယ်တိုင် တိမ်းကာ ရှောင်လိုက်ပြီး မေဖေကို ဝင်လုံး၍ ဖက်တွယ်ပစ် လိုက်သည်။

“သားနော် ဝရန်တာကနေ အောက်ကို ပစ်ချလိုက်ရမလား၊ လွှတ်စမ်းပါကွ”

မျိုးစာပေ

“ဟား ဟား ချိုင်ရင်ချပေါ့ မေဖေရ သားကို မေဖေ အရင်လို ကိုင်ပေါက်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ မေဖေ သဘောပေါက် ပါတယ်”

“ခွေးကောင် မင်းက ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားလာပြီလို့ ကြားနေတာ ပေါ့လေ၊ သားဖြစ်နေလို့ ညှာနေတာကွ လာခဲ့ တကယ် ပစ်ချလိုက်မယ်”

ရင့် ကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း မ၍ ပွေ့လိုက်သည်။ ရင့် က လဲလန့်တကြား ရုန်းကန်၍ ဦးခေါင်းလေး ညွတ်ကာ လက်သီး ဆုပ်ကလေးကို လက်ဖဝါးတစ်ခုနှင့် ထပ်ဆုပ်လိုက်ပြီး။

“ဘီအားနယ် ဘီအားနယ်”

ကိုနီးယားလို တောင်းပန်လိုက်၍ ရင့် ပန်းကို မေဖေက ပွေ့ဖက် မှုပ်ကိုင်ပြီး ဒရင်းဘက်(ဒ်)မှာ ဝင်လိုက်သည်။ ရင့်လည်း ခုံတစ်လုံး ပျံ့ထိုင်ကာ နံဖေဖေ ပေါင်ပေါ် မေးလေးတင်ထား လိုက်၏။

“ဖေဖေကို ပေးစရာရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ အထူးအဆန်း”

“ခုနက မေဖေ ဘာတွေတွေ့ပြီး လွမ်းနေတာလဲ သားကြည့် ပါကွ ကြာပြီ”

“အောင်မာ ဘာတွေ လွမ်းရမှာလဲ စီးပွားရေးကြောင်း စဉ်းစား

“ဟာဟာပေါ့ကွ”

“အာ မေဖေ မညာနဲ့နော် မေဖေ စီးပွားရေးအကြောင်း

မျိုးစာပေ

စဉ်းစားတဲ့ အချိန်က ကွန်ပျူတာ ရှေ့ထိုင်ရင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သတင်းစာ၊
ဂျာနယ် ဖတ်ရင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်တယ်ခန့်၊ အခု ဖေဖေ စဉ်းစားနေတာ
မေမေချောချောလေး ရှားဖို့မဟုတ်လား။ သားကဖေဖေ ဘယ်လို မိန်းမ
ပဲယူသူ သဘောတူပါတယ်။ ဖေဖေက လူညံ့တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ
တန်ဖိုး မရှိတဲ့ မိန်းမ မယူဘူးဆိုတာ သားသိပါတယ်။”

မင်းခ ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်ကာ သား ဆံပင်လေးတွေကို
ခပ်ဖွဖွလေး ဆွဲသပ်ပေးလိုက်၏။

“ဖေဖေ ဘဝမှာ အဲဒါတွေက အရေးမပါပါဘူး သားရယ်။
သားရှိနေရင် ဖေဖေဘဝ အရာအားလုံး ပြည့်စုံနေပါတယ်။ နေပါဦး
သားမှာရော ချစ်သူတွေ ဘာတွေ မရှိသေးဘူးလားကွ။ သားပဲ ချစ်သူရ
ရင် ဖေဖေဆီ ခေါ်လာပြမယ်ဆို၊ မင်းအဲလောက်တောင် အစွမ်းအား
မရှိသေးဘူးလား။”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဖေဖေ သားကို အဲလောက် အထင်မသေးပါနဲ့
သားမှာ ချစ်သူရနေပြီ ဖေဖေရဲ့ ကျောင်းမှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊
ကွင်း တစ်ယောက်မျှ သိရဲ့လား။ ဂုတ်အောက်မှ ဆံပင်လေးက ဝဲဒါလို
နားဖျား ကော့ကော့လေးနဲ့ နှာတံချွန်ချွန်လေး။ ပါးလေးတွေကလည်း
အသားဖြူဝင်းနေတော့ ပန်းရောင်ပြေးပြီး အကြောစိမ်းစိမ်းလေးတွေ၊
ဒီအတိုင်း မြင်နေရတာ ပြီးတော့ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးက တွန့်။”

အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးက ကကြီးပုံ ဝိုက်ဝိုက်ကလေးနဲ့ မြင်ရတာ အသည်း
လည်း ယားတယ် ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်။”

“ဟိတ်ကောင် တော်တော့”

သားပြောသမျှ နားထောင်ပြီး ပန်းနှစ်ဖက်လုံး လှုပ်ခါနေအောင်
ရယ်၍ သဘောကျနေသော်လည်း ခပ်ဆတ်ဆတ် မာနိမ့် ငေါက်ငမ်း
လိုက်ရသည်။ သားက ကြောင်တက်တက်နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေ၏။

“ဘာလဲကွ မင်းက သူများသားမီးကို ဟိုဟာ လှတယ် ဒီဟာ

ချစ်စရာ ကောင်းတယ်နဲ့ ရွေးပြောနေရလား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ကို ချစ်ပြီဆိုရင် အချစ်တစ်ခုနဲ့ပဲကြည့် လှတဲ့နေရာတွေချည်း ရွေးမ
ချစ်နဲ့၊ အခု သားပြောနေတဲ့ သား ချစ်နေတဲ့ နေရာလေးတွေမှာ
ထကြောင်း တစ်ခုခုနဲ့ ပျက်စီးယိုယွင်း သွားပါပြီတဲ့ သား မချစ်တော့
ဘူးလား။ အဲဒါကြောင့် ပြောကြတာ၊ မေတ္တာဆိုတာက အသွားအပြန်
ပေးပေးအယူ တောင်းတမှု မရှိဘူး။ ပေးဆပ်ခြင်း သက်သက်ပဲတဲ့ အချစ်
ပဲတော့ ကွဲပြားတယ်။ တောင်းတ တပ်မက်မှုတွေ လိုချင်စိတ် အတ္တတွေ
ပေါ့ပျိုးအနွယ် အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်ခွဲခြားမှုတွေနဲ့ အဖြူရောင်ချည်း
ပတ်မှတ်လို့ မရဘူးတဲ့ အရောင်အဆင်း အနိမ့်အမြင့်နဲ့ စိတ်ပင်ြစ်ဘူး။
ထူးသွားအရောင် ခွဲခြားမှုတောင် ရှိသေး ဆိုပဲ။”

“ဘယ်စာအုပ်ထဲက ဖတ်ထားတာလဲ ဖေဖေ”

ပြောင်စပ်စပ် မေးလိုက်တော့ ရင့်ခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်နှင့်
ဖေဖေ ထုလိုက်၍ ရင့် ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားသည်။

“စကား ကောင်းပြောနေတာ ငွေပဖောက်နဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့”

“သားကို ဖေဖေ မေးပယ် သေချာ မှန်မှန်ဖြေ အဲဒီကောင်ပ
လေး ကို သား တကယ်ချစ်သလား”

“ချစ်တာပေါ့ ဖေဖေကလဲ သူကအရမ်း ချစ်စရာကောင်းတာ
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ အရပ်အမောင်းကလည်း မပုမရှည်”

“အာ ခွေးကောင် ဒီက တစ်ခွန်းမေးတာ၊ ဘာတွေ လျှောက်
ပြောနေတာလဲ ရပ်တော့၊ ဘာရိတ်အုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေ လေသံ မာမာနှင့် ငေါက်လိုက်၍ ပါးစပ်ကို လက်ပါး
လေးနှင့် အုပ်ကာ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ဖေဖေက လည်ချောင်း ရှင်းပြီး
မှ ဆက်ပြောသည်။

“အဟမ်း သား တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ဖို့ အထိ
စဉ်းစား။ လက်မထပ်ရသေးခင် အချိန်မှာလည်း ဘယ်လို မှားယွင်းမှုမှ
မဖြစ်စေနဲ့၊ မိန်းကလေး ဘက်ကို ဘယ်လို ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်း
စွန်းထင်းမှုမှ မကျူးလွန်မိစေနဲ့ ဖေဖေကို အဲဒီတစ်ခုတော့ ကတိပေး

ပါ သား”

“...”

“ဟိတ်ကောင် ပြောလေ၊ ဖအေက ကတိတောင်းနေတာကို”

“ဖေဖေပဲ ဘာမှ မပြောနဲ့ စတော့(စ်)ဆိုတော့ သားလည်း
ရပ်နေရတာပေါ့”

“ပင်းတော့ကွာ ပြောနေတာကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပင်းအတွက်
ပြောနေတာကွ၊ အဲဒီအမှားတွေ ကျူးလွန်မိရင် တစ်သက်လုံး နောင်တ
တွေ ဆိုးကျိုးတွေ ရမှားဖိုးလို့ကွ”

အတည်ပေါက် ပြောနေတဲ့ ဖေဖေကို စနောက်နေရတာ
ပျော်စရာ ကောင်းသော်လည်း မျက်နှာကြီး တည်လျက် အလေးအနက်
ပြုလုပ်ပြီးဆိုတော့ သမ္ဘာရင့် တလေးတစား ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

ဖေဖေမျက်နှာပေါ်က ပြောင်းလဲခြင်း အရိပ်အရောင်တွေက
ကယ်ကဘယ်လို အမိပွယ်လဲ ဆိုတာတော့ သမ္ဘာရင့် မခန့်မှန်းတတ်
ပေ။

“စည်းတစ်ခုကို တန်ဖိုးမထားရင် ဒဏ်ခတ်ခံရတတ်တယ်
ကက။ မှားယွင်းတဲ့သူက တစ်ယောက်တည်း ဆိုပေမယ့် ပတ်သက်ရာ
ကတိသက်ကြောင်း ဆက်ခွယ်နေတဲ့ လူတွေကိုပါ အဆိပ်သင့်နိုင်တယ်။
ကျွန်းကျွန်းက အသက်ဆုံးရှုံးမှုတွေ နာကျင်စရာ ဘဝတွေကို စတေးလို့မိရ

တာတွေ တစ်ခါမှားရုံနဲ့ မတန်ပါဘူး သားရယ်”

“အဲဒီလိုမျိုး ဖေဖေ ခံစားခဲ့ရဖူးသလား ဟင်”

ရင့်ကို အုပ်စိုးကာ စူးခနဲ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ဖေဖေက အကြည့် လွှဲသွားတို။ ဖေဖေရင်ထဲ ဘာတွေရှိနေသလဲ ရင့် သိချင်လှသည်။

“လိမ်ညာတဲ့ သူက အပြစ်ရှိတယ်လို့ သားကို ဆုံးမဖူးတဲ့ အတွက် သားကို ဖေဖေ မညာချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းအရာ တွေက သားနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့အတွက် သား သိစရာလည်း မလိုဘူး။ သားအနေနဲ့ ဖေဖေ ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ပေးဖို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ သားရဲ့ချစ်သူကို ဖေဖေဆီ ခေါ်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေစကားပြောကြည့်မယ် သား”

လေးကန်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် သားရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ်နှင့် ဘာအတွက် နာကျင်နေမှန်း မသိ။

တင်းကျပ်နေသော ခံစားမှုတွေကို သားရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်မပြချင်။ ကိုယ့်ကို နားလည်စာနာပေးသော ဂျေကြီးတစ်ကောင်လုံး မြန်မာပြည်၊ ပြန်ရောက်နေပြီ။

ဘာအကြောင်းအရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဂျေကြီးကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရလျှင် ပေါ့ပါးသက်သာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ပြီးတော့ အနားမှာ သားရှိနေ၍ အရာရာကို မေ့ထားနိုင်တဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့လည်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ

စိတ်ခံစားမှုတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေမိသေးသည်။ အစိုင်အခဲ တစ်ခုကို ခြေဖျက်ခွင့် မရခဲ့လို့ဘဲ ဖြစ်မှာပါ။

အခန်း (၂၇)

“ဟဲ့ တေမိ နင်တို့ မိသားစု မွေးချင်း ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ငါးယောက်”

“အဖေ အမေရောလား”

“ဟင့်အင်း အဖေ အမေရောဆိုရင် ခုနစ်ယောက်”

“ဟယ် ပျော်စရာကြီးတော့ မောင်နှမတွေ အများကြီးဆိုတော့ နင်တို့ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် အော်ဟစ် ကစားပြီး အရမ်းပျော် ကြမှာပဲနော်၊ နင်တို့ အဖေ အမေတွေက မောင်နှမတွေကို ရိုက်ဖူးလား၊ ဟင်း ဘယ်သူ့ကိုရော ပိုချစ်လဲ၊ ဟိုခေလ နင်က အကြီးဆုံးလား၊ အငယ် ဆုံးလား၊ အလတ်လား”

“နို့ညှာ”

ဗျူးစာပေ

တေမိ ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျန်တဲ့စကားတွေ မေးထားတာ ဘာမှ မပြောဘဲ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို တိုးညွှက်စွာ ပြောပြီး မိုးထက် တစ်ဖက်လှည့် နေသည်။

မျက်နှာလေး ရှုံ့မိသွားတဲ့ မီးလေး ကြေးအိုးပန်းကန်ကို ကောင်း ကောင်း ဆွဲနေတဲ့ သီတာဘက် လှည့်သွားကာ

“သီတာ နင်တို့အိမ်ကရော မိသားစုများလား”

“များတယ် ဆယ့်နှစ်ယောက်”

ပလုပ်ပလောင်း၊ စားနေရင်းက လက်ဆယ်ချောင်း ထောင်ပြုပြီး နောက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြတော့ မီးလေးနှင့် သန္တာရင့် မျက်လုံး ပြူး သွားသည်။

“ဟဲ့ နင့်အဖေ ဘယ်လိုများ မွေးထားတာလဲ အဲလောက် ကျွေးနိုင်လို့လား၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ စံချိန်သစ် တင်ခံရအောင် မွေးနေ တာလား”

“အား မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့အိမ်မှာ မိသားစုနှစ်စု နေတာ၊ ငိုဦးလေး လင်မယားက သားသမီးလေးယောက် မွေးထားတယ်၊ ငိုအဖေ နဲ့ အမေက သားသမီး လေးယောက် မွေးထားတယ်၊ လူကြီးတွေရော သို့တော့ ပေါင်း ဆယ့်နှစ်ယောက်ပေါ့”

“လူတွေ အများကြီးနဲ့ အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းမှာပေါ့”

ဗျူးစာပေ

အားတက်သရောလေး ရွှင်ဖြူတက်ကြွစွာ မီးလေး မေးလိုက်ပေမယ့် သိတာက လည်တွေ့နိုင်ပြီး မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“ဟွန်း ပျော်စရာ ကောင်းပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ငါတို့အဖေ မွေးတာတွေက အရွယ်တွေ ရောက်လာကြပြီလေ၊ ကျောင်းသားတွေဆိုတော့ အိမ်မှာလည်း ပူပူဆူဆူ သိပ်မရှိဘူး။ ငါတို့ဦးလေးက အမေ့ကို အမိလိုက်မွေးရင်းနဲ့ ပုစုရေ မြုတ်စပျင်းတောင်း။ ညဆိုလည်း စာကောင်းကောင်း မကျက်ရ၊ မုန့်စားလည်း သူတို့ကို ဝေမျှကျွေးပြီးတော့လေ ဦးလေးမိန်းမ ကလေးမွေးရင် ဆေးရုံသွား မမွေးဘူး၊ အိမ်မှာပဲ မွေးတာ။ ထူးဆန်းတာက သူ့မိန်းမ ကလေးမွေးတိုင်း ငါတို့ဦးလေးက ဝိုက်နာတယ်။ သူ့မိန်းမက ဘယ်တော့မှ ဝိုက်မနာဘူး။”

“ဘာ ဘာဖြစ်တယ် ဘယ်လိုတဲ့ သိတာ၊ ကလေးမွေးမယ့်သူက ဝိုက်မနာဘဲနဲ့ နှင့်ဦးလေးက”

“အေး ဟုတ်တယ် လစေ့ရက်စေ့ မွေးတော့မယ် ဆိုရင် ဦးလေးက အံ့မယ်လေး အဘလေးတပြီး လူးလိုမ့်နေအောင် ဝိုက်ပျော့နာတာ၊ သူ့မိန်းမက သက်တောင့်သက်သာနဲ့ ဝိုက်ထဲက ကလေးအမျိုးထွက်လာမှ ဦးလေးနေသာ ထိုင်သာဖြစ်သွားတာ၊ အံ့မယ် ငါ့အဖေက ကျတော့ တစ်မျိုးနော် အဖေ ကလေး မွေးတော့မယ်ဆို အဖေအခြေမနာတာတဲ့ နာတာမှ မချီမသို့ မခံမရပ်နိုင်အောင်ပဲတဲ့။ အဖေ

ကလေး မွေးချလိုက်မှ သက်သာတာလို့ ပြောတယ်”

အံ့သြတကြီး နားထောင်နေတဲ့ သမ္မာရင်က မျက်ခုံးနှစ်ခု တွန့်ကွေးစုကွဲလျက် ပခုံးတွန့်နေ၏။

“ရင် နှင့်ပျက်နာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ အံ့သြလိုပါ သဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတာတွေ ကြားရလို့လေ တကယ်ဆို မိန်းမဘာသာ ဝိုက်နာပြီး မွေးတာကို ဘာလို့ ယောက်ျားက ခြေမ နာရတာလဲ၊ မိန်းမတွေက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့တဲ့ ငါ့ကျရင်တော့ အဲလို အဖြစ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ မွေးခိုင်းမယ်”

“အံ့မယ် လူတိုင်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလားဟဲ့ နှင့်တို့ ယောက်ျား

တွေက လွန်ကိုလွန်တယ်၊ မိန်းမအစား ကိုယ်ခံရတော့ တစ်ယောက်ပဲ များပယ်တဲ့ မတန်မဆ မမွေးခင်ရော မွေးတဲ့အချိန်ရော အသက်ရင်းမှာပဲ မိန်းမကျတော့ ကိုယ်ချင်းမစာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် များပိုင်းချင်တယ်၊ တော်တော် တရားတဲ့ ယောက်ျားတွေ”

သိတာက မဲ့ကာရွဲကာနှင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောသည်။ စပ်ဖြူ

ပျစ်ပျစ်တဲ့ သမ္မာရင် ကျောကို မီးလေးက ဗုန်းခနဲ ကျောကျောသွားတယ်။ ထုပစ်၏။

“အဲလို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး ဘယ်တော့မှ

မယူဘူး သိလား။ ဒီနေ့ကစပြီး ချစ်လည်း မချစ်တော့ဘူး။”

“ဟာ ဟာ အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ မီးလေးရယ် ရင့် က အလကားစတာပါ။ ကိုယ်ဝန် လွယ်ရင်တောင် မီးလေးကို အလွယ်မခိုင်းဘဲ ရင့်ဘဲ အလေးခံပြီး လွယ်ပါ့မယ် ဟိုလေ ကလေးမွေးဖို့ ဝိုက်နာရင်လည်း ရင့် ပဲ နာမယ်နော် မီးလေး စိတ်မကောက်ပါနဲ့ ကွာ”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ပြီး ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ။ နားရှက်စရာတွေ၊ ငါ့နော် နင်တို့ကို ဆရာမနဲ့ တိုင်လိုက်တော့မယ်၊ ဟိုတစ်ခုံကျော်မှာ မြင်လား ဆရာမ ထိုင်နေတာ”

သိတာက ဆရာကြီး စတိုင်လ်နှင့် ဆုံးမနေပြီး မိုးထက်ကို ဒီဘက်ဆွဲ လှည့်လိုက်၏။

“ဟဲ့ နင်လည်း ဝင်ပြောဦးလေ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ကျောင်းနေတဲ့ အရွယ်မှာ ဒီလိုမျိုး စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာ မကောင်းဘူးလို့”

“မပြောချင်ပါဘူး စောစော အိမ်ထောင်ကျတော့ စောစော ကလေး မွေးရတာပေါ့၊ ကိုယ်က မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ကလေးတွေက လုပ်ကိုင်ကျွေးလိမ့်မယ်”

“ရည်ရွယ်ချက်က ကြီးပါ့ ဒါကျတော့ ပြောတတ်သလား”

“အား”

မိုးထက် နားရှက်ကို သိတာ လိမ်ဆွဲလိုက်၍ မိုးထက် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။ ဆရာမက အသံကြားရာ လှည့်ကြည့်ပြီး သူတို့ကို သတိထားမိသွားတာ သူတို့အုပ်စု မသိလိုက်။

“မီးလေး စိတ်ကောက် မနေနဲ့ကွာ အဲဒါတွေက အလကား သက်သက် အပျော်အပျက် စနောက်နေကြတာ ရင့် ကလေး မီးလေးကို ဖေဖေနဲ့ တွေ့ပေးမယ်လို့တောင် ပြောခဲ့ပြီး ဖေဖေကလည်း အရမ်း တွေ့ချင်တယ်တဲ့ မီးလေး လိုက်ခဲ့နော်”

စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ မီးလေး လက်ကလေးကို သမ္မာရင် ဖုတ်ဖိုးကိုင်လိုက်၍ မီးလေး ပုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“မသိဘူး အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး မေသွင် က မီးလေး ကစ်ယောက်တည်း မွေးထားလို့ အရမ်းပျင်းစရာ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး မဝကြည့်နေတာကို ဟိုဟာ ဒီဟာ သူပဲ လျှောက်ပြောနေတယ်၊ ဒီနေ့ပျင်းနဲ့ မခေါ်တော်ဘူး”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ရင့် က ဒီနေ့တောင် ကျောင်းလစ်ပြီး မီးလေးကို ခေါ်သွားချင်တာ၊ မီးလေး ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ပျော်ပျော်ထွက်လို့ မရဘူးမဟုတ်လား”

“တော်ပါ ဘာမှ လာချွဲမနေနဲ့ မီးလေး စိတ်ကောက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ချော့ခိုင်မှ လိုက်မယ်၊ မဟုတ်ရင် မလိုက်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစုချိတ်ချိတ်လေးဖြင့် မီးလေးက တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။ သမ္ဘာရင် ခေါင်းတွေ တခြင်းခြင်း ကုတ်၍ စိတ်ညစ်သွားကာ မီးလေး လက်ကလေးကို ဖတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ရင့် တောင်းပန်ပါတယ် မီးလေးရယ် နောက်ဆို မီးလေး မကြိုက်တာ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး မပြောတော့ဘူးနော်”

မီးလေးက လက်ကိုလည်း ပြန်မရုန်းဘဲ ပြုံးစိစိနှင့် ဒီဘက် ကို လှည့်မလာချေ။

“မီးလေး ရင့်ပြောနေတယ်ကွာ ဒီဘက်လှည့်ပါ သိတာ ကူပြော ပေးပါဦး။ ငါမချော့တတ်တော့ဘူး နှင့် အကူအညီ လိုနေပြီ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကူပြောပါတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ဟိုမှာ ဆရာမ ထလာနေပြီ လက်ကိုဖြုတ်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ပြေးတော့ ငါလည်း လစ်ပြီ”

“ဟစ် ဟုတ်တယ်ဟာ မီးလေး ပြေးပြေး ဆရာမ ပီရု အပြစ်ပေးခံရလိမ့်မယ်”

လေးယောက်လုံး ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် ထပြေးရသည်။ ဆရာမကလည်း နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာ၏။

“လူခွဲပြေး လူခွဲပြေး အပီမခံနဲ့”
သိတာက အော်ပြေးပြေးလျက် ကျောင်းအပေါ်ထပ် ရောက်

သွားသည်။ ဘုမသိ ဘမသိ ထပြေးတဲ့ မိုးထက်က ကျောင်း လှေကား ထစ်တွေ အောက်မှာ ဝင်ပုန်းနေလေ၏။ ဆရာမက ပစ်မလွှဲ မြင်နေရတဲ့ အပေါ်ထပ် ကော်ရစ်တာမှာ လျှောက်ပြေးနေသော သိတာ နောက် ပြေးလိုက်သွားစဉ် ကျောင်းအောက်ထပ် မိတ္တူဆိုင်ထဲ ဝင်ပုန်းနေတဲ့ သမ္ဘာရင်နှင့် မီးလေးက ကျောင်းအပြင် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဟောဟဲ့ ထ၍ မောနေကြသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ဒီကျောင်းက ဆရာ ဆရာမတွေက ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး တရင်းတဖိုး ဖက်လဲတကင်း နေတာမျိုးလည်း မကြိုက်။ ဟုံး ဖက်တာ လက်ချင်းတွဲလျှောက်တာ လှေကားထစ်တွေ ကော်ရစ်တာ တွေမှာ တွဲထိုင် တွဲလျှောက်တာတွေလည်း လက်မခံ။ မိလျှင် လွတ်အောင် ပြေးလျှင်ပြေး မပြေးနိုင်လိုကတော့ မလွယ်ရေးချ မလွယ်။

စည်းကမ်းကြီးသည်။ စနစ်ကျသည်။ အမှားအယွင်း မရှိအောင် ပြုမူပေးသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို သားသမီးရင်းချာများ မလွယ် ဂရုစိုက် ကြပ်မတ်ပေး၏။

ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေ ဆိုတာကလည်း လစ်ရင်လစ်သလို ပေါ့ပေါ့ လှုပ်လှုပ် နေချင်ကြ၏။ ဆရာ ဆရာမတွေ ရှေ့မှာတော့ မထိခဲ့ကြပါ။ ခုလို ပြေးရတော့လည်း တစ်မျိုး ရင်ခုန်ကြည့်ရတာ

၁၇၆ ◊

လှို

ကောင်းတာပေါ့။

စိတ်ကောက်နေတဲ့ မီးလေးတောင် သမ္ဘာ့ရင့် ကို မော့ကြည့်၍
ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာ ပြုံးနေခဲ့သည်လေ။
ကျောင်းလစ်ကြမယ်လေ ဟု တိုးတိုးလေးလည်း ပြော၏။

□ □ □

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၂၈)

“ဖေဖေ ဒါ သားချစ်သူ မီးလေးတဲ့ မီးလေး ဒါက ရင်ဖေဖေ
ဦးနေမင်းခ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦး အဲ အန် အန်ကယ်”

“မီးလေးကလည်း ရင် လိုပဲ ဖေဖေလို့ ခေါ်ပါလား”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ လူ့ကြီးရှေ့မှာ”

သမ္ဘာ့ရင့်ကို တစ်တောင်နှင့် နောက်ပြန်ကပ်လိုက်ပြီးမှ နေမင်းခ
ကို မီးလေး ဟဲခနဲ ရယ်ပြ၏။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်ကာ ဆုံလည်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရင်းက၊

နေမင်းခ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

ဒီလို ရှက်ရွံ့နေတဲ့အပြု။ ဒီလိုအသံပျို။ သူ ရင်းနှီးဖူးခဲ့သလို

ပင်။

တစ်ယောက်နှင့် တူနေတာလား။

ဗျူးစာပေ

ဟင့်အင်း။ နှစ်ယောက်လုံးနှင့် ဆင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟို သ သမီးနဲ့သား ကျောင်းတက်ချိန်ကြီး မဟုတ်လားကွဲ့။

ဘာလို့ ကုမ္ပဏီ လိုက်လာကြတာလဲ၊ ကျောင်းမတက်ကြဘူးလား။”

“ဒီ ဒီလို ဖေဖေ မီးလေးက ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်လို့ မရဘူး။ ကျောင်းဆင်းချိန် ကျောင်းတက်ချိန်လည်း သူ့အဖေက အမြဲတမ်း လိုက်ပို့တယ်။ လာကြိုတယ်။ သား တို့ ကျောင်းမလစ်ရင် တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဟို မီးလေးကို ဖေဖေနဲ့ ဆုံပေးချင်လို့ပါ သားတို့ ထမင်းတောင် မစားခဲ့ရသေးဘူး ဟဲ့ ဟဲ့”

“သား ဒီလောက်ပြောနေရင်တော့ ဖေဖေ နားလည်ပါပြီ သားရယ်။ သမီးလေးလည်း ဗိုက်သာနေရောပေါ့ ဖေဖေတို့ ဒီနားက စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုခုနာ စကားပြောရင်း စားကြသောက်ကြ မယ်လေ မကောင်းဘူးလား။”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ဖေဖေ လာ မီးလေး သွားရအောင်”

ရှေ့ကနေ လက်ချင်းတွဲဆုပ်၍ ထွက်သွားသော သားတို့ကို ကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည် မသိတဲ့ ဝေဒနာတချို့နှင့် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။

မတင်မကျ အတွေးတွေ မပုံမရဲ မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ကတုန်ကယင် တုန်တုန်ချီချီ ဖြစ်နေတာ ထိန်းချုပ်မရချင်တော့။

“သမီး အပြန်ကျတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲကွဲ့။”

ကုမ္ပဏီရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ဆိုင်ထဲကိုရောက်မှ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ထိုစကားကို အရင်ဆုံး ပေးဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက သား မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ

“ဖေဖေ လာမကြိုခင် ကျောင်းကို အရောက်ပြန်မှာပါ အန်ကယ် မီးလေးက ဟိုလေ မဆင်မခြင် လိုက်ချင်လွန်းလို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ် က တွေ့ချင်တယ်လို့ ရင့် ပြောလို့ပါ။”

“ဟင်း ဟင်း သမီးလေးကို အန်ကယ်လ်က အပြစ်တင်မလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် သားကို အန်ကယ်လ်ပြောထားတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ယန်ကယ် တို့မှာက ဒီသားနဲ့ ဒီအဖေပဲ ရှိတာလေ ဘာမဆို တိုင်တိုင် ကိုယ်ပင်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ကဲ သားနဲ့သမီး စားချင်တာ မှာကြလေ” သူပြောလိုက်မှ အနားမှာရပ်နေတဲ့ ဝိတ်တာလေးကို တိုးတိုး ခြောက်တိတ် တိုင်ပင်ပြီး မှာနေကြ၏။

“ဖေဖေ ကရော ဘာမှ မမှာဘူးလား။”

“ဖေဖေက စားပြီးပြီ သားရဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဆို ရပါပြီ။”

ရင်းနှီးဖော်ရွေဟန်ရှိတဲ့ ရင့် ဖေဖေကို မြင်မှ မီးလေး ခုခွဲတုန်

နည်းနည်းပြေသွားသည်။

ကိုယ်အဖေခွဲ ကိုယ်ဒုက္ခ သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းကြတာ၊ မွင်းလင်းမှု ရှိတယ် ရင်းနှီးမွေးတွေ့မှု ရှိတယ်ဟု ရင့်ပြောခဲ့၍ အရဲတို့ပြီး လိုက်လာခဲ့မိတာပါ။ ရင့်ကို ချစ်လို့ ရင့်ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျော့ချင်တာကြောင့်ဆိုလည်း မမှားချေ။

ခုတော့ ရင်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေမရှိ ရှိနေတာ လန့်နေတာမျိုးလည်း မရှိတော့ဘဲ ရင့်အဖေကို ခင်မင်မိသလိုပင်။ ဥပမိရုပ်ခန့်ညား တည်ကြည်သလို ကိုယ်နေ ဟန်ထားနှင့် ဝတ်စားထားတာကလည်း စမတ်ကျ ကြည့်ကောင်းလွန်းသည်။ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် သမ္မာရင့် ထက်တောင် စတိုင်မိုက်သည်ဟု ယူဆလို့ ရနေ၏။

မီးလေးကိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် အကဲခတ်နေဟန်ရှိသည်။

“ဖေဖေ တစ်ခုခု ပြောလေ ဖေဖေ၊ မီးလေးကို အဲလောက်ပြန်အကဲခတ်မနေပါနဲ့ ဖေဖေသား၊ သမ္မာရင့်ပါ စံချိန်စံညွှန်းမီတဲ့ မိန်းကလေးကို ရှာထားတာ လျော့မတွက်နဲ့”

“အေးပါသားရယ် သားကို ဖေဖေ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးက သား ထက်လဲ ချောတယ်၊ အဆင့်အတန်းလည်း ရှိမယ်နဲ့၊ သားနဲ့များ မတန်မရာ ဖြစ်နေလားလို့၊ ဒီမိန်းကလေး ဘက်ကတွေ့ဖို့”

ပိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာ”

“ဟာ ဖေဖေနော် အချွန်နဲ့မ မနဲ့ မီးလေးက အလိုလိုမှဘဝင် မြင့်ချင်ချင်ရယ်၊ သား လိုက်ခွဲလို့ မမိ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ရင့်နော် လျှောက်မပြောနဲ့ လူကြီးရှေ့မှာ ဣန္ဒြေခွဲနေတာပဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ မပုရားလေးသာ ရွှေစိတ်တော် မကောက်လိုက်ပါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

ရင့်ကို မျက်စောင်းဝင်လိုက်ပြီး ကြက်ဆီထမင်းကို ဇွန်းခပ်ရင်းလေးနှင့် ဣန္ဒြေရရ စားနေလိုက်၏။

“သမီး မိဘတွေက ရန်ကုန်ကပဲလား”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ရန်ကုန်ကပါပဲ အနီကယ်”

အင်တာဗျူးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စပြီဟု မီးလေး တွေးလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မှ ဖေကြီးနှင့် ဖေသွင်ကို ပြောရမည်။

“ဟာရင့်ကို ခေါင်းမဖော်နိုင် မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးပါလို့”

ရင့်အဖေ နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက် မေးလာမလား

လို့ စောင့်နေသော်လည်း အတန်ကြာသည်အထိ ဘာမှ မမေးသေး

ပေ။ မကော်မိခွက်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေသေး၏။

ရင့်နှင့် မီးလေးက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်တောင်ဖြင့်

တွက်၍ သတိပေးနေကြသလို မျက်စိမျက်နှာပစ်ကာ ရယ်ချင်နေကြသည်။

“သမီးလေးက ဘယ်သူ့သမီးလဲ”

“ရှင်”

“ဪ သမီးအဖေ အဖေ နာမည် ဘယ်သူလဲလို့ မေးတာပါ”

“ဟို အလုပ်အကိုင်ကိုရာ ထည့်ပြောရမှာလား အန်ကယ်”

အသာယာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နေမင်းခ မြိုးလိုက်မိ၏။

သမားရိုးကျ မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးနေတယ် ထင်နေလား။

မသိတာ။ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်ခုခုကို အဖြေသိချင်လို့ပါလို့ ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့

“လုပ်ငန်းတူတာတွေ ဘာတွေဖြစ်နေရင် အကူအညီပေးတာပေါ့ သမီးရယ် နောက်လည်း အမျိုးတွေ တော်ရမှာဆိုတော့ ထားသင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ငန်းတော့ တူမှာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေက အန်ကယ်

လို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မဟုတ်ဘူးလေ ပွဲရုံလုပ်ငန်း လုပ်တာပါ။ သန့်

ငရုတ် ကြက်သွန်အနံ့ပဲ မေမေကတော့ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး။ မီး

ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဟိုလေ ဖေဖေနာမည်က ဦး

ပေမေက ဒေါ်ရှင်းမဏီသွင်ပါ မီးလေး နာမည်အရင်းက ပုံရိပ်

အန်ကယ်”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လို ပြန်ပြောစမ်းပါ သမီး”

“မီးလေး နာမည် ပုံရိပ်သွင်ပါ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး သမီးအဖေ နာမည် ရှင်မဏီသွင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

“ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ် ငယ်ငယ်က အသိပိတ်တွေ

တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ တူနေလို့ပါ စား စားလေ သမီး သမီးစိတ်ထဲ

မှာ ဘာမှ မထားခဲ့နော်၊ သားနဲ့သမီးကို အန်ကယ် သဘောတူတယ်

ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

သူ့စိတ်တွေ ထိန်းချုပ်ရ ခက်နေသည်။ ပျော်ရွှင်သွားတဲ့

ကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ဂနာမငြိမ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို သတိမ

ကားမိ၍ တော်သေး၏။

ဟိုအရင် ချိန်တွေကတော့ မွေးကင်းစအရွယ် စောင်ပုခက်

ပေးနှင့် အိပ်နေတဲ့ သမီးလေးကို သူနမ်းရှိုက်ခွင့်တောင် မရခဲ့။

ခုတော့ သမီး ချွေးမလေးအဖြစ် သူ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ရှင်းမဏီသွင်လို့ သူ ကြိုးဝါးလိုက်ချင်၏။

နေရာမှာတင် ပစ်လဲမတက် သူ့ရင်တွေ လှုပ်ခါရမ်းနေသော်

လည်း သမီးလေးကို ဖြတ်နိုးခြင်းပျားစွာနှင့် တစ်ခုံစိမ့် ကြည့်နေမိသကဲ့

ပုံပျက်ကြဦးမှာပေါ့ သွင် ရယ်။

တစ်ခါလေး တွေ့ဆုံပေးလိုက်တာနှင့် ဖေဖေ ဘာကြောင့် မီးလေးအပေါ် အလေးအနက် ဖြစ်သွားတာလဲ မသိချေ။ မီးလေးကို ကျောင်းပြန်လိုက်ပြီး အိမ်ရောက်လာတာနှင့် အိမ်မှာ ကြီးရောက်နေသော ဖေဖေက ညှော်ခန်းကနေ သူ့ကို ထိုင်စောင့်ကာ ထိုစကားတွေ မရင်မနား ဟတွတ်တွတ် ပြောခဲ့သည်။ တစ်ခါမှ မပြင်ဘူးသော စိတ်လှုပ်ရှားဟန် တွေကိုလည်း တွေ့နေရ၏။

ဘာကြောင့်လဲဟု မေးသင့်ပါရဲ့လား။

“ဖေဖေ မီးလေးကို အလေးအနက်ထားတာ တခြား အကြောင်း မရောတွေ့ရော ရှိနေသေးလား”

“အစ် မ မရှိပါဘူး သူကသားနဲ့လည်း ပညာတူတယ် အဆင့် မတန်းလည်း ရှိတယ် မျိုးရိုးလည်း ကောင်းမယ့် ပုံပါ။ လောကမှာ မကလုံးညီမျှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးက ရှာဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။ သားနဲ့ ထိုက်တန်လို့ ဖေဖေနဲ့ ထိုက်တန်လို့ လာဆုံရတာ ဖေဖေတို့ပဲ ပိုမိုပိုင်သင့်တာပေါ့။ ဖေဖေ ချွေးမအဖြစ် ဖေဖေ ချွင်းချက်မရှိ လက်ခံ နိုင်သေး။ သားဘက်က ကြိုးစားမှု အရည်အချင်းပဲ လိုတော့တယ် မဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ တစ်ခုခုနား ထူးခြား ထူးကဲလို့ သားနဲ့ မီးလေးကြားမှာ အများကြီး မလိုအပ်ဘူး ဖေဖေ

အခန်း (၂၉)

“သား ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီမိန်းကလေးကို ဂရုစိုက်ပါ အလိုလိုက် ပါ။ သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် နေပါ။ မင်းကို စွဲလမ်းနေအောင် စွမ်း ဆောင်ပါ။ ပြီးတော့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ အမှတ်တရတွေ ပေးပြီး သူ့ကို အလေးထားကြောင်း သက်သေပြပါ”

“ဟာ ဖေဖေ ဘယ်လိုဖြစ်”

“လိုအပ်တာ အားလုံး ဖေဖေပေးမယ်။ သား သူက ဖေဖေ ချွေးမ ဖြစ်ထိုက်တဲ့သူပါ။ သူ့ကို ဖေဖေ အလိုရှိတယ် တခြားသူကို အစားမထိုးနိုင်ဘူး။ သားရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် အဖြစ် ဖေဖေ အိမ်ကို ခေါ်လာနိုင်ရမယ်”

“ဗျာ”

သားတို့နှစ်ယောက်က အရမ်းနည်းလည်မှု ရှိတဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ ချစ်သူတွေပါ။
 သားစကားကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စစ်ဆေးကြည့်မိသည်။
 ဟုတ်ပေသားပဲ သူက ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့
 တာကိုး။

“ဆောရီး သား ဖေဖေက ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် သားကို
 အထင်မကြီးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ခုတော့ ဖေဖေ စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့
 ချွေးမမျိုးကို သားက ရှာနိုင်ခဲ့တယ်လေ။ သားကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်
 ပါတယ်။ သား အရမ်းတော်တယ်ကွာ ဖေဖေ့သား ပီသတယ်။ ဖေဖေ
 မွေးရကမျိုးနပ်တဲ့ ငါ့သားကြီး”

ရင်ကို ဖေဖေက ဇွတ်အတင်း ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သည်။ ဖေဖေ
 ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ထားရတဲ့ ရင့် လက်အစုံရဲ့ တန်ခိုးမူကြောင့်
 ဖေဖေ ငိုရိုက်နေတာလား။ စမ်းသာအားရ သိပ်သိပ်လှုပ်အောင် ရယ်
 နေတာလားဆိုတာ ရင့် မခွဲခြားနိုင်။

ဒါပေမဲ့ ပြုံးနေတဲ့ ဖေဖေ ခွတ်ခမ်းလဲ့လဲ့ တောက်ပနေတဲ့
 ဖေဖေ မျက်ဝန်းတို့ကြောင့် ဖေဖေ ပျော်နေသည်ဆိုတာ ရင့် ယုံကြည်
 သည်။

ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ ဖေဖေ။

အခန်း (၃၀)

“ကိုယ်တော့ စိတ်လေးနေတယ် သွင် သမီးလေးကို တစ်ခုခု
 သေချာအောင် ပေးကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖုန်း မီးလေး ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”
 အိမ်ရာထဲရောက်မှ အိမ်မိုင်ဘဲ သက်ပြင်းရည်ကြီးချ၍ ဖုန်းဒီပါ
 ပြောလိုက်သည်မို့ အိမ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ အထိတ်တလန့်
 လေးလိုက်မိသည်။

ဖုန်းဒီပါက အိမ်ရာ ခုတင်ခွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်း
 မျက်ကြိုး ထပ်ချ၍ သွင် ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“သွင် က မီးလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အစိုးရိမ်လွန်လို့ ကိုယ့်
 ပါးဂါးသင့်ပြောသင့် မျှိန်ဆနေမိတာ၊ ပြီးတော့ ဟုတ်မဟုတ်

ကလည်း မသေချာဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား မေးကြည့် သင့်ပြီလို့တော့ ကိုယ် ထင်တယ်”

“ပြောပါ ဖုန်းရယ် မီးလေး၊ အတွက် စိတ်တွေပူလိုက်တာ ဒီ မိသားစု အတွင်းရေးပဲ ဘာမှ မထိန်းဂုဏ်ပါနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မြန် မြန်ပြောပါ”

“ဒီလို သွင် ကိုယ် သမီးလေးကို ကျောင်းသွားကြတာ လေး ငါးကြိမ်ထက် မနည်း မသင်္ကာစရာ တွေ့ရတယ်၊ ခါတိုင်း နေ့တွေမှာ ကျောင်းဝင်းထဲက ကားပါကင်မှာ သမီးလေးကို စောင့်နေရပေမယ့် အဲဒီလို ရက်တွေက ကျောင်းဝင်း အပြင်မှာ ကိုယ့်ကို သူ့စောင့်နေတယ်၊ ကျောင်းလည်း မဆင်းသေးဘူး၊ ကျောင်းတံခါးလည်း မဖွင့်သေးဘူး”

“ဟင် ဟတ် ဟတ်လား မီးလေးကို မေးမကြည့်ဘူးလား ကိုဖုန်းရယ် ဘာလို့ အဲလို ရောက်နေတာလဲလို့ ဆရာ ဆရာမတွေရော ဝင်တွေ့ပြီး မပေးခဲ့ဘူးလား”

“ဟင်း အဲလိုဝင်တွေ့ပြီး မေးကြည့်မှ သမီးလေး မဟတ် တာ လုပ်ထားတာ သိသွားရင် သမီးလေး သိက္ခာကျမှာပေါ့ သွင်ရယ် သမီးလေးကို ကိုယ်မေးကြည့်တော့လည်း သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ချဲ့ အမေ ဆေးရုံတက်ရလို့ ကျောင်းပြေးပြီး သတင်းသွားပေးတာတဲ့ လေ အစကတော့ ကိုယ်လည်း ယုံခဲ့ပါတယ်၊ နောက် အကြိမ်တွေကျတော့

သူ အင်တင်တင် ခြေတာနဲ့ မသင်္ကာလို့ သွင်ကို ဖွင့်ပြောရတော့တာ အကြမ်းပတ်မီးတော့ မလုပ်နဲ့ သွင်ရယ်၊ ချော့ချော့မော့မော့ ပါနော် သမီးလေး စိတ်ကြီးတာကို သွင်လည်း သိနေတာပဲ”

သွင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမည် မသိ။ ဖျောင်းဖျနေရတဲ့ သူ့မှာတောင် သမီးလေးအတွက် စိတ်ပူမိသည်။

သမီးလေးကို ကိုယ့်ရင်က ပေါက်ဖွားလိုက်ရတဲ့ သမီး အရင်း လေးလို ချစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

သွင်ကတော့ ကိုယ့်ထက် ပူလောင်နေမှာ အမှန်ပင်။ ခုတောင် ပါးပြင်လေးမှာ မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းကျနေရှာသည်။

“မီး မီးလေး ချစ်သူတွေ ဘာတွေရနေပြီ ထင်တယ်နော် ကိုဖုန်း”

“သဘာဝ တရားပဲ သွင်ရယ် သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်မှာပေါ့ သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ပိတ်ပင်တားဆီးလို့မှ မရ နိုင်တာ”

“ဒါပေမဲ့ သမီးလေးကို အမှားတွေမှာ ကြောက်တယ်ကိုဖုန်း ဖယ် မပလို လူယုတ်မာနဲ့တွေ့ပြီး ဘဝပျက်မှာ စိုးရိမ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း သမီးလေးကို သေချာမေးကြည့်ပြီး ချစ်သူရှိတာကို ကိုရင် ခေါ်တွေ့ကြည့်လိုက်ပေါ့ ပိကောင်းဖခင် သားသမီး မျိုးရိုးကောင်း

တယ်။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတယ် ဆိုရင် ကိုယ်တို့လက်ခံ နားလည် ပေးရမယ်။ မကောင်းရင်လည်း ထိန်းကျောင်းပုံပြင် ဆုံးမရမယ် အမှား အမှန် ခွဲခြားပြနိုင်ရမယ် မဟုတ်ဘူးလား သွင်”

“သွင်တော့ ခေါင်းတွေပူနေပြီ ကိုဖုန်းရယ်။ မီးလေးကို ဘယ်လို စမေးရမှန်းကို မသိတော့ဘူး သူက မရှိဘူး။ မထားဘူး။ စိတ်မဝင် စားဘူးချည်း ပြောနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ သွင် ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျောင်းပြီးတဲ့ အချိန်မှ ရင်အုပ်မကွာ ထားပြီး သင့်တော်တဲ့လူ သွင် တို့ဆီကို လိုက်နေနိုင်မယ့်သူနဲ့ ပေးစားမှာပေါ့”

သွင်က ကြိုတ်ရှိုက်လိုက်သော်လည်း အင့်ခနဲ အသံထွက်ကာ ဖုန်းဒီပါ ရင်ခွင်မှာ တိုးဝင်သည်။

အလိုက်သင့် ငွေဖက်လိုက်ပြီး ကျောပြင်လေးကို ဖွဖွဖွတ် သပ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။ ခဏနေတော့ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ ဖုန်းဒီပါ ရင်ခွင်မှ ခွါပြီး

“သမီးလေး မအိပ်လောက်သေးဘူး ကိုဖုန်း စာကျက်နေ မလား။ ကွန်ပျူတာ ကိုင်နေမလား မသိဘူး အခုပဲ သွင် သွားပေးလိုက် တော့မယ် မဟုတ်ရင် တစ်ညလုံး သွင် အိပ်လို့ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သွင် သွားချင်သွားလေ ကိုယ် မလိုက်တော့ဘူးနော်။ ကိုယ် လိုက်ရင် သမီးလေး ရုက်ပြီး မဖြေဘဲ နေမယ်”

ဖုန်းဒီပါကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သွင် သမီးလေး အခန်းဘက် ကူးလာခဲ့သည်။ သမီးအခန်းတံခါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ခေါက်ပြီး တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့တော့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ သမီးလေး အာရုံရောက်နေ၏။

“ဟာ မေသွင် မအိပ်သေးဘူးလား သမီးလေးက စာမေးပွဲ နားနီးလို့ ကွန်ပျူတာ ကိုင်လိုက် စာကျက်လိုက် လုပ်နေရတယ်”

“မီးလေး ပင်ပန်းနေရောပေါ့ မစော နွားနို့ လာမပို့သေးဘူး လား”

“ခုလေးပဲ သောက်ပြီးတယ် မေသွင်ရဲ့ မစောကိုလည်း စောင့် နေနေတော့ ဆိုပြီး အိပ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

အသံကို ထိန်းနေရသော်လည်း မေးခွန်းတွေ စိမ့်လျက် ရင်တွေ ဖလောင်ဆူကာ ဆိုနှင့်နေသည်။ မီးလေးကတော့ ရိုးစင်းစွာနှင့် ကိုင်ရာကနေ သူမကို ဖက်တွယ်ထား၏။

“မေသွင် မီးလေးကို မေးစရာရှိလို့”

“ဪ ဧကားပြောဦးမှာဆို ထိုင်နဲ့ ထိုင်လေ မေသွင် မီးလေး ကွန်ပျူတာ ပိတ်ထားလိုက်မယ်”

သူမ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခု ယူထိုင် ကြိုက် မီးလေး ဆံနွယ်လေးတွေကို ဖွဖွသပ်တင် ပေးမိ၏။

“မီးလေးမှာ ချစ်သူ ရှိနေပြီလား”

“ရှင် ဩော် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မေသွင်”

ညာရမှာ ဝန်လေးသော မီးလေးက စကားလေးတွေ ထစ်
အသွားသော်လည်း မတုံ့မဆိုင်းပင် အမှန်အတိုင်း ဖြေ၏။ ရင်မှာ
ခုမြေတသသွားခြင်းက နှိုင်းဆစရာပင်မရှိချေ။

စိန်ခနဲ စီးဆင်းလာတော့မယ့် မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်တို့
ဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်ရသည်။

“မီးလေး ဘယ်လောက်ထိ ရည်ရွယ်ထားလဲ ဘယ်အခြေအ
နေထိ ရောက်နေကြပြီလဲ”

“မီးလေးတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရှိသားဖြူစင်ကြပါတယ်၊ ကျေး
ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားကြပါတယ် မေသွင်”

မေးစရာ စကားလုံးတို့ ခေတ္တဗြတ်တောက်ကာ မီးလေး မျက်နှာ
လေးကို တစ်ခုံစိမ့် ငေးကြည့်မိ၏။ အတောင်စုံတော့ အပျံ့သင်နေပြီပဲ။

“မီးလေး ချစ်သူကို မေသွင် တွေးကြည့်ပြီး အကဲခတ်
ရမလား။ မကောင်းဘူး ကောင်းတယ် ဝေဖန်လို့ရတာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မေသွင် လက်ခံမယ်ဆို သူ့နဲ့တွေ့လို့ ရပါ
သူကလည်း တွေ့ချင်နေတာပါ မေသွင် သူက အဆင့်အတန်း ပို
လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အဖေကလည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူ
တစ်ယောက်ပဲ အရမ်းသဘောကောင်းတာ မေသွင်ရဲ့”

ဩော် လို့တောင် အာမေဇိုတ် မထွက်နိုင်အောင် လည်ချောင်းဝ
မှာ တစ်ဆို့နေသည်။ ဆွေမျိုးမတော်ရသေးတဲ့ သူ့စိမ်း တစ်ယောက်ကို
မီးလေး ရဲ့ရဲတင်းတင်း သွားတွေ့ရုံနေပြီပေါ့။

စည်းကမ်းနှင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့တာတောင် ထွက်ပေါက်ရှာရဲတယ်
ဆိုတော့ တော်ရဲ့ သတ္တိမျိုးနှင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အမှားအယွင်းမရှိ
အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကျောင်းစိတ်ရက် တစ်ရက်မှာ မေသွင် ထမင်းစား စိတ်ပါ
တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ မေသွင် စကားပြောကြည့်မယ်၊ မီးလေး ဘက်
ကလည်း မေသွင်ကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမေသွင်”

“မီးလေး နောက်တစ်အခါ အပြင်မှာ သူ့နဲ့မတွေ့ရဘူး ကျောင်း
ပြေးခင်မှာ အမှားအယွင်းမရှိအောင် နေထိုင်ရမယ်၊ အရွယ် ရောက်လာ
ကဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ တွေ့ဆုံကြရင်
ပြန်သင့်တာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ် မီးလေး၊ မေသွင် ပြောတာကို မီးလေး
မှားလည်တယ် မဟုတ်လား”

အသံလေး တုန်တုန်နှင့် မျက်ရည်လေး ဝဲကာ စိတ်မချနိုင်
ဖြစ်နေသော မေသွင်ကို မီးလေး သိမ်းကူးဖက်၍ ပါးပြင်လေးကို နှစ်
မျက်လှိုက်၏။

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေသွင်ရယ် အရွယ်ရောက်လာ ကတည်းက ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေသွင် ဆုံးမတာကို မီးလေး နားလည် ပါတယ်။ မီးလေးကလည်း ခေတ်ပညာတတ်ပဲ ဒီလောက် အတွေး မတိမ်ပါဘူး သူလည်း ဒီလိုပါပဲ မေသွင် မေသွင် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့ကို လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ မီးလေး ယုံတယ် သိလာ။ သူက အရမ်း စိတ်သဘောထားလည်း ကောင်းတယ်။ မီးလေးကိုလည်း အလိုလိုက် တယ်"

မေသွင်လောက်များ ကောင်းနိုင်ပါ့မလားလို့ မီးလေးကို စကား နှာ မထိုးရက်ချေ။ ရွန်းလက်တောက်ပနေတဲ့ မီးလေးရဲ့ မျက်ခန်းထဲက အချစ်ရဲ့ အတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းမိနေသည်။

မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသော သွင် ရင်ထဲ မှာ ဘယ်လို ခံစားနေရလည်း မီးလေး နားလည်ပေးတတ်မှာ မဟုတ်။ ငယ်စဉ်ထဲက ဇွတ်တရွတ် ဉာဉ်လေးပါတာမို့ နွဲ့ဆိုးဆိုးတာ ဆိုပြီး အချစ် ပိုခဲ့ရသည်။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ထိုဉာဉ်ဆိုးလေးကို သွန်သင် ပဲ့ပြင်မှုနှင့် ထိန်းသိမ်းရ၏။

ထိုစရိုက် ထိုအကျင့်လေးတွေက မမ မှာလည်း မပါ။ သွင် မှာလည်း မရှိပါဘဲ ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိချေ။ ဒါပေမဲ့ သွင် နားလည်ပေးတာ စွန့်လွှတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ မီးလေးရဲ့ ချစ်လှူ

သိစေရမည်။ ဘယ်လို အကြောင်းတရားတွေပဲ ဖြစ်လာလာ သွင် ရင်အုပ် မကွာ စောင့်ရှောက်ချင်သည်။

မေသွင် မျက်စေ့ရှေ့မှာပဲ ရှင်သန်ပေးပါ မီးလေးရယ်။

အခန်း (၃၁)

“မီးလေး အဖေက အဲလိုပဲ ပြောသလား”

“ဟုတ်တယ် မေ့ခွင့်က မီးလေးအပေါ် တခြားမိဘ ထက် အစိုးရိမ် ပိုတယ်။ အဲဒီနေ့ရောက်ရင် ယောပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံ ဝတ်လားစရာ မလိုပေမယ့် အပြောအဆို အနေအတိုင် ဆင်ခြင်မှု ဖြစ်မယ်နော် ရင့်”

“မိတ်ချက်ပါ မီးလေးရယ် မီးလေးကို ဖေဖေ တစ်ခါတည်းပဲ လက်ခံပေးလိုက်သလို မီးလေး ပေးပေးလည်း ရင့်ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက် ပရှိဘူး ဆိုပေမယ့် လိုအပ်တာကို ထောက်ပြရင်လည်း ရင့်လိုက်မှ ပျာပါ။ ရင့် မီးလေးကို အရမ်းချစ်လို့လေ”

ရင့်က ပြောရင်းနှင့် မီးလေး လက်တစ်ဖက်ကို ဖက်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ရှိုက်နှမ်းလိုက်သည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးလေး ဝေ့ဖြင့် ရှိ မီးလေး ပြန်ရုန်းနေရ၏။

“ဖယ်ပါ ဆရာမတွေ တွေ့သွားရင် ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း ကွာ တွေ့တွေ့ မီးလေးက ကျောင်းလစ်ရအောင် ပြောတော့လည်း နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက မီးလေးက ကိုတွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခဲ့ပါဦး ပြောနေတာဗျ”

“ရင့် ရယ် မီးလေးလည်း တွေ့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေ့ခွင့် စကားကိုလည်း မီးလေး နားထောင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါကတော့ ကွာ ရင့် တို့က စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရမ်းရမ်း ကားကား နေနေကြတာမှ မဟုတ်တာ။ မီးလေး အဖေ စိုးရိမ်သလိုမျိုး ရင့် ဖေဖေကလည်း မီးလေးအတွက် စိုးရိမ်တာပါပဲ။ လက်မထပ်ခင် မှာ ဘယ်လို အခွင့်အရေးမှ မီးလေးဆီက မတောင်းရဘူးလေးတဲ့။ သား ထက်တောင် မီးလေးကို ပိုချစ်နေလား မသိပါဘူး။ မီးလေးကို မတောင် ရင့်မနာလို ဖြစ်လာပြီ”

ရင့်က မျက်နှာညှိလျက် ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ မီးလေးကို ဘကြည့်ကြည့်သည်။ မီးလေးက ရင့် နှာခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိမ်ပစ် လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မျက်နှာကြီးက ကိုယ့်ချစ်သူကိုများ မနာလို များလား ငိုချစ်သူလေးက အရမ်းချော့လို ချစ်စရာကောင်းလို့ ခွဲအောင်မှ ပိုပို ဝိုင်းချစ်ကြတာလို့ နားလည်ပေးပါလား”

“အောင်မာ သူ့ကိုယ်သူများ အရမ်း ဘဝင်မြင့်တာပဲ”

ကိုလည်း ကြည့်ထားလိုက်၊ ဆန်းဒေးမှာ ယောက္ခမကြီးက ထမင်းစား
ဖိတ်တာ ခံထားရတဲ့ ကောင်မိကွ ယောက္ခမရော ယောက္ခထီးရော
ကြော့သွားစေရမယ်”

မီးလေးက သွပ်သွပ်သွပ်ဟု ပါးစပ်ကလေးကို လက်ကလေးနှင့်
ပိတ်၍ ပြောင်ချော်ချော် ရယ်ချလိုက်၏။ ရင့်ကရုတ်ကိုင်လျှင် အရမ်း
ယားတတ်သော မီးလေးကို ရွှေ့လေးကိုင်၍ မထိတထိ စသည်။ တွန့်လိပ်
နေသော မီးလေးက ဟိုကွေ့ဒီရှောင်နှင့် လိမ်ဖယ်ဖယ် ဖြစ်နေသည်။

“ရင့်နော် လည်ဂုတ်မကိုင်နဲ့ မီးလေး အရမ်းယားတာ ဟော
တော် ပြောမရဘူးလား၊ ဟိုမှာ ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတယ်
ရင့်”

“တွန့်လိပ် ကွေးကောက်နေရင်း စူးစူးရှရှလေး အော်လျက်
ရင့်ကိုလည်း လက်လှမ်းမီအောင် ရိုက်နေသေး၏။ ရင့် က ကွေ့ပတ်
ရှောင်လျက် စနောက်ခြင်းကို မရပ်တန့်ချေ။

“ရင့် မီးလေး ငိုချင်လာပြီနော် အရမ်းယားလို့ပါ ဆိုနေမှ”

“မလုပ်စေချင်ရင် ဆရာကြီးလို့ ခေါ်”

“အောင်ပယ် မခေါ်ပါဘူး အရှူးရဲ့ ချီးပုံးပဲ ထမ်းပိုင်းမှာ”

“မခေါ်ရင် လုပ်မှာပဲ”

ရင့်ကလည်း မလျော့၊ မီးလေးကလည်း အော်လည်းအော်

သည် ရိုက်လည်းရိုက်သည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ တချို့ကလည်း
သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ ကန်တင်းကနေ ပြန်လာ
ကြတဲ့ ဆရာမတွေ ရှေ့ကနေ တေမီ မိုးထက် သုတ်ခြေတင် ပြေးလာ
သည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ဆရာမတွေ လာနေပြီ ပြေး
တော့ ပြေး”

“ဟမ် ဟုတ်လား မီးလေးရေ ပြေးပြေး အပေါ်ထပ် ရောက်
အောင်ပြေး”

ဘုမသီ ဘမသီနှင့် မိုးထက် ပြေးတဲ့နောက် ဆရာမတွေ
ပြေးလိုက် လာရင်း ဆရာမတွေ သူတို့ကို မြင်သွားကာ ကသုတ်ကရက်
ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ဟိုကွယ် ဒီပန်းနှင့် စိအခန်းရဲ့ ကော်ရစ်တာ
ထောင့်ချိုးလေးမှာ မီးလေးနှင့် သတ္တရင့် မြန်းခနဲ ပူးကပ်၍ ပစ်ထိုင်
ချလိုက်ကြသည်။

ဟောဟဲ့လိုက်၍ မျက်လုံးလေး မှေးစင်းပြီး အမောဖြေနေတဲ့
မီးလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို စူးစူးနှင့်နှင့် စိုက်ကြည့်မိ၏။

အချစ်ရဲ့ လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ဖရမ်းဖတာ ရင်တွေခုန်လာကာ
ထတ်ခနဲ သိမ်းကျုံး ဖက်ပွေ့၍ ရင့် နှမ်းရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ ရင့်နော် နှင် အမြဲတန်း အလန်ကျောင်း

ပြီး ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြံစဉ်နိမ့် ကြိုးစားနေတယ်၊ ဖယ်စမ်း ဒီတစ်ခါ ဆရာမတွေ လိုက်လာရင် နှင်ရော ငါရော မလွယ်ဘူး”

“အရမ်း ချစ်လို့ပါဟာ မီးလေးက ဘယ်လိုနေနေ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်”

“သွားသေလိုက်ပါလား၊ လူကြားသူကြားထဲတောင် ဣန္ဒြေက မရဘူး၊ ဒါကြောင့် မေသွင်က ပြောတာ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ နှစ်ယောက် တည်း မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက အမြဲတမ်း ဖောက်ပြန် နိုင်တယ်တဲ့”

“တော် တော် ရင့်မှာ အဲလိုအောက်တန်းကျတဲ့ မီးလေးကို ချစ်လို့ နမ်းမိတာ အပြစ်လား၊ ချစ်သူဘဝမှာ ဒီလောက်တောင် ရင့် ဘက်က အခွင့်အရေး မရှိဘူးတော့လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ရင့် အမှားပဲ ထားပါတော့”

ရင့်က မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့လျှက် ဟိုဘက်လှည့်နေသည်။ မီးလေး ကိုလည်း ဘာမှမပြောတော့။

ဒီလိုကျတော့လည်း မီးလေး မနေတတ် ရင့်ဘက်တိုး၍ ရင့် ပခုံးလေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်လိုက်သည်။

“ရင့် ရင့် အဲလိုကြီး မနေနဲ့ဟာ ငါ အလကား စတာ”

ရင့်က တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်၊ ဒူးကိုထောင်လျက် လက်နှစ်

ဖက်နှင့် ပွေ့ပိုက်ကာ စုစုကြီး လုပ်နေသည်။

“ရင့် နောက်အဲလို မပြောတော့ဘူး၊ မီးလေးကို ကြည့်ပါ ရင့် ချစ်လို့စတာဆို”

ရင့် လက်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲခွာ၍ ရင်ခွင်အတွင်း ဇွတ်တိုး ဝင် ခဲ့သော်လည်း ဖက်တွယ်ခြင်း မပြုဘဲ မင်သေသေနှင့်ပင်။

“ရင့် အာဝါး တစ်ချက်ပေးမယ်လေ ကျေမလား”

ရင့် ဒူးပေါ်မှာ မေးလေးတင်ပြီး လက်ညှိုးလေး တစ်ချောင်း ထောင်ကာ မော့မော့လေး ပြောသည်။ ရင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြု၍ ပါးနှစ်ဖက်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

မီးလေး က လွင့်လွင့်လေးပြုံးကာ ဖွဖွလေး ပထိတထိ နမ်း၏။ ရင့်ထဲမှာ လှိုက်ဖို့ ရှိန်းမြလျှက် ရင်နုနုသံတွေ ပြန်နေသည်။ ကျန်တာတွေ ဘာမှမလို။

ချစ်သူ အနမ်းတစ်ချက်နှင့် ကမ္ဘာကြီးကို ခါးစောင်းတင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှ စက်ကလေး ပုဝင်လျက် ဧည့်ခန်းဘက်ကို ထွက် သွားသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ညက်ညောသော ကားစက်သံကို ကြားလိုက် ရတာမို့ ဧည့်ခန်းဝရဲ့ ခန်းဆီးအကွယ်ကနေ သွင် ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုမိသည်။

ပုဆိုးကွက် စိပ်လေးနှင့် တီရှပ်အဖြူစင်းလေး တွဲဖက် ဝတ်ဆင် ထားသော လူငယ်လေးကို ကိုဖုန်းက အသိအမှတ် ပြုဟန် ဆိုဟန်မှာ ထိုင်ခိုင်းနေတာ မြင်တွေ့ရသည်။

မီးလေးရဲ့ အပြုံးက အချိုဆိုး ဖြစ်နေသလို ကြည့်ရှုနေတဲ့ မျက်နှာလေးက ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်ပင်။

“မစော ဧည့်သည်ကို ကော်ဖီ အရင်ပို့လိုက် နောက်မှ ထမင်း ပွဲပြင်မယ်နော်”

မစောကို သေချာမှာခဲ့ပြီး သွင် ဧည့်ခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ သည်။ သမီးရှင် နေရာက စကားပြောတော့မှာ ပါလားဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။

ဧည့်ဖွဲ့တည်ငြိမ်သော ပုံစံလေးမို့ မီးလေး ရွေးချယ်တာ မမှား လောက် ပါဘူးလို့ တွေးနေမိ၏။

“ဧည့်သည် ရောက်နေပြီပဲ”
ပုဂိုသန္တာရ စကားနှင့် ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်ပြီး ကောင်လေးနှင့်

အခန်း (၃၂)

လူငယ်တွေရဲ့ အချစ်ကို သွင် ဘယ်လို ဝေဖန်ရမုန်း မသိတော့။ ဒီနေ့ မီးလေး ချစ်သူလာမည်ဆိုပြီး စိုးလင်းကတည်းက မီးလေး ကနာ မငြိမ် အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် အဝတ်အစားတွေ ဝင်လဲလိုက်ဖြင့်

ပြီးတော့ မိဖိုဆောင်ထဲကို လာကာ ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားလဲ။ သူက ငါးမကြိုက်ဘူးလို့လည်း ဝင်ပြောလိုက်သေး၏။

ခုခေတ် ကလေးတွေက မိဘတွေရှေ့မှာ ဘယ်လို ကျွေးမြေ့ရ ရနေရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြဘူးလား။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုတာ တတ်တာကို သွင် အပြစ်မပြောလို။

ရဲတင်းလွန်းတာကို သွင် မကြိုက်။

မီးလေးကို မပြောရက်သော်လည်း မျက်စိနောက်လာပြီမို့။

“မီးလေး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွယ် ဧည့်ခန်းထဲမှ ကျွေးမြေ့ရ သွား။ ထိုင်စောင့်နေ သွား။”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာပဲ ဝင်ထိုက်လိုက်သည်။ ကောင်လေးက အနိအသေ နှင့် မတ်တပ်ရပ်၍ လေးစားဟန်ပြု၏။

“ထိုင်ပါကွယ် ကော်ဒီလည်း သောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မီးလေး အဲဒီအိမ်ကို လိုက်သွားတုန်းက ကောင်လေး မိဘတွေ ဘယ်လိုနေမည် မသိ။ သွင်မှာတော့ ဘာကို မျက်နှာပူမှန်း မသိသလို ဘယ်သူ့မျက်နှာ ကြည့်ရမှန်းလည်း မသိချေ။ မပဆိုရင်ရော ဘယ်လို နေမလဲဟုလည်း တွေးနေမိသေး၏။

ဘယ်စကားကို ဘယ်လိုစပြီး ဘာပြောရပါ။

“မောင်သမ္ဘာရင့် မိဘတွေက အိတ်စပိုစ် လုပ်ငန်းကြီးကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးလို့ မီးလေး ပြောတယ် ဟုတ်ရဲ့လား”

ကိုယ့်မှန်းက စကားအဝင် ကောင်းအောင် ရှေ့ကနေ လမ်း ကြောင်း၍ တော်သေးသည်။ သွင် နှုပ ပုံနှိပ်အနေအထားနှင့် ကောင်လေး ကို အကဲခတ်မိ၏။ ရိုးသားသော အဒိပ်အရောင်တို့နှင့် ပွင့်လင်းဟန်တော့ ရှိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ဘိုးဘွား လက်ထက်က အမွေလို ပြောရ မှာပါ မေဖေ အလှည့်ကျတော့ ခေတ်နဲ့အညီ စီးပွားရေး အမြင်ကျယ်တော့

ပိုပြီး အောင်မြင်လာတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အေးကွယ် ကောင်းတာပေါ့ မင်းအလှည့်ကျတော့လည်း ဒီ ထက် အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်ပေါ့ကွာ့ မင်းတို့ လူငယ်တွေက ပို ပြီး လာဘ်မြင်ပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ခုကတည်းက လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ မေဖေ ဆီက သင်ယူနေပါတယ်”

အောင်မှတ်ရပြီ ဆိုတဲ့ သဘောနှင့် မီးလေး လက်မထောင်ပြ လိုက်တာကို သွင် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။ သွင် မျက်စောင်း ဝင့်လိုက်တာကိုလည်း မီးလေး သတိထားမိပြီး ပခုံးတွန့်၏။

ကိုယ့်မှန်း အလှည့်ပြီးရင် သွင် ဗျူးရမည် အလှည့်ပေါ့။

“မီးလေးရဲ့ ဆိုးမှု ကောင်းမှုတွေကို မင်း သည်းခံနိုင်ပါ့မလား” သွင် သိချင်တာကိုပဲ အဓိကထား မေးမိသည်။ ဒါကတော့

မျှော်လင့်ထားပြီးသား အဖြေပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံး ဗြတ်ပြီးမှ မီးလေးကို ချစ်ခွင့် တောင်းခဲ့တာပါ သူ့ဘယ်လိုပဲ ဆိုးဆိုး ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်ပါတယ်။ အခုလည်း သူ ခဏခဏ စိတ်ကောက် တာကို ချောတတ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ မီးလေးက မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး သတိမီး၏။

ကိုဖုန်းက ပြုံးနေသည်။ သွင်ကတော့ ရင်းနှီးလိုသော စကားအဖျော်
မှန်း သိပေမယ့် ပြုံးလိုက်ရမှာတောင် မေ့နေ၏။

“ထားပါတော့ မင်းတို့က အရမ်းအောင်မြင်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီး
ကို ဝိုင်ဆိုင်တာဆိုတော့ ကုမ္ပဏီ နာမည်က ဘာတဲ့လဲကွယ် အနိတ်တို့
သိထားရတာပေါ့!”

“ဟုတ်ကဲ့ နေမင်းရာဇာ ကုမ္ပဏီပါ။ ကြွေးပြားတွေ ဖော်မီ
ကာတွေ အိမ်အလှဆင် ပစ္စည်းတွေက ဒီဘက်မှာ ဖြန့်ချိတာပါ။ ဟိုဘက်
ကိုတော့ ပဲခဲ တခြားပစ္စည်းတွေ ပို့ပါတယ်။”

သွင် တွေ့ခနဲ စဉ်းစားနေကာ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် လှုပ်ရှား
နေသည်။

“မမ အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်ကလေး ဂျပန်ကလာတဲ့ ကြွေးပြား
တွေနဲ့ အလှဆင်ထားတာ အရမ်းရိုက်တာပဲ။ သူတို့ ကုမ္ပဏီက အဲဒါတွေ
ရောင်းတာဆိုတော့ အလှဆုံးကို ရွေးသုံးထားတာ နေမှာပေါ့။ မမ
အဲဒီအိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်းတုန်းကလေး စိတ်ကူးတောင် ယဉ်မိတယ်
မမတို့က တကယ်လို့များ ချမ်းသာခဲ့ရင် အဲလို ကြွေးပြား အကောင်းစား
တွေ သုံးမယ်။ အကာတွေရော အမှီးတွေရော၊ ကားသွားလို့ရမယ့်
ကွန်ကရစ်တွေရော အားလုံးပဲ”

ပြောင်ချော်ချော်နှင့် မမပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ဖြန်ကြားယောင်

သည်။ နေမင်း ပါတဲ့ နာမည်ကို နားထဲကမထွက်၊ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဟု
ဆုတောင်းရင်း မီးလေး မျက်နှာကို အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက် မိသည်။

“မောင်သမ္ဘာရင် မိဘတွေ နာမည်က ဘယ်သူတွေလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်မှာ မေမေ မရှိတော့ပါဘူး၊ မေမေက ကျွန်တော်
ငယ်ငယ်လေးထဲက ဆုံးသွားတယ်လို့ ဖေဖေပြောပါတယ်။ ဖေဖေ နာမည်
က ဦးနေမင်းခဲ ပါ”

“နေ နေမင်းခဲ နေမင်းခဲ ဟုတ်လား”

အလန့်တကြား အော်၍ မြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တာ တုန်တုန်
လှုပ်လှုပ်။

သမ္ဘာရင်နှင့် မီးလေးက နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားကြသော်လည်း
ဖုန်းဒီပေါ မျက်လုံးပြူးလျက် အံ့ဩ မင်သက်နေမိသည်။

“မင်း ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွား၊ ခုထွက်သွား၊ မင်းကို ငါ့သမီးနဲ့
သဘောမတူတော့ဘူး”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အနိတ်”

“မင်း ငါ့ကို ဘာမှ မြန်မမေးနဲ့ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားလို့
ပြောနေတယ်။ နောက်လည်း ငါ့သမီးနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်နဲ့ ကြားလား
ကြားလား”

စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်၍ သမ္ဘာရင် ဆတ်ခနဲ မတ်ရပ်လိုက်

မိသည်။ မီးလေးကလည်း မြန်းခနဲ ထရပ်ကာ သမ္ဘာ့ရင် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေသွင်၊ ရင်အဖေရဲ့ နာမည်ကို ပြောလိုက်မှ မေသွင် ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ဘာအကြောင်းတွေ ရှိခဲ့လို့လဲ”

“မေသွင်ကို ဘာမှမမေးပါနဲ့ မီးလေး၊ မီးလေး သူ့နဲ့ မပတ်သက်ရဘူး။ မီးလေး သူ့ကို မချစ်ရဘူး။ မချစ်သင့်တော့ဘူး အဲဒါပဲ သိထားပါ”

“အဲလိုမျိုး တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး မေသွင်၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြမှ မီးလေး လက်ခံနိုင်မယ် ရင့် မသွားနဲ့ဦး။ ဘာလဲ ဆိုတာ သိမှဖြစ်မယ်”

သမ္ဘာ့ရင် လက်ကို တွဲဆုပ်ထားတဲ့ မီးလေး လက်ကို သွင် မြန်းခနဲ ဆွဲမြှုတ်ပြီး သမ္ဘာ့ရင်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်၏။

စူးရဲသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မီးလေးက သွင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်သည်။

“မေသွင်တို့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင် ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ မီးလေးတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး မေသွင်၊ မေသွင် ဒီလိုလုပ်တာ မတရားမှ၊ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြသင့်တာပေါ့၊ ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာ ပြောပြရအောင်ပေါ့”

“ပြောပြစရာလည်း မလိုဘူး၊ ပြောပြလို့ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ မီးလေး သိထားရမှာက သူ့နဲ့ ဆက်ဆံပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး ဆိုတာပဲ”

“လက်မခံဘူး နားမထောင်နိုင်ဘူး မေသွင်၊ မီးလေး ရင်ကို ချစ်တယ်၊ သူ့နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။ မီးတို့နှစ်ယောက်မှာ အပြစ်မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ မေသွင် သိနေပါတယ်၊ မေသွင် ဘာလို့ မီးတို့နှစ်ယောက်ကို”

“တော်တော့ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“မြန်း”

မီးလေး ပါးပြင်လေးပေါ် လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံးက ညင်သာစွာ ကျရောက်သွားခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ ဒေါသအလျောက် ပြင်းထန်စွာ လည်ထွက်ပျားစေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မီးလေး မလဲပြုခင်မှာ ဖုန်းဒီပီ မမ်းထိန်းပွေ့ဖက်ထားလိုက်မည်။

“သွင် သမီးလေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွာ၊ မီးအေး ဆေးဆေး ရှင်းပြရင် သူ နားလည်မှာပါ”

“နားလည်မှာပါဆိုတဲ့ စကားကို ကိုယ့်နား ကာပြောပေးမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကယ် မဟုတ်လား၊ ချစ်သူရတာ နှစ်ရက်တစ်ရက် မပြည့်သေးဘူး။

မီးလက်လုံး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ခွေ

တာ ပြင်တယ် မဟုတ်လား။ ကက်ကက်လန်နေတာပဲ”

“သွင်ရယ် အဲလိုကြီး မပြောပါနဲ့ကွာ ကဲ ကဲ မောင်သမ္ဘာရင့်လည်း ပြန်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ အန်ကယ်တို့ မိသားစု ညှိနှိုင်းစရာတွေ ရှိနေတယ်၊ မင်း နားလည်ပေးပါကွာ”

သမ္ဘာရင့် လေးကန်စွာ လှမ်းထွက်သွားတော့ မီးလေးက အင့်ခနဲ မျက်နှာလေးကို အုပ်၍ ရှိုက်သည်။

သွင် ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှုပ်လှုပ်လိုက်၏။ ဒီမိသားစုနှင့် ပတ်သက်လျှင် မီးလေးကို အလျှော့ပေးလို့ မဖြစ်။

လိုက်လျော့လိုက်လျှင် ပိုင်ဆိုင်မှု ဝေးသွားမည်။

နေမင်းခ ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်ချိုးနဲ့ သားကို စည်းရုံးပြီး မီးလေး

ကို သိမ်းသွင်းလိုက်တာလဲ။

တကယ်ဆို သွေးအရင်းကြီး။ ဒီလို ဖြစ်သင့်သလား။ ဒီလို

ယုတ်မာသင့်သလား။

ဒါပေမဲ့ ဒင်းတို့ မျိုးရိုးက ချမ်းသာသလောက် ယုတ်ညံ့ကောက် ကျစ်တတ်တဲ့ လူတွေဆိုတာ ကြုံဖူးလို့ သိပြီးပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုကပျို၊ ဇာတ်ထဲမှာ မီးလေးကို အရာအနှော မခံနိုင်။

အသက်ပေး ကာကွယ်သွားမယ့် မေသွင့် မေတ္တာတွေ မီးလေး

နားလည်စမ်းပါတော့။

အခန်း (၃၃)

“သား နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ဖေဖေ၊ မီးလေး အမေရဲ့ စကားလုံးတွေက ပြင်းထန်လွန်းတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ ဘယ်လို အကြီးအတွေးတွေ ရှိခဲ့ကြလဲ၊ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုတွေကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ”

ဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ သားကို အမှန်အတိုင်း ဖြေသင့်ပါရဲ့လား။ ရင်နာစရာ အတိတ်အကြောင်းက သားရဲ့ဘဝ အစကိုပါ သိသွားစေနိုင်၏။ မွေးကင်းစအရွယ် မိဘဥဲ့ကလေးလေး တစ်ယောက်ရဲ့ သိမ်ငယ်ပျိုပျို သားကို မခံစားစေချင်။

သားက သူ့ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရှင်သန်စေခဲ့တဲ့ သားပျို၊ ပရူရိုင် မကယ်နိုင် တနင့်တပိုး ဝေဒနာတွေကို သက်သာစေခဲ့တဲ့ ဘဝပါ။

ဖွင့်အံ မထုတ်နိုင်တဲ့ တင်းကျပ်ဆိုနင့်မှုတွေကို နှစ်သိပ်ပေးမည်။

တဲ့ သားပါ။

ရင်ထဲက အနာတရကို ညှာတာတတ်ရင် ဆက်မမေးပါနဲ့လား သားရယ်။

“ဖေဖေ ဘာလို့ မဖြေတာလဲ ဖေဖေတို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ဘာမှမသိဘဲ မီးလေးနဲ့ သားက ဒီအတိုင်း ဝေးရတော့မှာလား။ ခွဲနေရတော့မှာလား။ မချစ်သင့်ဘူးဆိုတာနဲ့ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ရတော့မှာ လား။”

“မင်းယောက်ျားပဲ လိုချင်ရင် ကြိုးစားပေါ့ကွ”

“မလွယ်ကူတော့တာကို မတိုက်တွန်းပါနဲ့ ဖေဖေ၊ မီးလေး အမေက ဘယ်လိုမှ ဆုံးရှုံးပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သား ဘာဆက်လုပ် ရမှာလဲ”

ထိုစကားအတွက်လည်း သူ့မှာ အဖြေမရှိသေးပါ။

သူ ရှုံးနိုင်ခဲ့တဲ့ အချိန်က တွေးကြည့်လျှင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပဲ ရှိနေသေးသည်။ ငြင်းဆန်ခဲ့ရုံမက ရှောင်ပြေးခဲ့တာ နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ဒီတစ်ခါရော ပုဂံသွင် ခေါ် မီးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါလော့။

“သား မီးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရမှ ဖြစ်မယ် ဖေဖေ၊ သား မီးလေး ကို အရမ်းချစ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သား မခံစားနဲ့”

ဘူး ဖေဖေရယ်”

ယောက်ျားတစ်ဦး သတ္တရင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။ သား ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်၏။

“မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား။ မျက်ရည်မကျနဲ့ လိုချင်တာ ကို ရအောင်ယူ နည်းလမ်းတွေကို ဖေဖေ အကြံပေးမယ် ဖြစ်လာသမျှကို ဖေဖေ ရင်ဆိုင်မယ် သား”

“ဖေဖေ ဆိုလိုတာက”

မော့မော့လေး မေးနေတဲ့ သား နဖူးလေးကို မနာအောင် လက်သီးနှင့် ခပ်ဖွဖွ ထိုးပြီး ဆိုဖာခုံမှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

“တောင်းယူလို့ မရရင် ခိုးယူရမှာပေါ့ သား”

“သား သားက မီးလေးကို ခိုးရမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ သားရဲ့ ရအောင်ခိုးပြီး လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ် ပိုးထားလိုက်ရင် မီးလေး အပေ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ မဟုတ်ဘူး လား”

သတ္တရင့် အားတက်သွားကာ ဝမ်းသာအားရ ဖေဖေအပေါ် ကက်ဖီချလိုက်ပြီးမှ အနားမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ တကယ်ပြောတာနော်၊ သားနဲ့ မီးလေးကို ကူညီမှာ”

“တကယ်ပါ သားရယ် မီးလေးကို ဖေဖေ သမီးရင်းမေ”

တစ်ယောက်လို ချစ်တယ်။ သား ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်မှ မီးလေးက ဖေဖေချွေးမ ဖြစ်လာပြီး ဖေဖေတို့ အိမ်မှာ နေရမှာပေါ့။ သူ တစ်ယောက်တည်း တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်လို ဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွာ မဟုတ်ဘူးလား။”

အေးစက်စက်နှင့် ဖေဖေ စကားတွေက အပိပွယ်တွေ အများကြီး သက်ရောက်နေသည်ဟု ရင့် ထင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုအတွေးက ခဏအတွင်း ပျောက်သွား၏။ မီးလေး မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ အားမာန်တို့ တက်တက်ကြွကြွ ပြန်ပြန် လာသည်။

ရင်ဘတ်တွင်းက တဒုတ်ဒုတ်နှင့် သေဆုံးခြင်းတွေ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာ၏။

ဖေဖေ စကားတွေကြောင့် ဖျော်လင့်ချက်တွေ မပျောက်ဆုံးသေးဘူး။ ရင့်တို့ ဖျော်ရွှင်ရမှာပါ မီးလေး။

ဝေးဝေးဖေတွေးနဲ့ နီးနီးလေးတဲ့။

အခန်း (၃၄)

“နီးစပ်စွ် အခွင့်အရေး မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး မီးလေး ကျောင်းတက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ကြိုက်တဲ့ သင်တန်းကို အိမ်မှာ ခေါ်သင်ပေးမယ်။ ဒါ မေသွင် အမိနဲ့ပဲ”

မေသွင် စကားကြောင့် ပန်းမှာ လွယ်ထားတဲ့ ကျောင်းလွယ် အိတ်လေးက ဆိုဖာခုံထောင့်မှာ ပစ်စလက်ခတ် လွင့်ပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ခြေလှမ်းတွေနှင့် မေသွင်ရှေ့မှာ တောင့်တောင့်လေး လာရပ်မိ၏။ အကြည့်လွှဲထားသော မေသွင် မျက်ဝိုင်းတွေထဲ မယုံနိုင်အောင် ဓနုဓနုကြည့်မိသည်။

“အဲလောက် လိုအပ်လို့လား မေသွင်။ ရင့်နဲ့ မပတ်သလို့နဲ့”

ကျောင်းထုတ်လိုက်ရတဲ့အထိ လိုအပ်လို့လား။”

“လိုအပ်လို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့ မီးလေး။ ဒီနေ့ကစပြီး မေသွင် ပျက်စေ့ရှေ့မှာပဲ မီးလေး ရှိနေရမယ်။ ဘယ်သူမှ ခိုးယူခွင့် တောင်းယူခွင့် ပတ်သက်ခွင့် မရှိဘူး။”

မပိတ်ခေါ်ရပါဘဲ ပျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကျလာပြီး အင့်ခနဲ ကြိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။

“မေသွင် မတရားဘူး။ မေသွင် မီးလေးကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မီးလေးရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ ပညာရေးတွေကို ဒီလို ပိတ်ပင်ဖြတ်ချခို လား။ လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာတွေကို မီးလေး ဘယ်လို ယုံကြည်ရမလဲ။”

ဆိုရာမှာ ခြေချင်းချိတ် ထိုင်၍ မီးလေးကို ပျက်လုံးလှင့် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစကားလုံးတွေကို မီးလေး ရင်ထဲမှာ ဘယ်ချိန်ထဲက စိမ့်ထည့်ထားခဲ့လဲ မသိချေ။

မီးလေးက အချစ်ဆိပ်တက်လျက် ရိုက်ချိုးခြင်းမရှိ သွင့်ရှေ့မှာ မတ်မတ်ရပ်လျက် ရှိသည်။

“ယုံကြည်အောင် သက်သေပြဖို့ လိုသေးသလား မီးလေး။ ဒီ အရွယ်ထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ပြုစု ယုယခဲ့တာ ပဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းထင်းအောင် ကာကွယ်ခဲ့တာ။ မီးလေး ရှေ့ရေကနေ လောကံပဲ”

ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တာ။ ဒါတွေက မေတ္တာတရားရဲ့ အတိမ်အနက်တွေ မဟုတ်ဘူးလား။ အချိန်တန်လို့ ခြေခုံကန်တာကို ခံနိုင်တယ်။ ဒီအလိုက် အဝန်းအတွက် ခွန်းတုံ့ပြန်တာကို ရင်နာတယ် မီးလေး။”

တဖွတ်ထိုးညှဉ် မှန်တယ်ထင်လျှင် ပွင့်လင်း ရဲတင်းတတ်တဲ့ ဉာဉ်တွေကို ချစ်မြတ်နိုးစရာ အမှုအကျင့်လေးအဖြစ် အလိုလိုက်ခံမိတာ ခုမှ မှားပြီဟု သွင် နောင်တရမိသည်။

ကွေးညွတ်သွားအောင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်တဲ့ မီးလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်း ဖျားလေးထဲမှာ သိုသိပ်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေ အဆင်သင့် ရှိနေဟန် တူ၏။

“ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို့ နေခဲ့တဲ့ မီးလေးက ချစ်မြတ်နိုးခံ ကော်ပတ်ရပ်လေး တစ်ရှုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေသွင် မမှနေလို့ ငြိမ်ပါလိမ့်မယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေ ခံစား ခွင့် မရှိအောင် မိသားစုပျော်ရွှင်မှုအောက်မှာ သိမ်းပိုက်ထားခဲ့တာ ဒီ ရည်ရွယ်ချက်တွေကြောင့်လား။ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ မေသွင် ပျက်စေ့ရှေ့မှာပဲ ရှိနေရတယ်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သွား လာလာညီပတ်ရမယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ပန်းခြံတွေ ကစားကွင်းတွေ ရှေ့ပင်း တွက်တာတွေ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ လူငယ်သဘာဝရဲ့ မှတ်တိုင်တွေပါ။ မှတော့ မေသွင် သိမ်းပိုက်မှုတွေက ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ဆိုတာ မီးလေး”

www.burmeseclassic.com

သိသွားပြီ။ မီးလေးကို ချစ်တာ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ အတိတ်နောက်ကြောင်း မရှင်းမရှင်းတွေကြောင့်”

“တော်စမ်း မီးလေး”

နာကျင်ခံခက်စွာ ပြုံးခဲခဲ ရပ်၍ မီးလေးကို တည့်တည့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်လျက် မျက်ရည်တွေပါ စိန်ထွက်လာ၏။

“မေသွင့် မေတ္တာတရားကို မဝေဖန်နဲ့၊ မရှုတ်ချနဲ့၊ မစော်ကားနဲ့၊ ငရဲပေးချင်လို့ မွေးမြူလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သိတတ်ပါစေတော့ဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့လည်း ထိန်းချုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အယုံလွယ်လို့ အမှားတွေ့ရင် နောက်က တသိတတန်းကြီး အပူတွေ ကူးဆက်တတ်တယ်။ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မိသားစု ဘဝမှာပဲ ပျော်အောင် ထားခဲ့တာ၊ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တာ၊ ဒါက မေသွင့်ရဲ့ အမှားလား”

“အဲဒီ အကျိုးဆက်ကို တိတိကျကျ ရှင်းပြမှ ဆင်ခြင်နိုင်မှာပေါ့ မေသွင့်၊ ခုတော့ အစိမ်းလတ်လတ် အသည်းခွဲခဲလိုက်ရတာ မေသွင့်ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါလား”

အချစ်အတွက် ခံစားချိန်မရှိ အသည်းကွဲချိန်မရှိ နှလုံးသားကို အသေသတ် ဘဝကို စတေးပြီး မီးလေးအတွက်ပဲ ရူးသွပ်ခဲ့တာပါ။

နာကျင်စူးရှနေသော ရင်ဘတ်တွင်းက ပျော့ပျောင်းလို့ မရတော့တာ မာကျောနေသော မီးလေးရဲ့ စကားသံတွေကြောင့်ပင်။ ခပ်စိမ်းစိမ်း

ကြည့်ကာ မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တွန့်ကွေးစုတ်ရှုထားမိ၏။

“မီးလေး စကားတွေကို နားမထောင်ချင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့က စပြီး ဝင်းတံခါးတွေ အချိန်တိုင်း ပိတ်ထားမယ်။ အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး မီးလေး ကြိုက်သလို နေနိုင်တယ်။ အောက်ထပ်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မီးလေး ဆင်းလာစရာ မလိုဘူး။ စားဖို့ သောက်ဖို့ အချိန်မှန်မှန် အရောက်ပို့ပေးမယ်။ ဒီအတိုင်း မနေနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မေသွင့် အဆိုးမဆိုနဲ့”

အေးစက်စက် စိမ်းသက်သော စကားတွေက မီးလေး ရင်တွေကို ဆူးချွန်ချွန်တွေနှင့် တဆစ်ဆစ် ထိုးစိုက်နေသလိုရှိ၏။

ဖြည်းလေးစွာ လှမ်းထွက်သွားသော မေသွင့် နောက်မှာ ပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေနှင့် မျက်ရည်တွေ ခုန်ပေါက်ပြေးလိုက်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ မေသွင့်က ဂရုမစိုက်။ နောက်ပြန်ငဲ့ကြည့်မသွား။ မီးလေး မျက်ရည်တွေကို တစ်စိမိန် ကြည့်ရက်လာနိုင်တာ ဘယ်လိုစွမ်းအင်တွေကြောင့်လဲ။

မီးတို့ ဒီတစ်သက် ဝေးရပြီ ထင်တယ် ရင်ရယ်...။

အခန်း (၃၅)

“သေချာလို့လား သိတာရာ၊ ငါ မယုံဘူး”

“တကယ်ပြောတာပါပဲ၊ ငါက နင့်ကို ညာပါ့မလား၊ မနေ့က တော့ နင်ရော မီးလေးရော ကျောင်းမလာတာနဲ့ နှစ်ယောက်သား ကျောင်းလစ်သွားတာလား၊ ခိုးပြေးတာလားလို့တောင် ထင်နေမိသေး တယ်၊ ဒီနေ့မှ သူ့အမေ ကိုယ်တိုင် ကျောင်းထွက်စာ လာတင်သွားတာ၊ မိုးထက် တေမိတောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်”

“သွားပါပြီဟာ ငါ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မျက်ပါပြီ”

ဆံပင်တွေထဲ လက်ငါးချောင်းလုံး ထည့်၍ ထိုးဖွေကုတ်ဖို့ပြီး မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့လျက် သမ္ဘာရင့် ညည်းညူနေ၏။

“နင်ကလည်းဟယ် ဘာတွေဖြစ်ကြလို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်

တတ်ကျနေရတာလဲ၊ နင့် ရည်ရွယ်ချက်ကဇရာ ဘာလဲ”

မိုးထက်ကပါ စိတ်ဝင်တစား ရှေ့တိုးလာ၏။ သမ္ဘာရင့်က လှေ ကားထစ်တွေမှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ငါတို့ ပြဿနာတွေ အလုံးအရင်း တက်နေတယ်၊ နာဂစ် မုန်တိုင်း ဝင်ဖွေသလိုပဲ၊ မျှော်လင့်မထားဘဲ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရတာ ပြင်ဆင်ချိန် မရဘူး၊ ကာကွယ်ချိန်မရဘူး၊ အယူခံဝင်ခွင့် မပေးဘူး၊ တစ်ခါတည်း သေမိန့်ချခံလိုက်ရတာ”

“ငါတို့လည်း တစ်ခုခုကြောင့်လို့တော့ ထင်ပါတယ် မီးလေး အမေ မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်နေတာပဲ”

“သိတာ နင် ငါ့ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ မီးလေးဆီ အဆက် အသွယ်ရအောင် လှုပ်ပေးလို့ ရမလား”

“မလွယ်ဘူး ထင်တယ် မီးလေး အဖေကို ရုံးခန်းအဝမှာ တွေ့တော့ ငါ သွားနှုတ်ဆက်သေးတယ် အဲဒီတုန်းက ငါ့ကို ဘာပြောလွှတ် လိုက်လဲ သိလား”

“နင်ကလည်း ပြောမှာသာ ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ဖင်တံ့ရှုံ့ လှုပ် ပနေပါနဲ့”

မိုးထက်က စိတ်မရှည်သလို သူလည်း သိချင်စိတ်နှင့် ဝင်ပြော ပေး၏။ သိတာက ဖင်လေးကို လက်နှင့်ကွယ်ကာ မိုးထက်ကို မျက်နှာကြီး

ထိုးပြီးမှ

“ဒီလိုဟဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး မီးလေးဆီကို အလည်အပတ် မလာ ခဲ့ပါနဲ့။ အားတော့နာတယ်။ အနိတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘာတွေ ကြံစည်နေသလဲလို့ ငါတောင် ကျောချမ်းသွားတယ်”

မိုးထက်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် သက်ပြင်းချ၏။

သမ္ဘာ့ရင့်က လှေကားလက်ရမ်းကို ခေါင်းနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် တိုက်ကာ အံကြိတ်နေသည်။

“နင်တို့ ပြဿနာက သေးသေးလေး မဟုတ်ဘူးနော်။ ဟဲမီးကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နင်နဲ့ မီးလေး ရှေ့ဆက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

“အဲလို ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့။ မီးလေးကို ငါ မခွဲနိုင်ဘူး။ ဖေဖေကလည်း မီးလေးကို သဘောကျတယ်”

“ဘာ ဘာ နင့်အဖေက မီးလေးကို သဘောကျတယ်”

“ဪ ငတ်းမကလည်း အဲလောက် မပိန်းပါနဲ့။ ဒီကောင်အဖေက ချွေးမအနေနဲ့ သဘောကျနေတာ နေမှာပေါ့။”

သမ္ဘာ့ရင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာမို့ တေမိမိုးထက်က တစ်ချက် တစ်ချက် စကားဝင်ပြောသည်။ ပြောလိုက်တိုင်း သက်သက်သာသာ မရှိ။ ဒီတစ်ခါတော့ သိတာက မိုးထက် ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ

ခေါက်ပြီး

“လဒ် နင် ဝင်ဝင် မပြောနဲ့။ ပြောလိုက်တိုင်းလည်း ဖင်ထဲကကို မထွက်တော့ဘူး။ အယုတ်တမာကောင်”

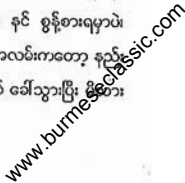
“ကဲပါဟာ နင်တို့ကလည်း ရန်ဖြစ်မနေကြပါနဲ့။ ငါ့အတွက် ဝိုင်း စဉ်းစားပေးကြပါဦး”

“လမ်းစက ပြတ်နေပြီ ဘာကို စဉ်းစားပေးရမှာလဲ။ ကျောင်းလည်း ထုတ်လိုက်ပြီ။ တစ်ယောက်တည်းသော သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုလည်း အလည်တောင် မလာခဲ့ပါနဲ့တဲ့။ မျက်နှာကြီးကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးကို ပြောသွားတာ”

မိုးထက်က စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်

“ဒီလို လုပ်ပါလား။ မီးလေး အိမ်ကို ဝင်ခိုင်းမယ့် ပြေအောက်ကျင်းတူးပြီး မီးလေးကို အဲဒီလမ်းကနေ ခေါ်လာခဲ့ပြီးတော့ မင်းတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြ”

“အာ ဒီသေနာကောင် မဟုတ်မဟုတ် အစိပျယ်မရှိတာတွေ ဝင်ပြောပြန်ပြီ။ ဘာမှ မပြောနဲ့ တေမိလို့ပဲ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း။ သမ္ဘာ့ရင့် ပုလဲကိုငါ ပြောမယ်။ မီးလေးကို ချစ်တယ်ဆိုရင် နင် စွန့်စားရမှာပဲ။ မီးလေးကို အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးဘူးဆိုရင် အခွင့်အလမ်းကတော့ နည်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်အဖေနဲ့ လူကြီးလေးငါးယောက် ခေါ်သွားပြီး မီးစား

မသားပီပီ သွားတောင်းရမ်းကြည့်၊ မကောင်းဘူးလား။”

သမ္ဘာ့ရင့် ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မိုးထက် ပြောသော စကားရော သီတာ ပြောတဲ့ စကားရော တစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်။

သူတို့ကို အားကိုးလျှင်တော့ ဂြမ်းထိုးပြေးရဖွယ် ရှိသည်။ ကိုယ့် ဘာသာပဲ ဖေဖေကို ပြေးမြင်ကြည့်လိုက်၏။

လက်ဖျောက် တစ်ချက်တီးကာ ငြိမ်းခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ မိုးထက်နှင့်သီတာ အထိတ်တလန့် မျက်လုံး ပြူးသွားကြသည်။

“ဘာလဲဟဲ့ နှင်ကလည်း အလန့်တကြား အကြံဉာဏ်ကောင်း ရလည်း လန့်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ အေးဆေးပေါ့။”

“အေးဆေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းလစ်ပြီး ဖေဖေနဲ့ သွားတိုင်ပင် ပု ဖြစ်မယ်။”

“ဟဲ့ နှင် ကျောင်းလစ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်နော်၊ နှင် ကျောင်းပျက်ရက်တွေက ပျားနေပြီ၊ ဒီပါးထီရင် စာမေးပွဲ ဖြေခွင့် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“မရရဟာ မီးလေးလောက် ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။ မီးလေးကို စွန့်လွှတ်ရရင် ငါ ရူးသွားနိုင်တယ်။”

“ဟုတ်တယ် ဟိတ်ကောင် အချစ်အတွက်ဆို အဲလို စွန့်စားပျား ပဲ၊ မင်းကိုငါ အားပေးတယ်၊ သူငယ်ချင်း ဆက်လုပ်၊ မီးလေးကို ငါ့...”

လည်း ခင်တယ်၊ မင်းနဲ့ပြတ်ရင် ငါတို့နဲ့လည်း ဆုံရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရအောင် ကြိုးစားကွာ။”

တေမိက ဒီတစ်ခါ စကားအရည်ကြီး ပြောနေသော်လည်း သမ္ဘာ့ရင့် ဆုံးအောင် နားထောင်မသွား။ ကျောင်းလစ်ဖို့ နောက်ပေါက် ကနေ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

သီတာက တေမိကို မှတ်ကရောဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မျက်နှာကို မဲ၊ နှာခေါင်းကိုရှုံ့ မေးငေါ့၏။ တေမိက လက်သီးထောင်ပြုပြီး အပေါ်ထပ် တက်သွားကာ စိတ်မချသလို သမ္ဘာ့ရင့် ထွက်သွားရာနောက် လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသေးသည်။

မိုးထက်က စကားပြောနည်းသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို ခင်မင်တတ်သည်။ ခုလည်း သမ္ဘာ့ရင့်နှင့် မီးလေး အတွက် သံယောဇဉ်နှင့် စိတ်ပူနေသည်။

ချစ်သူချင်း ပေါင်းဆုံချင်စေချင်တာ သူ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်။

အခန်း (၃၆)

သွင်ကတော့ အရင်ဆုံး စိန်ခေါ်ပွဲကို စတင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။
သူ ကလည်း ဒီတစ်ကြိမ် အရုံးပေးတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သား
ကျော့ပြင်လေးကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“စိတ်မပျက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ သွေးရူးသွေးတမ်း မဖြစ်နဲ့၊
ဖေဖေ အေးအေးဆေးဆေး သွားပြီး ဆွေးဆွေးကြည့်မယ် ဟုတ်ပြီလား။”

“လွယ်ပါ့မလား ဖေဖေ၊ မီးလေး အဖေက အရမ်းကို စိတ်က
ပြင်းထန်နေတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ အငြိုးအတေးက သားတို့ဆီမှာပဲ
စုပြုံနေတာ၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ မီးလေးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် အိမ်
ထောင်ချပေးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သားစကားက သူ့ကို အထိတ်တလန့် ခြစ်သွားစေတာကတော့
အပုန်ပင်။ ဒါပေမဲ့ သူ ယုံယုံလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ နှစ်ခါ မပိုက်မဲနိုင်ပါဘူး။ အရင်တစ်ခါက သူ ပိုင်တဲ့စိတ်
ကို သူ့ဘာသာ ပုံသွင်းဖန်တီးလို့ ရပေမယ့် အခုတစ်ခါက သူ့စိတ် သူ့
ကိုယ် မဟုတ်တဲ့ မီးလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လေး၊ မီးလေးက သားကို
ချစ်တာ မှန်ရင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတာကလွဲပြီး သူ
ဘာမှ စိမ်ခန့်ခွဲလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုခေတ်လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ကို သူ
ချုပ်ထိန်းလို့ မရနိုင်ပါဘူးကွာ”

“ဖေဖေ စကားတွေနဲ့တင် သား အားရှိပါတယ်၊ ဟို ဒါပေမဲ့
သားတစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ဖေဖေ၊ မီးလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဖေဖေက
သားထက်များ၊ စိတ်အားထက်သန်နေသလားလို့”

သံပုရာရည်ကို တစ်ခွက်လုံး ကုန်အောင် တဂွပ်ဂွပ် မော့
သောက်လိုက်ပြီးမှ သားဘက်ကို လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ပတ်သက်မှု တစ်ခုခု ရှိခဲ့လို့ပေါ့ သား။ ဒါတွေက သား
သိစရာတော့ မလိုသေးပါဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သားကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့ရင်
လည်း သိုဂှက်ထားသင့်တဲ့ အကြောင်းတွေကိုတော့ သား သိရမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အဓိကက သမီးလေး ဖေဖေတို့အိမ်ကို ရောက်လာရမယ်၊ ဖေဖေတို့
အမျိုးအနွယ်ထဲမှာပဲ မီးလေးက ရှိသင့်တာပါ။ ကံတရားရဲ့ ဆန်းကြယ်မှု
က ဖေဖေတို့ဘက်ကို လှည့်ပြောင်းပေးလာခဲ့တာ ယူတတ်အောင် ယူခဲ့
မှာပေါ့။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားမယ် ဇွဲရှိရမယ် အချိန်ယူရမယ်”

နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေတဲ့ သားရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူ ဂရုမစိုက်။ တစ်ခါ နွဲ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုသာ တစ်စိစိနဲ့ တွေးနေမိသည်။ ဒီတစ်ခါလည်း ဒီလိုမျိုးသာ အဖြစ်ခံလိုက်ရလိုက်လျှင် ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေး ရတော့မှာ မဟုတ်။

မီးလေးရဲ့ အပြုံး၊ အပြုံးအပူနှင့် ချိုလွင်သော စကားလေးတွေကို ပြန်ကြားယောင် ပြင်ယောင်မိ၏။

“အန်ကယ် မီးလေး ဟင်းဦးချမယ်နော် အိမ်မှာဆိုရင် မီးလေးက ဖေဖေနဲ့ပေသွင်ကို အကောင်းဆုံး အသားတုံးတွေ အသည်းအမြစ်တွေကိုမှ ဦးချတာ၊ သူတို့ မစားရက်ဘဲ မီးလေးကို အရမ်းချစ်လို့ ကျွေးတာပါဆိုပြီး မီးလေး ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးရင် မီးလေး အကောင်းတွေပဲ စားရတာပေါ့ ဟင်း ဟင်း အန်ကယ်ကိုတော့ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ရင့် အဖေဆိုတော့ လေးစားမှုနဲ့ ဦးချတာပါ။”

အိမ်မှာပဲ မီးလေးကို ထမင်းထိုင်နှင့် ညှဉ်ခံတော့ တွတ်တီး တွတ်တာ စကားလေးတွေနှင့် မီးလေး ပြောသမျှ ကြည်နူးပြီးနှင့် နားထောင်နေဖြစ်ခဲ့သလို သမီးလေး ဦးချထားတဲ့ အသားတုံးလေးကို အဖို့အဖျင်မပါအောင် သေချာဂရုစိုက်၍ မီးလေး ပန်းကန်ထဲကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အန်ကယ်ကလည်း မီးလေးကို ချစ်လို့ ပြန်ကျွေးတာပါ စားနော်၊ နောက်တစ်ခါ လာရင် မီးလေး ကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေချည်း စိစဉ်ပေးမယ်၊ မီးလေး ဘာကြိုက်တတ်လဲ တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့ ဟုတ်ပြီလား။”

မီးလေးက သဘောတွေကျကာ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ဟိုဟာ ကြိုက်တယ်၊ ဒီဟာ မကြိုက်ဘူးနှင့် ရေရွတ်ပြသည်။

သမ္ဘာရင့်က မျက်စောင်းတာဝင့်ဝင့်။

“အရှုမ သူ့အိမ်က ခဏ ခဏ ဝင်ထွက်လို့ရတာ ကျနေတာပဲ၊ ကျောင်းလစ်တာ သီရင် ကျိုင့်တက်တော့မှာ ဖေဖေရဲ့ သူ ပြောတဲ့ ဟင်းအမယ်တွေ မှတ်ထားမနေနဲ့ ကြိုရင် ကြိုသလို ရှိတာနဲ့ ကျွေးလိုက်၊ သူက အစားမက်ပြီးသား။”

“အံ့မယ် ရင် စိတ်ပုတ်၊ အန်ကယ်က ကပ္ပဏီမပိတ်ဘဲနဲ့တောင် ငါတို့နဲ့ ထမင်းအတူတူ စားချင်လို့ ပြန်လာတာ၊ ငါလည်း အခြေအနေ ကောင်းရင် လစ်ပြီး လာစားမှာပေါ့ နော် အန်ကယ်ရာ။”

“အေးပါကွာ မီးလေး အဆင်ပြေတဲ့ အချိန်သာ ရောက်အောင် ကာခဲ့ပါ၊ အိမ်မှာ အန်ကယ် မရှိလည်း အန်ကယ် ဖုန်းကို လှမ်းဆက်လိုက်၊ ဘယ်နေရာမှာပဲ ရောက်နေနေ ဘယ်လောက်အရေးကြီးကြီး၊ မီးလေးနဲ့ ထမင်းစားဖို့ အန်ကယ် ဖြစ်အောင် ပြန်လာခဲ့မယ်။”

“ဟာ ဖေဖေတို့က လွန်တယ်၊ သားနဲ့ကျတော့ ညတစ်ခါနဲ့”

ထမင်းစား ဆုံတယ်။ မနက်တွေ နေ့တွေဆိုရင် သားလည်း ကျောင်းနဲ့ ဖေဖေလည်း အလုပ်တွေ မအားဘူး။ ဘာညာအကြောင်းပြတယ်။ ဖေဖေ မမှိုက်ဘူးဗျာ။"

"ဟား ဟား စိတ်ပုတ် အူပုတ်ကြီး မနာလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒါပဲ မီးလေးရဲ့ အစွမ်းအစကို မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ အိမ်မှာဆိုလည်း ဖေကြီး နဲ့မေသွင်ကို အင့်ခနဲ ငိုမပြလိုက်နဲ့ လိုအပ်သမျှ အချိန်တိုတိုလေး အတွင်းမှာ ပြည့်စုံသွားတယ်။ ခုလည်း ရင့်ဖေဖေ မီးလေးကို ရင့်ထက် ပိုချစ်စေရမယ် ကြည့်ထား။"

"ဟွန်း ဖြစ်မလား ရင့်အဖေက ရင့်ကိုပဲ ချစ်မှာပေါ့။ ခုပု ပတ်သက်ရတဲ့ သူများ ဘေးတစ်ဖမ်းကို ပိုချစ်ပါ့မလား။"

မီးလေးက ရင့်ကို မျက်စောင်းဝင့်ပြီးမှ နေမင်းခ လက်မောင်း ကြီးကို ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး မော့မော့လေးနှင့်

"အန်ကယ် မီးလေးကို ရင့်ထက် ပိုချစ်နော်။ မီးကလည်း ရင့်ထက် အန်ကယ်ကို ပိုချစ်ပယ်။ နော် ဟို ဟိုလေ ဖေဖေလို့ ခေါ်ပယ် မီးကို ပိုချစ်နော်။"

ရင့်တွေ ငြောင်းဆန်အောင် ဗရမ်းဗတာ လှုပ်ရမ်းသွားစဉ် ခွဲခွဲတတ်သော မီးလေးကို သူ အလိုလို ခေါင်းညှိတ်ပြုဖြစ်သည်။

ခုချိန်ထိ ရင့်ထဲမှာ ကြည့်ရှုပျော်ရွှင်သွားတာ ဘာငွေမှ မရှိပါ။

လို့ မရ။ သွေးသားဆိုတဲ့ တော်စပ်မှုက ဘယ်လိုမှ ကွဲပြားအောင် လုပ်လို့ မရပါဘူး။ သွင်း။

မင်းဘက်က ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိနေသလို ငါ့ဘက်က သက်ဆိုင်မှု ကိုလည်း မင်း ပြစ်ပယ်လို့ မရပါဘူး။

မင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်ဖို့ ကြိုးစားထားပါ သွင်း။

အခန်း (၃၇)

“ကဲ ကိုယ့်ပွဲရုံသွားတော့မယ်နော် သွင်၊ မီးလေးကိုလည်း အရမ်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်မနေပါနဲ့၊ သူ သွားချင်လာချင်တာ ရှိရင်လည်း လိုက်ပို့လိုက်ပါကွာ”

“ကဲပါ ကိုယ့်နဲ့ ပွဲရုံသွားမယ့်အရေး မှာနေလိုက်တာ တတ္တတ် တွတ်နဲ့ မပြီးတော့ဘူး။ လာ လာ သွင် ကားနားအထိ လိုက်ပို့မယ်၊ သွားတော့ မဟုတ်ရင် သမီးကို စိတ်မချဖြစ်နေတာနဲ့ ပွဲရုံရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

ကိုယ့်နဲ့ အတက်ချီကျော်(စ်)လေးကို ကူဆွဲပေးလျက် သွင့်ရှေ့က ထွက်လာမှ ကိုယ့်နဲ့ နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒါတောင် အပေါ်ထပ်မှာ ရှိနေတဲ့ မီးလေး အခန်းကို တစ်ချက် မော့ငေးကြည့်လိုက်သေး၏။

ကိုယ့်နဲ့လည်း မီးလေးအပေါ် သမီးရင်းတမျှ သံယောဇဉ်ပို အချစ်ပိုရှာပါသည်။

မီးလေး မျက်နှာညိုနေတာ မြင်တော့ စိတ်ထိခိုက်နေတာ မ သက်မသာ။ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ချောမြို့ကြည့်သော်လည်း မီးလေးဘက်က ပြေလည်မှု မရှိ။

ဆန္ဒပြနေတော့ သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချပြီး သူပဲ လက် လျှော့ပြန်ခဲ့၏။

“မီးလေးက စိတ်ကြီးတယ်ကွာ၊ ငယ်ငယ်ကလို့ပဲ အခွဲအလမ်း တစ်ခု ထားမိရင် နောက်တစ်ခုနဲ့ အစားထိုး ပျောင်းဖျေလို့ မရဘူး။ နှစ်သိမ့်လို့ မရဘူး။ သွင်လည်း ချောမော့ စည်းရုံးပါဦး။ အဲလိုမျိုးကြီး ဥပေက္ခာပြု မထားပါနဲ့”

ထိုသို့သော စကားတွေပြောပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတတ် သည်။ သွင်ကတော့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မီးလေးကို အလိုကျ ဖြစ်ခွင့် မပေးနိုင်၍ မျက်နှာလွဲခိုင်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခံစားတင်းကျပ်နေပါစေ မျက်နှာကို တင်းထန်ကာ အပြုတမ်း မာကျောသော စကားတွေနှင့် အေးစက်စက် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရသည်။

“သွင် ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်ဦး”

“ဟင်”

ကိုဖုန်း အသံကြားမှ အသံပြန်ဝင်လာသည်။

ခြံစောင့်ကြီး ရွာ ပြန်သွား၍ သွင် ကိုယ်တိုင် ခြံတံခါးဖွင့်ပေး
ရပြီး ကိုဖုန်း ကားစက်သံကို မကြားနိုင်အောင် အတွေ့တွေ လွှဲပဲ့နေတာ
ကိုဖုန်း သတိပေးယူရသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကားတစ်စီး သွင်ရှေ့ကို ရိပ်ခနဲ တိုးဝင်လာပြီး
ကားတံခါးလည်း လျှင်လျှင်ပြန်ပြန် ချပ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။

“သွင်”

“ဟင် ရှင် ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ကျွန်မ ခြံရှေ့ကို ဘာလာ
လုပ်တာလဲ”

“အဲဒီလောက် မတုန်လှုပ်ပါနဲ့ ကိုယ် မင်းနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ လာခဲ့
တာပါ”

“မလိုပါဘူး ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာအကြောင်းမှ ဆွေးနွေး
စရာ မလိုဘူး။ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူး”

သွင်က ခြံတံခါးသော့ပိတ်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာ နေမင်းခက်
ထိုသော့ကို ဆွဲယူ၍ ခပ်ဝေးဝေးရောက်အောင် လှမ်းပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်ခဲ။

“လူရမ်းကား ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲထိ လိုက်ဝင်မလာစေချင်ရင် ဒီဒားမှာ ဝက်

ပြတ်အောင် ဆွေးနွေးခွင့်ပေးပါ သွင်၊ မဟုတ်ရင် သမီးလေးနဲ့ ဒါရိုက်
လိုက်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“တောက်”

တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းနှင့် အုပ်တံတိုင်းအကွယ်ကို သွင် နေရာ
ရွေ့ရပ်လိုက်ရ၏။ နေမင်းခက် ကားဘွန်းနက်ကို မှီကာ ခပ်လွင့်လွင့်
ပြုံးသည်။ မထိမဲ့မြင် ထိုအပြုံးမျိုးကို သွင် အပုန်းဆုံးပဲ ဖြစ်၏။

“သားရေ၊ သမီးရေ ဒီလိုမျိုး ဆွေးနွေးခွင့်ရအောင် ဖန်တီး
ပေးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကို ကိုယ် သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် သွင်၊ သွင်တို့
ကိုယ့် မျက်စေ့အောက်က ပျောက်သွားကတည်းက ကိုယ် မျှော်လင့်ချက်
မဲ့ခဲ့တာ၊ သမီးလေးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံတွေ့ရတော့ဘူးလို့”

“ခုလည်း ပြန်မဆုံနိုင်ပါဘူး ဦးနေမင်းခက်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
ရှင်တို့နဲ့ မပတ်သက်အောင် မီးလေးကို ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
မယ်၊ ရှင် ကျွန်မ အကြောင်း သိပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်မှု မရှိအောင်
ကျွန်မ ဘယ်လိုရုန်းထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟင်း ဟင်း နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး
ရှိပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ရှင် မှတ်မိမှာပါ”

ရင်ကူက် တည်ငြိမ်လာသော်လည်း ခနိုးခနဲ ပြုံးလိုက်တာက
လတ်ဆတ်သစ်လွင်ဆဲ။ မျက်စိနားလေးတွေ စူးရှတောက်ပဆဲပင်။ မိမိ
ငေးမောစွာ ကြည့်နေမိပြီးမှ ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ရပ်လိုက်ရမိ

“ထားပါတော့ ကိုယ် ညံ့ခဲ့တာပါပဲ ညွှာစရာ မေမေ ရှိနေခဲ့တဲ့ အတွက် အဲဒီအချိန်က ကိုယ့် ဆန္ဒကို ဦးစားပေးခွင့် မသာခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် နောက်ဆုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သွင်တို့ကို အချိန် မပီလိုက်တာ။ သွင် ပြန်ပြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဒီလိုလုပ်သွားမယ် မထင်လို့”

“ရှင်ကို ဒီလို လုပ်သင့်ရင် လုပ်မယ်လို့ အသိပေးခဲ့သေးတယ် ထင်ပါတယ်။ သွင်က သမီးလေး အတွက်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝကိုတောင် စွန့်စားရဲတယ်။ စတေးရဲတယ်ဆိုတာ ရှင် သိနေမှတော့ အခု လာရင်းကိစ္စ မအောင်မြင်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သဘောပေါက်နေရောပေါ့။ အေးအေး ဆေးဆေး နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ပါ။ လူကြီးတွေ ပြစ်နေပြီဆိုတော့ ရှင်ကို အရင်တုန်းကလို ပိုးစိုးပက်စက် ပြောပြီးမှ နှင်မထုတ်ချင်ဘူး။”

အခုရော ဘယ်လောက် ချို့သာပျော့ပျောင်းနေလို့လဲဟု ပန်း စွန်းလေးကို ကိုင်လှုပ်ကာ ပြောလိုက်ချင်သည်။

ဟိုအရင်တုန်းက အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေအတိုင်း မျက်နှာ လေး တင်းထန်မာကျောဆဲပါ။

စကားလုံးတွေ ပြတ်သား ရင့်သီးဆဲပါ။ သူ့ရင်ထဲကို ဆူးတစ် ချောင်း အဖြစ် စိုက်ဝင်နေဆဲဆိုတာရော သူမ မသိဘူးလား။ အဲဒီ ဆူးကို ဒီတစ်ခါ နှုတ်ယူနိုင်မှ သက်သာရာရလိမ့်မည်။

“ကိုယ့်သားနဲ့ သဘောမတူနိုင်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကိုယ်

သိရမလား သွင်”

“ဘာကြောင့် အရှက်မရှိ မေးရဲရတာလဲ ကိုမင်းခဲ၊ တကယ် တမ်း တော်စပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဆွေမျိုးအရင်းကြီး ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား မင်းမှာ အဲဒီ အသိ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း မရှားသေးတာ သေချာပါတယ် ဒါပေမဲ့”

နေမင်းခဲ စကားဆက်ချိန် ပရအောင် ခဲခဲ့တဲ့တဲ့ ပြုံးနေတဲ့ နေမင်းခဲ မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ဝါးလေး ကာ၍ ရပ်တန့်စေ၏။

“ကျွန်မ မုန်းတီးနကြည်းနေတဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲမှာ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ် အောက်တန်းကျတဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲမှာ ကျွန်မ သမီး လေး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့မှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီစကားတွေ ခဏ ခဏ ပြောနေရတာ။ ရှင် ရှက်တတ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဒါကတော့ မင်း မတရားတာပဲ သွင်။ မင်းက အစ်မ တစ် ယောက်ပဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာ။ ကိုယ်က ညီရော အဖေရော တပြိုင်နက် တည်း တစ်ချိန်တည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကံကြမ္မာပဲလို့ ဖြေသိမ့်တွေးနိုင်တယ်။ အဆိုးတွေကို ဘယ်သူမှ မခံစားချင်ပေမယ့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ အခုလည်း သားဟာ ကိုယ့်သား အရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လာပြောတာ။ မင်း အတွေးတိမ်တိမ်နဲ့ တစ် ဖက်စွန်း ရောက်နေမယ်ဆိုတာ သိလို့ လာခဲ့တာ။ ကိုယ်တို့တွေ ဘာလို့

ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ကလေးတွေကို မနာကျင်စေချင်ဘူး။ မထိခိုက်စေချင်ဘူး။
တော်စပ်မှု ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာလည်း သူတို့ မသိစေချင်ဘူး။ မင်း
အာယာတတွေ လျှော့လိုက်ပါ။ ကလေးတွေကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါနဲ့။
သားက ကိုယ့်ရဲ့ မွေးစားသားပါ သွင်”

သွင့် မျက်နှာပေါ်က အရိပ်အရောင် တချို့ ပြောင်းလဲမှန်း
သိသော်လည်း ထူးခြားသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

ပြုံးတော့မလိုနှင့် မဲ့လိုက်တာလည်း လှစ်ခနဲပင်။

“ရှင်တို့ဘက်က အကြောင်းတွေ ကျွန်ုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး။
ကိုမင်းခဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်ုပ်နဲ့ နောက်တစ်ခါ လာပြီး မဆွေးနွေး
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ မမြင်နိုင်
မသိနိုင်တဲ့ နေရာကို သမီးလေးကို ခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ် သွားရဦးမှာပဲ”

သွင်ရယ်လို့ ညည်းညာဖို့ အချိန်မရ။ သွင့် စကားတွေ အားလုံး
လုံးစေ့ ပတ်စေ့ နားထဲကို မရောက်။

တိုက်ထဲကနေ ကုတ်ချောင်းကုတ်ချောင်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြေး
လာနေတဲ့ မီးလေးက နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ လက်ညှိုးလေး ကန့်လန့်ဖြတ်
တင်လျက် တိတ်တိတ်နေရန် သူ့ကို သတိပေးပြီး ခြိမ်းအပြင်ကို
ထွက်လာသည်။

သူလည်း သူ့ကားပေါ်ကို မီးလေး ပြေးတက်လျှင် မောင့်။

ထွက်ပြေးဖို့ စဉ်းစားကာ ငြိမ်နေလိုက်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ မိလေးက သူ့ကားပေါ်ကိုလည်း မတက်၊ သူမ အပေ
ကိုလည်း လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လမ်းမကြီးအတိုင်း တရူးထိုး
ပြေးသွားခဲ့သည်။

“ဟယ် မီးလေး၊ မီးလေး ဘယ်ကို သွားတာလဲ၊ ဘယ်ကို
ပြေးတာလဲ၊ ပြန်လာခဲ့ မီးလေး၊ မီးလေးရေ”

သွင်က ငယ်သံပါအောင် အော်၍ ပြေးလိုက်သွားသည်။ သူ
လည်း ကားကို ဒီအတိုင်းထား၍ သွင့်ကို ကျော်လွန်ကာ သုတ်ခြေတင်
ပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။

ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် တထီးတနန်း နေကြတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့
ဆိုက်ကားလည်း ဝင်လို့မရ။ လိုင်းကားလည်း မရှိ။ ကားလမ်းမရောက်
အောင် တော်တော် ဝေးဝေး သွားရသော နေရာပင်။

ကိုယ်ပိုင်ကားတွေသာ ဟိုလမ်းက ထွက်လာ၊ ဒီလမ်းက ထွက်
လာနှင့် မီးလေးနောက်ကို လိုက်ဖို့ ကားပေါ်တက် မောင်းမလာမိတာ
ပုံမှန် နေမင်းခဲ နောင်တရမိသည်။

အသက်အရွယ်အရ မောပမ်းနေသော ကိုယ်က အရှိန်လျှော့
ပျက်တန်၍လည်း မနေရ။

ကားလမ်းမ ရောက်ပြီ၊ တွေ့တဲ့ကားပေါ် တက်မီး၍ မီးလေး။

စိတ်ထင်ရာ သွားချင်ရာသွား။ ပြေးချင်ရာ ပြေးသွားလျှင် မခက်ပါလား။

အရှိန်ကို မြှင့်၍ မီးလေးကို အမိပြေးလိုက်နေရသည်။

“မီး မီးလေး ဟာ”

“အမယ်လေး သေပါပြီ မီး မီးလေး ကိုမင်းခ”

“ကျွန်”

ကားဘရိတ်ဆွဲသံနှင့် အော်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

လမ်းချိုး လေးထဲက ထွက်လာသော ကားက မီးလေးဆီကို တည့်တည့် ပြေးဝင်လာသည်မို့ နေမင်းခ အထိတ်တလန့် အော်၍ မီးလေးကို တွန်းထုတ်လိုက် ရသည်။

ကိုယ်တိုင်က မျက်လုံးတွေ ြာဝေလျက် ကားခေါင်းနှင့် ချိတ် ပိပြီး နေရာမှာ မေ့လဲသွားသည်။

မီးလေးကတော့ အတွန်းခံလိုက်ရတဲ့ အရှိန်နှင့် လမ်းဘေးမှာ အလှူ စီမံထားသော အုပ်ခဲစွန်းနှင့်နုဖူး ခတ်မိကာ ကြောက်အားကြီးပြီး သတိလစ်နေ၏။

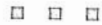
နေမင်းခ မီးလေးကို အသက်စွန့်၍ ကယ်တင်လိုက်မှန်း သိသော်လည်း သွင် ဂဗူမုကိုအား။

ကားသမားကိုသာ ဆေးရုံလိုက်ဖို့ ခိုင်းလိုက်ပြီး မီးလေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်ခဲ့ရသည်။

သွင် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သွင် မတရားပါဘူး။

သွင်တို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်အောင် မကြိုးစားပါနဲ့

ကိုမင်းခ။

အခန်း (၃၈)

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်လို့မင်း သားကတော့လေ၊ မင်း ဆေးရုံရောက်နေတယ်လည်း ကြားရော ငါ့ဆီကို ငိုပြီး ဖုန်းဆက်တော့တာ၊ တခြားလည်း အားကိုးစရာ မရှိဘူး မဟုတ် လား၊ မင်း သတိမရမချင်း ပျာယာကို ခတ်နေတာပဲ၊ မင်းကို တော် တော် ချစ်သားပဲကွ နော်”

“ချစ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသားပဲ ရှိတာပဲ ဥစ္စာ၊ ခုတောင် အဖေက ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ လုံးဝ သက်သာနေပြီ ပြောပြီး အိမ်ပြန် အနားယူခိုင်းလိုက်ရတယ်၊ ဆရာဝန်ကလည်း ပြောပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ဆေးရုံက ဆင်းလို့ချပြီတဲ့၊ မင်းရော ငါ့အတွက် တော်တော် စိတ်ပူသွား လား”

“ပူတာပေါ့ ငါ့ကောင်ရ၊ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တာ ကြွက်ကိုက် တဲ့ ဒဏ်ရာလောက်တော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း ပြောစရာ ရှိနေတယ်”

“သား ဘာဖြစ်လို့လဲ ဂျေကြီး၊ သားက ဘာပြောလို့လဲ”

“အေးပါကွာ ငါ ပြောပါ့မယ်၊ မင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာကို သူလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့အတွက် ဒုက္ခပခံပါနဲ့၊ သူ မီးလေးကို မရရင်လည်း နေပါစေတော့လို့ မင်းကို သူပြောတယ်ဆို မင်းက လက်မခံ ဘူးဆို ရအောင်ယူဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့ ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သား အဲလို ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားမှ ငါတို့ အိမ်ကို ရောက်လာမှာပေါ့၊ ငါ ဒီလောက် ဖြစ်သွားတာလည်း ခံခိုင်ရည်ရှိတယ်၊ မီးလေးအတွက် ငါ သေသွားမယ်ဆိုလည်း ကျေနပ် တယ်၊ မသေခင် ခဏလေးမှာတော့ အတူနေသွားချင်တယ်ကွာ”

သက်ပြင်းအရည်ကြီး ချပြီး ဂျေကြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်နော် မင်းခဲ၊ မင်း မီးလေးအပေါ် ထားတဲ့ မေတ္တာတရားက တူမအဖြစ်ထက် တစ်ခုခုပိုနေတယ်၊ အရင် တုန်းက သူတို့ချို့တဲ့လို့ မင်း စောင့်ရှောက်ချင်တာ ငါ လက်ခံတယ်၊ အခုဟာက အရာရာ အဆင်ပြေနေတဲ့ သူတို့ဘဝလေးကို မင်း အကြောင့် ဖွဲ့ချွေပြီး ယူချင်နေရတာလဲ၊ သမ္ဘာရင့်ကလည်း နေရာအတတ်

မယ်လို့ ပြောပြီးပြီ မင်းလည်း ရှေ့ဆက်မတိုးသင့်တော့ဘူးပေါ့၊ ဟိုဘက်က ဒီလောက်တောင် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ”

“မင်း ပြောတာကို ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးဆိုတာက ဖြစ်သင့်သလားကွာ၊ သားက ငါ့ရဲ့ မွေးစားသားပါလို့ သွင်ကို ငါ ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်၊ ရင်နာနာနဲ့ ဖွင့်ပြောခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်မှာပါ။ အဲဒါ သွင် လက်ခံစေချင်လို့ ဆွေမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ကွာ၊ ဒါကိုတောင် ခုချိန်ထိ အသိအမှတ် မပြုတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ ရှေ့ဆက်တိုးရင် ဟိုးအရင်တုန်းကလိုပဲ သမီးလေးကို ခေါ်ပြီး ထွက်ပြေး ဦးမှာပဲတဲ့”

“အဲဒီတော့ မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“သားနဲ့မီးလေး နာကျင်ခံစားရမှာကိုလည်း မကြည့်ရက်ဘူး။ မီးလေးကိုလည်း တခြား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်၊ သွင်က ပြောပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲကွာ”

တင်းကျပ်နေသော ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲထွက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပြောခွင့်မသားသော စကားတွေအတွက် ရင်ကို ခွဲထုတ်ပြီး မီးရှိပြာချပစ်လိုက်ချင်၏။

ကျွေးက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ

“သူတို့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာကိုတောင် လူနာသတင်း လာပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သွင်ရဲ့ စိမ်းပြတ်မှုက အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်၊ မီးလေး အတွက်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စာနာရမှန်းလည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ကွာ”

သူ ခေါင်းညိတ်ဖို့ ခေါင်းယမ်းဖို့ လက်ခံဖို့ ငြင်းဆန်ဖို့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဖြစ်။ မီးလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားကတည်းက သူ အရာရာကို ကျေနပ်ပေးနိုင်သည်။

သူ့အလှည့်ဆိုတဲ့ ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်တော့သော်လည်း နည်းနည်းလေးတော့ တမ်းတချင်သေးသည်။

မထိုက်တန်သေးလို့များလား မီးလေးရယ်...။

အခန်း (၃၉)

“ဘာတဲ့လဲ မစော”

“ထမင်းမစားချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ခွင့်”

သွင်လက်ထဲက ဇွန်းခက်ရင်းလေး ပန်းကန်ပြားပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လွတ်ကုသွား၏။ လူကလည်း ဗြူးနိုးခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ မီးလေးရှိတဲ့ အပေါ်ထပ် တက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

မနက်စာရော နေ့လယ်စာရော ညစာရော မစားဘဲ မီးလေးဆန္ဒပြနေခဲ့တာ ခုနစ်ရက်ရှိသွားပြီ။

သွင်ကိုလည်း မခေါ်မပြော။ ကိုနိုးကိုလည်း အသိအမှတ်မဲ့။ အခန်း တံခါးပိတ်၍ ရှိက်သံတွေလည်း ကြားရသည်။

ပျိုးစာပေ

ဒီနေ့တော့ လသာဆောင်ဘက် ထွက်နေတယ်ဟု မစော ပြော၍ ထမင်းသွားပို့ခိုင်းလိုက်တာ လင်ပန်းကိုိုင်ပြီး မစော ဒီအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာသည်။

အခန်းတိုင်းရဲ့ သော့တွေ သွင်လက်ထဲမှာ ရှိနေသော်လည်း ဘယ်လောက်တောင့်ခံနိုင်မလဲဟု သွင် ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တာ။ ခုတော့ မီးလေးက ပို့ပြီး စိတ်ကြီးပြနေ၏။

စိတ်ထဲမကောင်းသော်လည်း မျက်နှာကို ချိ၍ ခပ်တင်းတင်း လုပ်ပြီး မီးလေး အခန်းတွင်း ဝင်သွားလိုက်သည်။

မီးလေးက ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်၍ နားကြပ်စပ်ပြီး MP4 နားထောင်ရင်းနှင့် အေးအေးသက်သာ သီချင်းတောင် ညည်းနေလိုက်သေး၏။

သွင် နားကြပ်ကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ မီးလေးကို လည်း ဆွဲထုလိုက်၏။

“မီးလေး ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ”

သွင်ကို ခပ်စူးစူးမော့ကြည့်၍ မီးလေး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

“ပြောစရာ လိုသေးလို့လား မေသွင်၊ မီး ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ မေသွင် သိနေတာပဲ ဟိုအရင်တုန်းက လိုအပ်တာတွေ ပြောခဲ့ဖူးလား”

ပျိုးစာပေ

သလိုမျိုး လိုက်လျောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အဲဒီလို လိုက်လျောမှုတွေထဲမှာ ငါ့ဘဝ ငါ့အသက်ပါချင် ပါမယ်။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ကတော့ ဘယ်လိုနည်းမျိုးကို သုံးသုံး ဘယ် တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး မီးလေး”

မီးလေးက ခပ်ပဲခဲနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ပြန်ထိုင်လိုက် ၏။ မေသွင်ရဲ့ စိမ်းပြတ်သော စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ အောင့်ဖျက်စူးရှ နေပြီး မျက်ရည်တွေပါ စိမ့်ထွက်လာသည်။

“မေသွင်ရဲ့ ဗာကျောပူတွေကို မီးလေး အံ့ညွဲတယ် မေသွင်၊ အရင်တုန်းက ကြင်နာဂရုစိုက်ခဲ့သလား။ ဒီတစ်ကြိမ် ရက်စက်မှုတွေက ဘာကြောင့် ပြင်းထန်နေရတာလဲ။ သား သမီးကို နားလည်မပေးနိုင်တာ က ဖိဘာတွေရဲ့ အတ္တကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။ မီးကို မေသွင်အတ္တတွေရဲ့ အသုံးချခံ ပြုယုတ်လေးတစ်ခုအဖြစ်ပဲ သဘောထားနေတာ မဟုတ်လား။ ဖြေရှင်းမပြနိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေက မေသွင် မရိုးသားလို့ပေါ့။ မေသွင် မီးကို တကယ် မချစ်ခဲ့လို့ပေါ့”

မျက်ရည်တွေနှင့် မီးလေး မျက်နှာလေးကို မကြည့်ရက်စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် လူယုတ်ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးတစ်ယောက် အဖြစ် မီးလေး သိပ်ငယ် အရက်ရ နေပေလိမ့်မည်။

မိခင်ရင်းရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ဘူးလိုက်ဘဲ အဒေါ်က မွေးစား ခြင်းခံရတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ် သွေးစိမ်းသွား ပေလိမ့်မည်။ ကိုဖုန်း ကိုလည်း ပထွေး တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်သွားလျှင် မီးလေး စိတ်ထိ ခိုက်နိုင်သည်။ သွင် လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

မီးလေးက သွင်ရဲ့ပန်းတိုင် သွင်ရဲ့အနာဂါတ်၊ သွင်ဘဝ ဖြစ် တည်ရာပင်။ မကောင်းတဲ့ အတိတ်ကို မီးလေးနောက် အရိပ်လို ကပ် ပါ မလာစေချင်။

မီးလေးရိုက်သံတွေနှင့် ဝေးလွင့်ရာကို သွင်ဆင်းလာခဲ့ပြီး သို့မာန်မှာ ပို့လျှော့ထိုင်ချလိုက်၏။

“သွင်”

“ဟင် ကို ကိုဖုန်းဘယ်အချိန်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“အခုလေးပဲ သွင်နဲ့ သမီးလေးကို စိတ်မချေလို့ပြန်လာခဲ့တာ”

“ကိုဖုန်းရယ် ဒီနေ့ည ကုန်တင်ဖို့တွေ အရေးကြီးလို့ ကိုဖုန်း ပြန်မအိပ်တော့ဘူး အောက်မေ့နေတာ”

“မန်နေဂျာနဲ့ပဲ လွှဲထားခဲ့တယ်။ သွင် ကိုယ်မရှိတဲ့ အချိန် ဟိုနေ့ကလို့ အက်စီးဒ်မျိုးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်”

သွင် အနားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဖုန်းဒီပါ သက်ပြင်းတွေချနေ၏။ သွင်ဘက်ကို လှည့်၍လည်း စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“သွင်”

သွင် ဖျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး အသိအမှတ်ပြုတော့ ဖုန်းဒီပီ သက်ပြင်းချပြန်၏။

“မီးလေးကြောင့်ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ ကိုနေမင်းခ ဆီကို သွင် လူမမာ သတင်းသွားပေးသင့်တာပေါ့။ အဲဒီအတွက် မီးလေးက ပိုပြီး အစားမကြေဖြစ်နေတာ၊ ထိခိုက်ခံစားနေခဲ့တာ၊ ဒီလောက်ကြီးထိ ဖျက်မှာ လွှဲခဲ့ပြစ်မလုပ်သင့်ပါဘူး သွင်ရယ်”

ငြိမ်သက်တွေဝေသွားသော သွင်ကို ဖုန်းဒီပီ မြေသိပ်ဖျောင်းဖျ နေမိသည်။ ကိုယ်ကတော့ လူမှုရေး ရှုထောင့်က ကြည့်၍ မီးလေးကို အသက်ဘေးမှ ကယ်တင်ခဲ့သော နေမင်းဆီခ ကို လူမမာ ပေးရောက်ခဲ့ပြီး ပါပြီ။

သူတို့သားအဖ ဆေးရုံဆင်းကာနီး အချိန်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စကားများများတော့ ပပြောခဲ့ရပါ။ နေမင်းခ ပြောတာကိုသာ အဓိက ထားနားထောင်ခဲ့ရသည်။

“သား ကားပေါ်ကစောင့်နေ ဖေဖေ ကိုဖုန်းဒီပီနဲ့ စကားပြောရင်း ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့မယ်”

ထိုသို့ပြော၍ သမ္ဘာရင့် အဝေးရောက်သွားစဉ်မှာ SSK ဆေးခန်းကြီးရဲ့ ညဉ့်ခန်းဆောင်နားမှာ ဖုန်းဒီပီနှင့် နေမင်းခ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“သွင်နဲ့ သမီးလေး ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားအောင် ခင်ဗျား

တာဝန်ယူပေးပါ ကိုဖုန်း၊ မီးလေးကို ကျွန်တော် မမြင်နိုင်တဲ့ အဝေးသုံး အရောက်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ချစ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ကြိုတင်မှိတ်နေပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးလိုက်ရတဲ့အတွက် သူတို့ လေးတွေ ဒါဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်သွားတာကိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“စိတ်အေးအေးနေပါ ကိုမင်းခ၊ သွင်ရဲ့ အာယာတတွေကို ကျွန်တော် ဖျောင်းဖျကြည့်ပါဦးမယ်”

နေမင်းခရဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေး ကွေးညွတ်သွားတာက ပြုံးလိုက်တာ မဟုတ်ပဲ ပြေလွင့်လွင့်လေး ပဲ့လိုက်တာ ဖြစ်သည်။

“မီးလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်သူမှဖျောင်းဖျနားချလိုမရဘူး အားပေ၊ နားသွင်းလို့မရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ထက် ခင်ဗျားက ပိုလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လည်း သွင်လိုပဲ မီးလေးကို ချစ်ကြည့်ချင်တာပေါ့ဗျား ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ကြည့်ချင်တယ်။ တွတ်တီး၊ တွတ်တာပြောတတ်တဲ့ စကားလေးတွေကို ကြည့်ကြည့်နူးနူး နားထောင်ချင်တယ်။ မှားယွင်းမှုဆိုတာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ လူတိုင်း ကြုံဖူးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှားကို တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ နားမလည်တော့ဘူး ဆိုတာကတော့ အရင်းကြောင့်လွန်းပါတယ်”

ထိုသို့သော စကားတွေအပြင် နေမင်းခ အများကြီး ရင်နဲ့ ခဲ့ရသေးသည်။ ဖျက်ရည်တွေ တစ်ပုံစီပုံနှင့် အသံတွေလည်း ကက်ကွဲ

တုန်ယင်နေ၏။

ထိုစကားတွေ အလုံးစုံကို သွင့်ကို ဖွင့်ပြောရက်သလို ကိုယ်
ရောက်ခဲ့တာကိုလည်း ပြောပြလို့မဖြစ်ချေ။

“မီးလေးကိုခေါ်ပြီး သွင် တစ်ခါလောက် ကိုမင်းခဆိကို သွား
လိုက်ပါလားကွယ် ၊ မီးလေးလည်း ကျေနပ်သွားမယ် ၊ သွင် လည်း
တာဝန်ကျေသွားတာပေါ့”

“တာဝန်ကျေစရာ မလိုပါဘူး ကိုဖုန်းရယ် ၊ သူ့သားကို
ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးနဲ့ မီးလေးဆီ ချည်းကပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ သွင်
သိပါတယ်။ ပထမတစ်ကြိမ်က သူ့ရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ကိုဖုန်းကို သွင်
လက်ထပ်ခဲ့ရပြီး ဖိတစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် မီးလေးကို တခြား
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး ဝေးအောင်လုပ်ရမှာပဲ ကိုဖုန်း။
ဒါတွေဟာ သွင်စိတ်တိုင်းကျ သွင် ဖန်တီးချင်သလို ဖန်တီးခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ အဝမ်းကြပ်စည်မှုတွေကြောင့် ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်း
ဒီအခြေအနေ ရောက်လာခဲ့တာ။ သွင်ဘက်က မီးလေးနဲ့ အေးအေး
ချမ်းချမ်းပဲ နေချင်ခဲ့တာပါ။ သူ့သား ပတ်သက်အောင် မကြိုးစားခဲ့ဘူး
ဆိုရင်လေ”

“ဒါကတော့ သူ့ဘက်ကလည်း”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ကိုဖုန်း။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သွင်နဲ့
မီးလေးနဲ့ သွေးကွဲနေရပြီ။ သူ့အပေါ် နာကြည်းမှုတွေသာ ထပ်သင့်

လာတယ် ၊ ပြေလည်မှုဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။
သွင်ကိုနောက်တစ်ခါသူတို့နဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘာအကြောင်းမှ မပြော
ပါနဲ့။”

ဖုန်းဒီပါ လေးတွေသော သက်ပြင်းကိုချကာ မသက်မသာနှင့်
သွင်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ သွင် စိတ်ပင်ပန်းနေပြီ ဆေးသောက်ပြီး နားလိုက်တော့
နော် ၊ ကိုယ်အခန်းထဲလိုက်ဖို့မယ်”

“ဟင် ကိုဖုန်း ညစာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ မစော
တော့ အိပ်နေလောက်ပြီ သွင် ပြင်ပေးမယ်လေ”

“ကိုယ်မစားတော့ဘူး သွင်၊ အလုပ်သမားတွေကို ဆိုင်မှာ
ဝယ်ကျွေးရင်းနဲ့ ကိုယ်တစ်ခါတည်း စားလာခဲ့တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ခြံဝင်းတံခါးတွေပိတ်ပြီးရင် ကိုဖုန်း ပင်ပန်း
လာတာ နားလိုက်တော့လေ”

“ဟင်အင်း ကိုယ် စာရင်းတွေ လုပ်စရာရှိနေသေးတယ်။ သွင်ပဲ
:လိပ်ရာဝင်လိုက်ပါ”

အခန်းထဲရောက်အောင် သွင်ကိုလိုက်ဖို့ပြီး ဆေးပိတ်လိုက်၏။
:လိပ်ခန်းထဲ မဝင်ခင် မီးလေး အခန်းနားကို သွားကာ သွင်ပျက်ရည်
:ကုန်နေသေးသည်။ သွင်ရယ်မီးလေးအိပ်နေလောက်ပါပြီဆိုပြီး ခပ်တုန်
:ဝင်းလေး ဆွဲခေါ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်းထောင့်က မြင်နေရသောအရိပ်တစ်ခုကို သွင် မြင်မှာ စိုး၍ အကာအကွယ် ပေးနေမိသည်က ပိုမှန်လိမ့်မည်။ ဆန္ဒနှင့် ဘဝ တစ်ထက်တည်းကျွန်ုပ်လည်း မလွယ်။ မသေချာတာကို သေချာအောင် ဖန်တီးလို့လည်း အရာရာသူအတိုင်း စီးပျောပါစေတော့။

□ □ □

အခန်း (၄၀)

“သား အိပ်ချင် အိပ်တော့လေ၊ ဖေဖေက တော်တော်နဲ့ ပြီးသေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အာ ဖေဖေကလည်း ဖေဖေကနေကောင်းကာစ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ၊ သားက အိပ်လို့ဖြစ်မလား။ သား လည်း ကုလုပ်မှာပေါ့”

သိတတ်လိမ္မာသော သားက သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဖက်တွယ်ကာ ချွဲနေသေး၏ ပီးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စောနှင့် သားက ပွေးစားသားပါလို့ သွင့်ကို ပြောခဲ့မိတာတောင် နောင်တ ရချင်သည်။ တကယ်ဆို သွင့် ဘက်က ဘယ်လို အနေအထားမျိုးပဲ ပိုရှိ ဒီစကားက မပြောသင့်ပေ။

အကြောင်းသိ ဓာတ်သိ ရှေ့ကြီး သိတာက ဘာမှမသိဘူး။

ကိုယ့်အပေါ်လည်း နားလည်သည်။ သားကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိ၏။

သွင်ဆိုတာက သားကိုရော ကိုယ့်ကိုရောအခြင်မကြည်လင်သူ အသိအမှတ်မပြု အလေး မထားသူ၊ မီးလေးက တဆင့် ဒီအကြောင်း တွေကို သားသိသွားရင် အတော် ယူကျုံးမရ ခံစားသွားနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ တပြား မိဘမဲ့ကလေးတွေလို အားကိုးတွယ်တာ စရာ မရှိတဲ့ ဘဝမျိုး မဟုတ်၍ သား ပြေသာနိုင်မှာပါ။

မီးလေး ကြောင့် ဖေဖေ ရူးသွင်းလာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သားရယ်။ ရင်ထဲက တိတ်တခိုး တောင်းပန်ရင်း ဘေးတစောင်း မြင်နေရတဲ့ သား ယျက်နာလေးကို ပြတ်နိုးစွာ တစ်စိစိမိကြည့်မိသည်။

“ဆရာ ဆရာလေး နေမင်းခ ဧည့်သည်ပါခင်ဗျာ”

ဧည့်ခန်းအဝကနေ ခြံစောင့် ဦးထော် အသံကြား၍ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ ဦးထော် ခြံထဲဝင်ခိုင်း လိုက်ပြီလား”

“အန် အန်ကယ် ရင့်”

“ဟာ မီးလေး”

“ဟင် မီး သမီးလေး ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲကွယ်”

ဦးထော် နောက်က မီးလေးက နေမင်းခ လက်မောင်းကြီးကို အရင်တွဲခို၍ ကတုန်ကယင်လေးနှင့် အင့်ခနဲ ရှိုက်၏။ မီးလေး ပျံ့

လေးကို ပွေ့ဖက်၍ နေမင်းခ ဧည့်ခန်းသို့ဖာခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

သမ္ဘာရင်က မီးလေးကို ကြည့်၍ ဂနာမငြိမ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွယ်။ အချိန်တောင် တော်တော် ညဉ့်နက်နေပြီ၊ မီးလေး အဖေ့နဲ့ မေသွင် လိုက်ဖို့တာ မဟုတ်လောက် ပါဘူး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မီးလေးသူတို့ မသိအောင် ထွက်ပြေး လာတာပါ”

“ဟင်”

“ကဲဦးထော် ခြံတံခါးသေချာပိတ်၊ ဘယ်လို ဧည့်သည်မျိုးပဲ လာလာ အားလုံး အိပ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်၊ ခြေထောက် မီးလေးနဲ့ ပတ် သက်တဲ့သူတွေ လာမေးရင် မီးလေး မလာဘူးလို့ ပြောလိုက်နော်”

ခေါင်းညိတ် နာခံစွာ ဦးထော် ထွက်သွားမှ မီးလေးကို သားအဖ နှစ်ယောက် စိုးရိမ်ကြီးစွာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပေးမိကြသည်။

“မီးလေး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“ညတွင်းချင်း သူတို့သိသွားနိုင်လား မီးလေး။ သူတို့ လိုက် လာရင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြေရှင်းကြမလဲ”

“ဖေဖေ မီးလေး ထွက်လာတာကို သိနေလား မသိဘူးလား သို့တာတော့ မသေချာဘူး။ မေသွင်ကို ဆေးတိုက်ဖို့ အနားယူဖို့ အခန်းလဲ ခေါ်သွားတဲ့အချိန်မှာ မီးလေး အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ အပေါ်က

လှမ်းကြည့်တော့ ခြံတံခါး ပိတ်ရသေးဘူးဆိုတာ သိလို့လည်း မီးလေး ထွက်လာလို့ရတာ။ ခြံတံခါးပိတ်ပြီးပြီ ဆိုရင်တော့ မီးလေး ကျော်ခွပြီး တက်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။

“ဒါဆိုရင် သူတို့ညတွင်းချင်း သီရင် သိသွားနိုင်တယ်၊ လိုက်ရင်လည်း လိုက်နာနိုင်တယ်ပေါ့နော်”

သမ္ဘာရင်းအထိတ်တလန့် ပျာပျာသလဲဝင်မေးတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် နေမင်းခ ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“အခုည သိသွားမယ်ဆိုရင် မီးလေး မရောက်ခင် သူတို့ရောက်နေလောက်ပြီ။ ဒီတစ်ညတော့ လုံခြုံလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ဇေမေ သိချင်သိနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မီးလေးရဲ့ စကားကို ချင်းချိန်ကာ ဖုန်းဒီပါ ဒီတစ်ညတော့ သွင့်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး မသိအောင် ထိန်းထား နိုင်လိမ့်မည်ဟု နေမင်းခ ယုံကြည်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ မီးလေး ဘာကြောင့် သူတို့ဆီ လာရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းကတော့ ပို၍ အရေးကြီးသည်။

“ကဲ မီးလေး အန်ကယ်တို့ဆီကို ညကြီးမင်းကြီး ခိုးထွက်လာရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလို့ရမလား။ ဟို မရှက်နဲ့နော် မီးလေး သား ရင်ကို မခွဲနိုင်လို့ လက်ထပ်ချင်လို့လား။ မီးလေး ဆခု အမှန်ဆိုရင် ညတွင်းချင်း ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်နိုင်အောင် အန်ကယ်လ် စီစဉ်ရမှာ”

“ဟာ ဖေဖေကလည်း မီးလေးက အိမ်တောင်လိုက်လာပြီ၊ သားကို မခွဲနိုင်လို့ပေါ့။ နော် မီးလေး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ခုမှ ဝေဝေဝါနှင့် မီးလေး မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေသည်။ နေမင်းခ ကိုကြည့်လိုက်၊ သမ္ဘာရင်ကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်လေးနှင့် မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲနေ၏။

“မီးလေး အဲဒါတွေတာမှ မစဉ်းစားလာခဲ့ရသေးဘူး။ မီးလေးရဲ့ ဆန္ဒကလေး အန်ကယ် မီးကြောင့် ဆေးရုံတက်လိုက်ရတာကို သတင်းမေးချင်တယ်။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားလဲဆိုတာလည်း သိချင်တယ်။ ဟို ဟိုလေ မီး အနီးကပ်ပြုနေချင်တာပေါ့ မီး ကြောင့် ဖြစ်သွားရတာလေ”

“မီးလေးရယ်”

တိုးတိုးလေးသာ ညည်းညူမိပြီးရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်လှိုက်မောသွား၏။

သွေးဆိုတာကို ဥပဒေပုဒ်မတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲ အဆိုတင်သွင်းပြီး ထောင်ချချ မရနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သွင် သိအောင် ပြောလိုက်ချင်သည်။

မီးလေး လက်ဖဝါးနုနုလေးကို သူ့လက်ကြီးနှင့် အုပ်မိုးကာ ဝပ်တင်းတင်းဆုပ်ညစ်၍ မနားလေးကို ထွေးဖက် လိုက်သည်။

“အန်ကယ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ သမီးလေးမှာ အဲလို ဝေခွ ရှိနေတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ မီးလေး အန်ကယ်ကို လူနာ ဝတ်စားပေးပြီး ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားတာလား”

ပြီးပြီးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်တော့ ၊ မီးလေး ပျက်လုံးလေးက သမ္ဘာ့ရင့်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။

“ဟို ဟို အဲဒါကတော့”

“ဖေဖေဝေ ၊ ဖေဖေကို လူနာသတင်းပေးချင်လို့ဆိုတာ အပို တွေပြောနေတာ၊ ရင့်ကို မခွဲနိုင်လို့ အိမ်အထိလိုက်လာတာကို ရှက်ရမ်း ရမ်းနေတာ”

“အဲပယ် ၊ မီးလေး စွန့်စားပြီး ထွက်ပြေးလာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အန်ကယ်က ပထမ၊ နင်က ဒုတိယပါနော်၊ အန်ကယ် သာ ဒီလိုမဖြစ်ရင် ငါလည်း ဒီလိုထွက်လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သေချာတယ်”

“ဖေဖေ မြင်လား သူ့အပိုတွေ ပြောပြန်ပြီ ၊ သူတစ်ပါး ထွက်ပြေးလို့ ဖေဖေသူ့နောက်လိုက်ရင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာကို”

မီးလေး မြန်းခနဲထရပ်ကာ သမ္ဘာ့ရင့်ကို တွန်းပစ်၏။ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသလိုနှင့် ပျက်စောင်း ထိုးသည်။

“အဲဒီတုန်းက ထွက်ပြေးတာက နင့်ဆီကိုလာဖို့ မဟုတ်တာပဲ၊ ဖေသွင့်ကြောင့် စိတ်ကုန်းကျပ်လွန်းလို့ ရောက်ချင်တဲ့ နေရာရောက်ချင်ဖို့၊ ထွက်ပြေးတာ လွတ်သွားလို့ကတော့ နင့်ဆီတော့ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ မယ်သီလရှင်ကျောင်းသွားပြီး သီလရှင် ဝတ်ဖြစ်ချင် ဝတ်ဖြစ်မှာ”

“ဟားဟား တော်သေးတာပေါ့၊ ကတုံးကြီးမဟုတ်သေးဘူး”

အဖျော်ကွဲပျို

ကတုံးကြီးဆိုရင်တော့ ငါက လက်မခံဘူးနော်”

“ရင့်”

စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်ပြီး မီးလေးက အသံပြကြီးနှင့် ကော်စောခင်းပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အော်ပိုသည်။

“သားရယ် ၊ မီးလေးက စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းလာတာ ဘာလို့ စနောက်နေရတာလဲ၊ မီးလေး ထ ထ ခုံပေါ်မှာ ပြန်ထိုင် အန်ကယ်တို့ လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးရအောင် ဟုတ်ပြီလား”

မီးလေးက ဆိုဖာခုံပေါ်ထိုင်ပြီး စူစူအောင့်အောင့်နှင့်

“အန်ကယ် သားကို ပြောထား၊ ထပ်စရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် မီးလေး အိမ်ပြန်တော့မှာ”

“နီးနီး အဲလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ အဲလို မီးလေး စိတ်မကောက်တာ မမြင်ရတာကြာလို့ ချစ်လို့စတာ၊ ဟင်း ဟင်း အေးဆေးမုန့်”

သားနှင့်မီးလေးကို ကြည့်ကာ နေပင်းခ ရင်ထဲ ကြည့်နူး ကျနပ်နေပီသည်။ သူ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပါလား ဆိုတဲ့အတွေးနှင့် မျှော်ရှင် ပီတိဖြစ်နေရတာလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်။

သွင်ရေ မင်းသိသွားရင် ဘယ်လိုများ ဒေါသဖြစ် ပေါက်ကွဲ

ပုလဲဆိုတာ သိချင်လိုက်တာ။ မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီအိမ်ကို မင်းအဖေ

ကျက်လာမှာတဲ့ မဟုတ်လား။

၂၅

လှပ

မင်း ရောက်မလာခင်၊ အားလုံးကို အစီအစဉ်တွေ စနစ်တကျ
ဖြစ်အောင် ငါလုပ်ရမှာပေါ့။ အဲဒါမှ မင်းဘက်က မပြောင်းလဲဘူး
ဆိုရင်...။

အခန်း (၄၁)

“တိတိ၊ တိတိ၊ တိတိ”

“ကဲ သားနဲ့သမီး ခြံက အဆက်မပြတ် တီးနေတဲ့ ကားဟွန်း
သံဟာ သွင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီအပေါ်ထပ် ဖေဖေ အခန်းထဲမှာ သားနဲ့
သမီးနေခဲ့၊ ဖေဖေ အပြင်က သော့ခတ်သွားမယ်၊ လုံးဝ အသံပေးခဲ့၊
အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုရင် အဝေးကို ထွက်သွားပြီလို့ ဖေဖေ ပြော
လိုက်မယ်၊ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးသားပါလို့ ပြောလို့ အဆင်ပြေရင်
တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေ စိတ်ချမယ်နော်”

သားနဲ့မီးလေးကို သေချာ မှာပစ်ခဲ့ပြီးမှ နေမင်းခ အောက်ထပ်
ညှို့ခန်းထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တာဝန်ကျသော ဦးထောက်က အမိန့်နာခံ
ရို အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။

“ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ ဦးထောက်၊ ကျွန်တော် ညှို့ခန်းက”

စောင့်နေပါ့မယ်"

ဦးထော် ထွက်သွားတော့ အေးအေးသက်သာပဲ နေမင်းခ သတင်းစာ ဖတ်နေလိုက်၏။ တိုက်ဆင်ဝင်အောက်အထိ ကားစက်သံ တရကြမ်း ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အရိပ်ကလေး တစ်ရိပ် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကုန်းရှူးထိုး ဝင်ရပ်လာသည်။

လက်ထဲက သံတင်းစာကိုလည်း ဆောင့်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

"မီးလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ကျွန်မ သမီး"

"သွင် အဲဒီလောက် သွေးမဆူနဲ့လေ၊ အကျိုးအကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြော"

အေးစက်စက်နှင့် သူ သတိပေးလိုက်တော့ သတင်းစာကို လုံးချေ လွှင့်ပစ်ပြီး သူ့ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း တိုးပြန်၏။

တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် တင်းထန် ဟကျောနေသော ဖျက်နှာလေးက ဒေါသသွေးတို့ စုပြုံလျက် နိရိုလက် နေခဲ့သည်။ ဖျက်ခန်းလေးက လက်လက်တောက်ကာ ဟိုအရင်က အတိုင်း ရှူးရှူးအား ကောင်းနေ၏။

"ရှင် အပိုတွေ မပြောနဲ့၊ ညကတည်းက မီးလေး ဒီရောက်နေ တယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ ယုတ်မာပြီးလည်း ကျွန်မ သမီးကို ပြန်ပေါ် သွားမယ် ဘယ်မှာလဲ မီးလေး"

"မီးလေး ဘယ်မှာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ယုတ်မာပြီးလား"

ဆိုတဲ့ စကားကို မင်း ပြန်ရှုပ်သိမ်းပေးပါ သွင်"

သွင်က ခြောက်ကပ်စွာ ဟားတိုက် ရယ်လိုက်ပြီးမှ ဒေါင်း တဆတ်ဆတ်နှင့် သူ့ကို ပြုံးကြည့်၏။

တဖျပ်ဖျပ်ခါအောင် နာကျင်ခံခက်လွန်းစွာ အံ့ကြိတ်နေမိတဲ့ သူ့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

"ရှုပ်သိမ်းပေးစေချင်တဲ့ စကားက ရှင်တို့နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပါ၊ ထူးပြီး နာစရာ လိုလို့လား"

"သွင် မင်း ပြောတဲ့ စကားတွေက ရင့်သီးလွန်းတယ်၊ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းကို မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တို့ အသိုင်းအဝန်း တစ်ခုလုံးကိုပါ စော်ကားနေတာ"

"နာတတ်ရင် ကျွန်မ သမီးကို အခု ထုတ်ပေးလိုက် ကိုမင်းခ၊ ဒါဆိုရင် ရှင်တို့နဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဘာမှလည်း ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး"

နေမင်းခ မြန်းခနဲ ရပ်ကာ သွင်ကို တည့်တည့် ရင်ဆိုင်ကြည့် ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလိုက်၏။

"သူတို့ကို ညကတည်းက လက်ထပ်ပေးပြီး ကိုယ် အဝေးကို ပြုတ်လိုက်ပြီ သွင်၊ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ ကာဖြစ်ချင်သေးလဲ"

အပေါ်ထပ် အခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး ထားခဲ့တဲ့ သူ့ခန်း

မီးလေး မကြားနိုင်မှန်း သိ၍ နေမင်းခ ကျုံးအော်ပစ်လိုက်သည်။

သွင်က နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပြီး ကယောင်ကတမ်း နှင့် နားကို ပိတ်၍ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။

“မဟုတ်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး ရှင် လျှောက်မပြောနဲ့ မီးလေးက ကျွန်မနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ခွဲနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မွေးကင်းစ အရွယ် ကတည်းက ကျွန်မ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ရတဲ့ ကလေး။ ဒုက္ခ အပျိုးပျိုး ခံပြီး ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့ရတဲ့ ကလေး။ မိဘအရင်းတွေထက် တောင် အချစ်ပိုခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးပါ။ မီးလေး အဲလို မလုပ်ရက်လောက် ပါဘူး။ မီးလေး ကျွန်မကို ခွဲသွားရက်လောက်ပါဘူး။ ကျွန်မကို မီးလေး နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ။ မီးလေးကို ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါ ကိုမင်းခရယ်”

“သူ ဒီအိမ်မှာ ရှိနေရင် မင်းအသံ ကြားတာနဲ့ ထွက်လာပြီ ပေါ့ သွင်၊ ကိုယ် တကယ် သူတို့ကို အဝေးရောက်အောင် ဖို့လိုက်ပြီ။ ဒါမှလည်း သူတို့ ချစ်သူချင်း ပေါင်းဖက်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကို ကိုမင်းခ ရှင် ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား။ ကောက်ကွန်လှ ချည်လား။ ရှင်ကို မီးလေးနဲ့ ပတ်သက်ခွင့် မပေးခဲ့လို့ ကျွန်မကို ပြန် ကလဲ့စားချေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် သွင်စကားတွေ တစ်အ တုန်ယင်းပေး သည်။ နေမင်းခက ဆိုဖာပုံမှာ မှီလျော့ထိုင်၍ သွင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြုံးကြည့်၏။

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် သွင်၊ မီးလေးကို မင်း သိပ်တွေ့ချင် တယ်ဆိုရင် ကိုယ် အခုချက်ချင်း ဖန်တီးပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးလေး ရှေ့မှာ မင်းဟာ အမေရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဒေါ်တော်တာပါလို့ ပြောရဲရမယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ရှင်”

“ပြီးတော့ ကိုယ်ဟာ သူ့အဖေပါလို့ ပြောပေးရမယ်”

“ကို ကိုမင်းခ ရှင် ရှားနေလား။ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် မီးလေးရဲ့ အဖေ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ရှင်ကို ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှု၊ လိစယ်ပြားယောင်းမှု၊ လိမ်ညာလှည့်ပြားမှုတွေနဲ့ တရား စွဲလို့ ရတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုယ်ကလည်း တရားရုံးကို ရောက်ချင်နေ တာ ဒါမှ နုံတော်မှာ ကိုယ်ဟာ မီးလေးရဲ့ အဖေအရင်းပါလို့ သက်သေပြ ပြီး တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာ၊ မြန်မြန် ဦးတိုက်လျှောက်ထားလိုက်ပါ သွင်၊ ခုနက မင်းပြောတဲ့ ပုဒ်မတွေနဲ့ စွဲချက်တင်ချည်ပါ”

နေမင်းခ အပြီးကြောင့် သွင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။ လှောင်ပြောင်ကာ ရယ်ချင်လိုက်ချင်သော်လည်း နှုတ်ခမ်း လေးတွန့်ကျွေး ဖို့တောင် ခက်ခဲနေ၏။

ဒီအချိန်ရောက်မှ ဘာသဘောနှင့် နေမင်းခ ဒါတွေလာပြော နေရတာလဲ၊ ပြုခဲ့တဲ့သူက အရှက်လွန်ပြီး သေလို အရိုးစေ့ခင် ဆွေး

နေလောက်ပြီ။

“ဒီအချိန်ရောက်မှ ဘာသဘောနဲ့ ရှင် အရှူးထတာလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ကျွန်မ မယုံတူး ကိုမင်းခဲ၊ ဒီးလေးကိုတောင် ယူလို့လည်းမရ စားပြတိုက်တော့လည်း မဖြစ်၊ ခိုးယူပြန်တော့လည်း အမှုပတ်ခံရမှာမို့လို့ ရှင် လိဆယ်နေတာ မဟုတ်မဟပ် အကြံအစည်တွေနဲ့ ရှင်လိမ်ညာ နေတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုမင်းခဲ”

“ခိုင်မာတဲ့ သက်သေပြနိုင်ရင်ရော မင်းယုံမလား သွင် မင်း လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုယ်ရှင်းပြချင်ပါတယ်”

ကုတ် အကျိတ်က နေမင်းခဲ ထုတ်ပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို မယုံမရဲ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ယူကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင် ရှင် ရှင်နဲ့ မမ ”

“ဟုတ်တယ် နောက်က စာလေးတွေကိုလည်း မင်းအစ်မ လက်ရေး ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သေချာ ကြည့်ပါဦး”

ထိတ်လန့်သွေးပျက်စွာနှင့် ဓာတ်ပုံနောက်က စာလေးတွေကို သွင် ဖတ်ကြည့်မိလိုက်၏။

ချစ်သောမောင်

ခိုင်ငံရပ်ဝေးမှာ ခင်ကို အလွမ်းပြေစေဖို့ပါ

မောင့်ရဲ့
ခင်

စာကြောင်းလေးက တိုသော်လည်း မမရဲ့ ဝိုင်းစက်သော လက် ရေးလေးတွေနဲ့ သွင် ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ခါနေစေသည်။ ဓာတ်ပုံလေးကို ကျွန်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နေမင်းခဲကို မဝံ့မရဲ အံ့ဩကြောင် ငေးလျက် မော့ကြည့်မိ၏။

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဘယ်သူမှ မသိအောင် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးနဲ့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်သွင် မိဘတွေ လွတ်လိုက်တဲ့ နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် ပြန်လာရင် ဘယ်သူ သဘောတူတူ မတူတူ လက်ထပ်ဖို့ လည်း တိုင်ပင်ခဲ့ကြတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ခွဲခွာရကားနားတော့ အချစ်စိတ် တွေမွန်ပြီး ကိုယ်တို့ မှားယွင်းခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်မှာ ကိုယ်ပန်နိမယ် မှန်း ကိုယ် မသိခဲ့ဘူး”

နေမင်းခဲ ကြိုတင်ရှိတ်လိုက် သလားလို့ လန့်ဖျန်၍ ကြည့်လိုက် သောအခါ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ စွန်းထင်းလျက် ရှိတာကို တွေ့ရသည်။ ခုချိန်ထိ သွင်က မယုံနိုင်ဖြစ်နေဆဲပင်။

“နာရေးသတင်းဆိုး ကြောင့် ပညာရေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ မြန်မာပြည်ကို ကိုယ်ပြန်ရောက်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ လူအများကို သောကတွေ လောင်မြိုက်စေခဲ့တဲ့ အဓိက တရားခံဟာ ကိုယ် ဖြစ်နေခဲ့ တယ်၊ ကိုယ်က အခဲစားရဆုံးလူပါ သွင်၊ ကိုယ့်ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကိုယ် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ လူသားသုံးယောက် သေဆုံးခဲ့ရတာကို ကိုယ်က ပိုပြီး ကြေကွဲရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လွတ်လပ်စွာ ကိုယ် ပေါက်ခွင့်

ခံစားခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ပူလောင်မှုတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မေမေကို တကယ် အပြစ်လုပ်မိတာက ကျွန်တော်ပါလို့ ဝန်ခံခဲ့ရင် မေမေရင်ကွဲနာကျပြီး သေရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာပါလို့ သွင့်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် သွင့် အစ်မအတွက် ကိုယ့်ကို သတ်ပစ်ချင်မှာဘဲ မဟုတ်လား။ ဒီအချိန်ထိ ဖျိုသိပ်ထားမိတာ ကတော့ သမီးလေးကို အားနာလို့ပါ။ သမီးလေး အတွက် ပေးဆပ်နိုင်လွန်း၊ ဒုက္ခခံနိုင်လွန်းတဲ့ မင်းရဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို တန်ဖိုးထားခဲ့မိလို့ပါ သွင့်။

တုန့်ယင်အက်ရှုနေတဲ့ နေမင်းခရဲ့အသံ တသွင်သွင်စီးကျ နေတဲ့ နေမင်းခ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကြောင့် သွင် မယုံချင်ဘဲ ယုံကြည်လိုက်ရသည်။

လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံပေးလိုက်ရ၏။ ဆိုဇာနဲ့ပေါ် အရပ်ကြီး ပြတ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဒူးပေါ်လက်နှစ်ဖက် မှေးတင်ထောက်ကာ ငြိမ်သက် နေလိုက်ရသည်။

“ဝမ်းနဲ့လွယ် မမွေးရတဲ့အဒေါ် အနေနဲ့ပဲ တော်စပ်တဲ့ မင်း တောင် သမီးလေးကို ဒီလောက်ချစ်နေရင် အပေရင်းဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ရင် ထဲကို မင်းကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါ သွင့်။ ဖွင့်ဟ မပြောသာတဲ့အကြောင်း တရားတွေ ကို ရင်နဲ့အပြည့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖျိုသိပ်လွယ်ဖို့ ထားရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို မင်းက စာနာကြည့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေပဲ သက်သေပြပြီး သမီးလေးကို ကိုအမြဲတမ်း သိမ်းပိုက်ထားမယ်လို့ ကိုယ့်

မဆုံးဖြတ်ပါဘူး။ သမီးလေးက မင်းရဲ့သမီးလေးပါ။ ကိုယ့်အတွက်လည်း သမီးချွေးမလေး အဖြစ် တော်စပ်ခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ။”

“ရှင် ရှင် ဆိုလိုတာက”

“သားနဲ့သမီးကို မွေးစားသား သမီးတွေ အဖြစ် မသိစေ ချင်လို့ပေါ့ သွင် သူတို့အသိထဲမှာ ကိုယ်တို့တွေ နေသားတကျ ရှိနေပါပြီ။ ဒီအတိုင်းပဲ သူတို့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပန်းတိုင်တွေ မယ်မီးယိုင်ရအောင် ထိန်းသိမ်းရင်းနဲ့ သူတို့ မိဘအရင်းတွေအဖြစ်ပဲ နေလိုက်ကြတာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ် သွင်။ ကိုမင်းခ အဲဒီကိစ္စကို ကိုယ့်ကို ဖွင့်ပြော ကတည်းက ကိုယ်သဘောတူလိုက်တယ်။ လူကြီးတွေရဲ့ ပဋိပက္ခကို ကလေးတွေ မသိစေချင်ဘူး။ သွေးမကွဲစေချင်ဘူး။ သူတို့လေးတွေ လူကြီးတွေ ကို မယုံမကြည် မဖြစ်ချင်ဘူး။ သွင် နားလည်ပေးမယ်ဆိုရင် အားလုံးအေးချမ်းပါတယ်ကွယ်။ သွင့်မှာ အာယာတ တွေမရှိတော့ဘူး ဆိုရင် အားလုံးပျော်ရွှင်ကြရမှာပါ။”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက နောက်က လိုက်လာမှန်း မသိသော ဖုန်းဒီပါ ဝင်ပြောလိုက်၍ သွင့် ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ လည်သွားတာ ဖုန်းဒီပါကို တစ်လှည့် နေမင်းခကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် က ဆုံးဖြတ်ကြသည်ပေါ့။ ကိုဖုန်း ဒီအကြောင်း တွေ သိနေပြီးပြီပေါ့။ ယောက်ျားချင်းကျတော့ နှုတ်လုပ်လိုက်ကြတာ သွင် တောင်ဘာမှ မသိရ။ ထိုယောက်ျား နှစ်ယောက်ပြုံးနေသလိုမျိုး

လည်း ပြုံးကြည့်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ မီးလေးကို မမြင်တွေ့ရလျှင် သွင် ပြုံးလိုရာမှာ မဟုတ်

ချေ။

“မီးလေးကို ကျွန်မ တွေ့ရမှဖြစ်မယ် ကိုမင်းခ၊ နားလည်
ပေးတဲ့အကြောင်း။ သဘောတူတဲ့အကြောင်းတွေ ကိုယ်တိုင် ပြောရမှ
ဖြစ်မယ်”

“အဖေ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး တော်တာပါလို့တော့ မပြောဘူး
မဟုတ်လား”

နေမင်းခ ပြုံးစေနှင့် နောက်လိုက်တော့ သွင်က နှုတ်ခမ်း
စုစုလေးနှင့်

“အံ့မယ်၊ မပြောပါဘူး။ အဖေက အဖေပေါ့၊ မီးလေးနဲ့ ဒီထက်
ပိုစိမ်းသွားမယ့် ဒဏ်ကို ကျွန်မ မခံစားနိုင်ဘူး။ ရှင်က ရင်ငွေနဲ့ လုံလုံ
ခြံခြံထားပြီး ကိုယ်စီရင်မီ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်
ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါ့မလဲ”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ သွင်ရယ်၊ သွင်ရဲ့ပေးဆပ်ပိုင်မှုတွေ လေး
တရားတွေကို သိလေ မြင်လေ၊ ကိုယ်ရှိပြီး ယူကုန်ပရ နာကျင်ကြောင်း
ရလေပါပဲ။ ခင် ဆိုရင်ဘယ်လောက်များ”

“ကဲ၊ ကဲ တော်ကြပါတော့၊ မီးလေးကိုတော့ သူ့ပေးမှု
မြန်မြန်တွေ့နိုင်အောင် လုပ်ပေး လိုက်ပါတော့ ကိုမင်းခရယ်”

မျိုးစာပေ

နှစ်ယောက် ဖြိုင်ပြီး မျက်စည်ကျတော့မှာကို သိတဲ့ ဖုန်းဒီပါက
ကောားလမ်းကြောင်း လွှဲပစ်လိုက်၏။

ခုမှ နေမင်းခက သူ့အင်္ကျီဆိတ်ကပ်ထဲက သော့တွဲလေးကို
ထုတ်ပြီး မြှောက်ပြသည်။

“မီးလေးတို့ ဒီအပေါ်ထပ်မှာဘဲ ရှိပါတယ် သွင် သော့ဖွင့်ပေး
ရဲရင်လည်း ဖွင့်၊ မဖွင့်ရဲရင်လည်း ကိုယ်ပဲ အသံပေးပြီး ဖွင့်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ကဲ သွင် မသိရင်လည်း မသိသလိုဘဲနော်၊ သိရင်လည်း
မသိချင်ယောင်သာဆောင်နေပေတော့၊ ကဲ ကိုဖုန်း ခင်ဗျားမျက်နှာ
မပူဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား တဟဲဟဲနှင့် အပေါ်ထပ် တက်သွားကြသည့်ပို
သဘောပေါက်သလို ရှိသွားကာ သွင် မျက်နှာလေး ရှိန်းခနဲ စိန်းခနဲ
ပန်းသွေးရောင်ပြေးသွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုနှစ်ယောက်ကို အမိလိုက်ပြီး
ကျော်တက်ဖို့ကြိုးစားလိုက်၏။

မီးလေးကို သွင်က အရင်ဆုံးမြင်လို တွေ့လိုလှည့်ပါ။ မေ့သမီး
လေး စိတ်ကောက်ပြောအောင် ချောရမည်လေ။

□ □ □

မျိုးစာပေ

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် မျက်နှာလေးလည်း မျက်ယွင်း ညှိုးငယ်နေသည်။ ရင့်က မီးလေး ပခုံးလေးကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်ကာ

“ရင့်တို့ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို စွန့်စားကြည့်ကြမယ် မီးလေး”

“ဟမ် ရင့်က ဘယ်လိုလုပ်မယ် စဉ်းစားထားလို့လဲ”

“ဒီလိုလေ၊ အခုရင့်တို့ဧကန်နေတဲ့ ဖေဖေအခန်းက ဒီတံခါးပေါက်သွဲ့ပြီး ရေစင်တက်သွားတဲ့ တံခါးပေါက် တစ်ခုပဲရှိဘယ်၊ အဲဒီရေစင်ပေါက်ကို ရင့်တို့နှစ်ယောက် တက်ကြမယ်၊ အဲဒီရေစင်ကနေ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်လည်း တက်လို့ရတယ်”

ရင့် ပြောနေတာတွေ နားမလည်သဖြင့် မီးလေး ခေါင်းကုတ်တွေးရင်း နှာခေါင်းလေး ရှုံ့နေမိသည်။

“အဲလို တက်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဪ... သားနဲ့ပဲမီးကို သဘောမတူရင် ဒီပေါက် ခုန်ချမယ်လို့ မြိမ်းခြောက်ရမှာပေါ့”

“ဟွန်း အရှူးအလုပ်ကြီး၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ပိုက်နဲ့ခံထားမယ့် လူလည်းရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေသွင်က စိတ်ကြီးကြီးနဲ့ လုပ်ချင်လုပ်ကြပေါ့ သဘောတော့မတူနိုင်ဘူးလို့ပြောရင် တကယ် ခုန်ချလိုက်တာနဲ့ ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုး ပွန်းပဲ့ကုန်မှာပေါ့”

“အဲလိုတင်ဖြစ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောက်အပြင်ကြီး ချိမ်းခေါင်

အခန်း (၄၂)

“မီးလေး”

“ရင့်”

ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတံခါးပေါက်ကို ကျောလေး ကပ်နီထိုင်နေကြရင်း တရွေ့ရွေ့တိုးကာ လက်ချင်း ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြ၏။

အချိန်တွေကြာလာလေလေ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ စိုးထိတ်မှုက ပို၍ အရှိန်တက်လာလေ ဖြစ်နေသည်။

“ရင့်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် မီးလေး၊ အချိန်တွေကြာနေပြီ ဖေဖေတို့ အဆင်မပြေကြဘူး ထင်တယ်၊ မီး မီးလေးက မေသွင်ပြန်ခေါ်သွားရင် မီးလေးလိုက်သွားမှာလား”

“မသိဘူး ရင့်ရယ်”

မီးလေး အဖြေကလည်း လျော့တိလျော့ရဲ့။

မိုးပေါ်က ခုန်ချရင်တော့ အောက်က ကွန်ကရစ်အခင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီး အသက်ပါ ဂန့်သွားမှာ ပယူနဲ့”

ရင်ခွဲပြောလိုက်တော့ မီးလေးက ခြေကာကာ လက်ကာကာနှင့် ခေါင်းလေးပါ ရမ်းသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး အဲလိုမျိုးကြီးတော့ မသေနိုင်ဘူး။ ပုံဖျက်ပန်းဖျက်ကြီး အောက်မရောက်ခင် လေပေါ်မှာ ဝဲနေကတည်းက ရင်တွေလည်း တလုပ်လုပ် တုန်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ လုံချည်တွေ ဘာတွေ ကျွတ်ပြီး”

“ဟား ဟား ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အဝတ်အစားတွေ မပါရင် မီးလေးက တော်တော်ကြည့်ရ ဆိုးမှာ”

ရင့်က အဖော်သို့မရတော့ အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကာ မီးလေးကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် အော်ရယ်လိုက်သည်။ မီးလေးက ရှုံ့ပဲ့ကာ မျက်စောင်းထိုးပြီး ရင့် လက်ညှိုးကို လက်ကလေး နှစ်ဖက်နှင့် ဖမ်းဆုပ်ကိုင်၍ ကိုက်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“အား အား၊ နာလိုက်တာ ခွေးမလေး ဘာလိုက်တာလဲ”

“ဘာလို့ မဟုတ်တရုတ်တွေ တွေးပြီးရယ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ”

“ကဲပါကွာ၊ မျက်နှာကြီးစူပုပ်ပထားနဲ့ ရင့်တို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးအချိန် ရောက်နေပြီ မီးလေး ကို ရင့် မခွဲနိုင်ဘူး၊ ညကလည်း

ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီး မီးလေး မေသွင် လာခေါ်လည်း ရင့်ကတော့ လုံးဝမထည့်နိုင်ဘူး။ ဟို တူတူတောင် မအိပ်ရသေးဘူး”

ရင့် နှာခေါင်းရှုံ့ရှုံ့လေးကို လိမ်ဆွဲကာ မီးလေး တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒါ ရင့်အဖေ ကောင်းမှုလေး လူညစ်ချဲ့ သူ့သားအကြောင်း သိပြီး ကဲမှာစိုးလို့ သုံးယောက်လုံး တစ်ရေမှ မအိပ်ရဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရတာ မှတ်ပြီလား၊ မီးလေး ကတော့ အနံကယ့်ကို လေးစားသွားပြီ ပိုပြီးတော့လည်း ချစ်သွားပြီ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ဟင်း ဟင်း”

“ဟွန်း၊ ခင်ဗျားကတော့ ရယ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ကလိကလိ ဖြစ်နေတာ ပြောင်းဆန်လို့ ခုလည်း နှစ်ယောက်ထဲ အခန်းထဲထည့်ခဲ့တာ ရင်ခုန်ချိန်မရဘူး။ ဘယ်လို အခွဲခံရမလဲတွေးပြီး ရင်တုန်နေရတယ်”

“ဟိ ဟိ”

“ဟော် ၊ အသည်းယားအောင် လုပ်နေတာပေါ့၊ မကြောက်မလန့်”

“ရင့်နော် လက်ကြီးက ဘာလုပ်တာလဲ ဖယ်”

ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖက်လိုက်သော ရင့် လက်တွေကို မီးလေး ဇွတ်အတင်းဆွဲခွာနေသည်။ ဒါပေမဲ့ တင်းကျပ်လာသော ရင့် လက်တွေက မြဲမြံလွန်းစွာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်။

"ရင့် လွတ်ဟာ ဒီမှာ အသက်ရှူကြပ်နေပြီ"

"ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါ မီးလေးရယ်၊ မိနစ်ပိုင်း၊ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာ ရင့်တို့နှစ်ယောက် အတူနေရမလား၊ ခွဲရမလား၊ ဘာမှ မသေချာဘူး။ ရင့်ကတော့ မီးလေးနဲ့ ခွဲရရင် ရှူးချင်လည်း ရှူးသွားနိုင်တယ် သေချင်လည်း သေသွားနိုင်တယ်"

"ဟင်အင်း ရင့် အဲလိုကြီးမပြောနဲ့"

ရင့် နှုတ်ခမ်းဖျားလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ဖိပိတ်မိတော့ ထိုလက်ညှိုးလေးကို ရင့်က ဖွဖွလေးငုံခဲ့ထား၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် မီးလေး လည်တိုင် ဖွေးဖွေးလေးမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး နှုတ်ခမ်း စိုရဲရဲလေးကို ရင့်က ဖိကပ်နှမ်းရှိုက်ပြန်သည်။

အချစ်ရေစီးချောင်းလေးမှာ အလိုက်သင့် စီးပျော့ရင်း မီးလေး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေခဲ့သည်။ ရင့်ကိုယ်ကြီးကို တွန်းပယ်ထားမိတဲ့ လက်ကလေးတွေလည်း အင်အားမဲ့စွာ ပြေလျော့ကျပြီး ရင့် ကျောပြင် ကြီးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်မိ၏။

မွတ်သိပ်ပြင်းပြသော အနမ်းတို့နှင့် အရာအားလုံးကို မေ့ထား မိချိန်မှာ

"ဒေါက်ဒေါက် မိလေး မေသွင်ပါကွယ်"

"ဟင် မေ မေသွင်"

"ဟာ ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် မီးလေး"

ပူးကပ်နေသော ကိုယ်လေးတွေ မြန်းကနဲ ခွာလိုက်ကြပြီး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လျက် တစ်ယောက် ပျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်မိကြသည်။

"မီးလေး၊ မေသွင် မီးလေးတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူ လိုက် ပြီနော်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား ဖက်လာဆောင်ပေးမယ်၊ မေသွင်ကို စိတ်မကောက်ခွဲတော့နော်"

မေသွင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်သွားကာ လက်မလေးတွေ ထောင်လိုက်ကြ၏။

"သား သား သမ္မာရင့် ဖေဖေ သော့လုပ်လိုက်ပြီနော်၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ သားတို့ထွက်ခဲ့တော့ ဖေဖေတို့ ဆွေးဆွေး တိုင်ပင် ရဦးမယ်"

"ခ ခဏလေး ဖေဖေ သားတို့နောက်က လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဖေဖေ တို့ညှိခန်းထဲက စောင့်နေပါနော်"

"ဟကောင် ဘာလုပ်မလို့လဲဟာ၊ လူကြီးတွေက အပြင်မှာ စောင့်နေရတာကို"

မီးလေးက ကြိတ်ရယ်ပြီး သမ္မာရင့် ကျောပြင်ကို လက်သီး သုပ်နှုတ်လေးတွေနှင့် ဖျော့တင်နေ၏။ သမ္မာရင့်က တံခါးပေါက်နား ကိုကပ်ကာ

"သားတို့ ခုံမှ စိတ်ချလက်ချပျော်နိုင်တာဆိုတော့ မိမိမေ"

၂၈၀

လုံမ

ခဏလေး သည်းခံပေးပါ။ ဖေဖေက လိမ္မာပါတယ်။ မေသွင့်တို့ကိုခေါ်ပြီး သွားလိုက်ပါနော်။”

“ခွေးကောင်၊ ဟား ဟား သွင်နဲ့ကိုဖုန်း ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းကပဲ သွားစောင့်ရအောင်၊ ကလေးတွေ စိတ်တိုင်းကျပဲ လိုက် လျော့ကြတာပေါ့။”

ဖေဖေတို့က ခြေသံတွေဝေးကွာသွားမှ ရင်နှင်မီးလေး ဟေးခနဲ လက်ပါးခြင်းရိုက်အော်လိုက်ကြပြီး ခုန်၍ဖက်တွယ်လိုက်ကြသည်။

ခုနုက မပြီးပြတ်သေးသော အနမ်းရှည်ကြီးကိုလည်း ဆက် လက်၍...။

လုံမ

BURMESE
CLASSIC
.COM

၅၅
၅၅

အသစ်စက်စက်

လုံးချင်းဝတ္ထု

နယ

အရောင်ကွဲပုံရိပ်